

မောင်ပေါ်ထွန်း

ဆရာဝန်ပ သုံးယောက်

Nothing lasts Forever by Sidney sheldon

ဤဝတ္ထုသည် ကမ္ဘာကျော် အမေရိကန် စာရေးဆရာကြီးဆစ်ဒနီရှယ်လ်ဒန်၏ နောက်ဆုံးထုတ် ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ။

"ဘဝတက္ကသိုလ်စာပေ" မှ ၁၉၇၈ ခုနှစ်ထုတ် "မျိုးဆက်သွေး" (Blood line) ဝတ္ထုဖြင့် ရှယ်လ်ဒန်ကို မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်နှင့် ပထမဦးဆုံး ကျွန်တော် မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည် ။ ထို့နောက်တွင် သူ့ဝတ္ထုများကို အခြား မြန်မာစာရေးဆရာများက တော်တော်များများ ပြန်ဆိုလာကြသည် ။

ကျွန်တော်သည် "မျိုးဆက်သွေး" အပါအဝင် ရှယ်လ်ဒန်ဝတ္ထုသုံးအုပ်ကို ယခင်က ပြန်ဆိုခဲ့ပြီး ဖြစ်သည် ။ ကျန်ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်မှာ "ကျေရာကျေကြောင်း" (Rage of Angels) နှင့် "အနိုင်မခံ"(Master of the Game) ဖြစ်၏။ ယင်းဝတ္ထုများကို ဒုတိယအကြိမ်၊ တတိယအကြိမ် စသည် ဖြင့် ပြန်လည်ထုတ်ဝေခဲ့ရသည် ။ ဤသည် မှ စာဖတ်ပရိသတ်၏ အားပေးမှုကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ ယင်းအတွက် သက်ဆိုင်ရာ ထုတ်ဝေသူကရော၊ ဘာသာပြန်သူကပါ အထူးကျေးဇူးတင်ပါသည် ။

ယခု "ဆရာဝန်မ သုံးယောက်" (Nothing Lasts Forever) ဝတ္ထုသည် ကျွန်တော် ပြန်ဆိုသည့် စတုတ္ထမြောက် ရှယ်လ်ဒန်ဝတ္ထု ဖြစ်၏။ ဤဝတ္ထုတွင် ရှယ်လ်ဒန်သည် ဆရာဝန်နှင့် သူနာပြုများ အပါအဝင် တစ်ဆေးရုံတည်းလုပ် ဆရာဝန်မသုံးဦးတို့ အား အဓိက ဇာတ်ဆောင်ထားပြီး (သူတို့စံအတိုင်း) "သပ္ပတ်အူ" ဇာတ်လမ်းဆင်၍

ရေးဖွဲ့ထားသည်။

ဤဝတ္ထုကို နာမည်ကျော် "တူဒေး" (Today) မဂ္ဂဇင်းကြီးတွင် ဝေဖန်ရေးဆရာက ...

"ယခု နွေရာသီမှာ ကျွန်တော်ဖတ်ရသမျှ နာမည်ကြီး ဝတ္ထုများ အနက် ဇာတ်ပြော ကျွမ်းကျင်မှု၌ ဤဝတ္ထုက အခြားဝတ္ထုအားလုံးကို အပြတ်အသတ် ကျော်ဖြတ်သွား၏" ဟု "မောင်းခတ်" ထားသည်။

ထို့ကြောင့် ဘာသာပြန်သူ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် "ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်" နေစရာ မလိုတော့ပါ။ သို့သော်လည်း (ပြောချင်လွန်း၍) တစ်ခုတော့ပြောပါရစေ။

ဤဝတ္ထုကို ဘာသာပြန်နေချိန်တွင် ယခင်ဖတ်ထားပြီး၊ သိထားပြီးတာတွေအားလုံးကို လုံးဝ မေ့ထားလိုက်ပြီး တစ်မျက်နှာစီ၊ တစ်ခန်းစီပြန်သွားသည် ။ ဘာသာပြန်နေရင်းက ရှေ့မှာ ဘာဖြစ်လာမလဲ ... ဘာဖြစ်လာဦးမှာလဲ ... ဟု တွေးပြီး ကျွန်တော် ရင်တလုပ်လုပ် ခံစားနေရသည်။ ။ ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် မူရင်းစာမျက်နှာ ၃၇၀ ရှိသည့် စာအုပ်ပြီးဆုံးသွားမှာ ကိုပင် ကျွန်တော်စိုးရိမ်နေမိ၏။ သို့သော် ထုတ်ဝေ သူကိုဲ့၍ မြန်မြန်ပြီးချင်စိတ်ကလည်း "ဇောကပ်" နေ၏။

သည် လိုနှင့် ဇာတ်သိမ်းပိုင်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည် ။ အဓိက ဇာတ်ဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သည့် ဆရာဝန်မ ဒေါက်တာပေဂျီတေလာအား လူနာကို ဆေးထိုးသတ်မှုဖြင့် တရားရုံး၌ အမှုစစ်ခန်းသို့ ရောက်လာသည် ။ သူ ပြစ်ဒဏ်ကျခံရမှာ လား၊ လွတ်မလားဟု တွေးရင်း ကျွန်တော် ရင်တလုပ်လုပ် ခုန်နေ ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ဒေါက်တာပေဂျီတေလာ၏ "ကမ္ဘာရန်"

သမားတော်ကြီးလည်း ဖြစ်၊ အဓိက သက်သေတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သူ ဆရာဝန်ကြီး၏ ထွက်ဆိုချက်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော် ဘာသာပြန်ဆရာ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ မျက်ရည်တွေ ဒရဟော စီးကျလာပါတော့သည်။ ။

ဝမ်းနည်းမျက်ရည်လား ...၊ ဝမ်းသာမျက်ရည်လား ... ။ ကျွန်တော် မခွဲခြားတတ်တော့။

ကျွန်တော် သည် လောက်ပဲ ပြောချင်ပါသည်။ ။ အားပေးကြသော စာပေမိတ်ဆွေများအား ထာဝရ လေးစားချစ်ခင်လျက်ပါ ...။

မောင်ပေါ်ထွန်း

၇ - မတ်

ခရိုင်အစိုးရရှေ့နေကြီး ကားလ်အန်ဒရူးသည်
အကြီးအကျယ်ဒေါသထွက်နေသည်။ ။

"အဖြစ်ကတော့ တကယ့်ကို ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းပဲ" သူက ရှူးရှူးရှဲရှဲဖြင့် အော်ပြော လိုက်သည်။ ။ "ဆရာဝန်သုံးယောက် တစ်ခန်းတည်း အတူတူနေတယ်၊ ဆေးရုံတစ်ရုံတည်း အတူတူလုပ် တယ်၊ တစ်ယောက်က ဆေးရုံတစ်ရုံလုံး ပိတ်ပစ်လိုက်ရတော့မလောက် ပွေတယ်၊ ရှုပ်တယ်၊ နောက်တစ်ယောက်က ပိုက်ဆံတစ်သန်းအတွက် လူနာရဲ့ အသက်ကို သတ်တယ်၊ နောက်တစ်ယောက်က လူသတ်ခံရတယ်"

ခရိုင်အစိုးရရှေ့နေကြီးသည်

စကားကို

ခေတ္တရပ်ပြီး

အသက်ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်သည် ။ ပြီးတော့မှ ဆက်ပြောသည် ။

"သူတို့ အားလုံး မိန်းမတွေ၊ သုံးယောက်စလုံး
မိန်းမဆရာဝန်တွေချည်းပဲ၊ မီဒီယာတွေက သူတို့ ကို
ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်တွေလို ဆက်ဆံနေကြတယ်
အသားပေးထုတ်လွှင့်ကြတယ်၊ စာနယ်ဇင်းတိုင်းက
မျက်နှာဖုံးသတင်းအဖြစ် ဖော်ပြကြတယ်၊ အမယ်လေး ...
ဟောလိဝုဒ်ကလည်း ရုပ်ရှင်ရိုက်ဦးမယ်တဲ့ ၊ အစိုးရကတောင်
ပရက်စလေတို့လို သူတို့ ပုံတွေ တံဆိပ်ခေါင်းထုတ်ဦးမလား မသိဘူး၊
ဒါလုံးဝ မဖြစ်သင့်ဘူး လုံးဝအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ ငါ့အနေနဲ့
တားကိုတားရမယ်"

သူက 'တိုင်းမ်' မဂ္ဂဇင်းအဖုံးပေါ်က အမျိုးသမီးဓာတ်ပုံကို
လက်သီးဖြင့် ဆောင့်ထုလိုက်သည် ။ ဓာတ်ပုံစာသားက 'ဒေါက်တာ
ပေဂျီတေလာ ... ကရုဏာရှင် နယ်မိမယ်လော (သို့မဟုတ်)
သေမင်းတမန် လော" တဲ့ ။

"အင်း ... ဒေါက်တာပေဂျီတေလာ" ရှေ့နေကြီး၏ အသံတွင်
မာကျောပြီး ရွံ့ရှာမုန်းတီးသံ ပါနေသည် ။ သူသည် သူ့လက်ထောက်
အမှုလိုက် အစိုးရရှေ့နေ ဂတ်စ်ဗီနာဘယ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး "ဒီမှာ
... ဂတ်စ် ... ဒီအမှုကို ခင်ဗျားလိုက်ရမယ်၊ ပြစ်မှုထင်ရှားအောင်
လျှောက်လဲပါ၊ လူသတ်မှု ... သေဒဏ်ပေးကို ပေးရမယ်"

"စိတ်ချပါ ဆရာ" ဂတ်စ်ဗီနာဘယ်က လေသံအေးအေးဖြင့်
ပြန်ပြောသည် ။ "ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါ့မယ်"

ထိုအမှုကို ဘရိုင်ယန်လမ်း က ဆန်ဖရန်စွကို
တရားရုံးဟောင်းခန်းမကြီးထဲတွင် စစ်ဆေးသည်။ ။ အဆောက်အအုံက
ခုနစ်ထပ်အဆောက်အအုံ။ တရားရုံးအပြင် ခရိုင်အကျဉ်းထောင်လည်း
ပါဝင်သည်။ ။ တတိယထပ်တွင် တရားရုံးရှိသည်။ ။ ယခုလူသတ်မှုကို
ရုံးခန်းအမှတ် ၁၂၁ တွင် စစ်ဆေးသည်။ ။ တရားသူကြီး ကုလားထိုင်က
ရုံးခန်းနံရံကို ကျောပေးထားသည်။ ။ နောက်ဘက်တွင် အမေရိကန်အလံ
ရှိသည်။ ။ တရားသူကြီး၏ ဘယ်ဘက်တွင် ဂျူးရီလူကြီးများ
ထိုင်ကြသည်။ ။ အလယ်တွင် လမ်းကြား ကလေးခြား၍ စားပွဲနှစ်လုံး
ချထားသည်။ ။ တစ်လုံးက အစိုးရရှေ့နေ (တရားလိုရှေ့နေ)
အတွက်ဖြစ်ပြီး နောက်တစ်လုံးက တရားခံရှေ့နေအတွက် ဖြစ်သည်။ ။

ရုံးခန်းထဲတွင် စာနယ်ဇင်းပေါင်းစုံမှ မှုခင်းသတင်းထောက်များ နှင့်
ပြင်ပပရိသတ်များ ဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်။ ။ ဤလူသတ်မှုမှာ
တခြားအမှုများ နှင့် မတူဘဲ တစ်မှုထူးခြားနေသောကြောင့် စိတ်ဝင်
စားသူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုး လာကြည့်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

အစိုးရရှေ့နေ ဂတ်စ်ဗီနာဘယ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ
ဖြစ်နေသည်။ ။ ဆံပင်ဖြူ ဖုတ်သိုက်၊ မုတ်ဆိတ်မွေးဗရပျစ်နှင့် ဧရာမ
လူသန်လူထွားကြီး။ ဣန္ဒြေအပြည့်ဖြင့် တောင်ပိုင်းသား
စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းရှင်ရပ်မျိုး ပေါက်နေသည်။ ။ သူသည် ရာသီမရွေး
သူ့အမြဲဝတ်လေ့ရှိသည့် ကော်လာ ကတုံး ရှပ်အင်္ကျီနှင့် ဝတ်စုံအဖြူကို
ဝတ်ထားသည်။ ။

တရားခံရှေ့နေ အလန်ပင်းကတော့ ဂတ်စ်ဗီနာဘယ်နှင့်
လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်၏။ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ဖန်ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်နှင့်

သွက်လက်ဖျတ်လတ်ပြီး သူလိုက်ရသော တရားခံတိုင်းလိုလို ကွင်းလုံး ကျွတ်လွတ်ကြသည်။ နာမည်ကြီးသည်။ ။

ရှေ့နေနှစ်ယောက်တို့ သည် ယခင်ကလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခဲ့ကြဖူးသည်။ ။ သူတို့ အချင်းချင်း ဆက်ဆံရေးမှာ လေးစားမှုရှိသော်လည်း ယုံကြည်မှုမရှိသော ဆက်ဆံရေးမျိုး ဖြစ်၏။ ယခု အမှုကို ရုံးတင်မစစ်ဆေးမီ တစ်ပတ်လောက်က အလန်ပင်း သူ့ဆီလာတွေ့သဖြင့် ဂတ်စ်ဗီနာဘယ် တော်တော် အံ့သြနေသည်။ ။

"ကျွန်တော် အခွင့်အရေးတစ်ခု တောင်းချင်လို့ လာတာပါ ဂတ်စ်"

"ပြောပါ အလန်၊ ဘာအခွင့်အရေးလဲ"

"ကျွန်တော် ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော့်အမှုသည် နဲ့ တော့ မဆွေးနွေးရသေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ဖျောင်းဖျပြောဆိုလို့ ရနိုင်လိမ့်မယ်လို့ တော့ ကျွန်တော်ယုံကြည်ပါတယ်။ ဆိုလိုတာက ဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက် ပြီး သူ့မှာ လုံးဝအပြစ်မရှိကြောင်းကို လျှောက်လဲခိုင်းမလို့ ပါ၊ အဲဒါဆိုရင် ပြစ်ဒဏ်လည်း လျှော့ပေါ့ နိုင်တယ်၊ ဒီအမှုအတွက် နိုင်ငံတော်မှာ လည်း ကုန်ကျစရိတ် သက်သာနိုင်တယ်"

"ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို တောင်းပန်နေတာလား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

ဂတ်စ်ဗီနာဘယ်သည် ကိုယ်ကိုတုံ့ပြီး စားပွဲပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ခုကိုရှာနေသည်။ ။

ပြက္ခဒိန် ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်၊ ဒါနဲ့ ဒီနေ့ ဘယ်နှရက်လဲဗျ"

"ဇွန်လ ၁ ရက်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"နေပါဦးဗျ၊ ကျွန်တော်က ခရစ္စမတ်နေ့များ လားလို့ ၊
ခရစ္စမတ်နေ့မဟုတ်ရင် ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ဆီမှာ အခုလို လာပြီး
လက်ဆောင်မတောင်းသင့်ဘူးဗျ"

"ဘယ်နှယ့် ... ဂတ်စ်"

ဂတ်စ်ဗီနာဘယ်က ကိုယ်ကိုရှေ့သို့ ကိုင်းလိုက်ပြီး ...

"ဒီ မှာ ကျွန်တော်ပြောမယ် အလန်၊ ရိုးရိုးတန်းတန်းဆိုရင်
ကျွန်တော်က ခင်ဗျားနဲ့ ပြေပြေလည် လည် ဖြစ်ချင်ပါတယ်။
အမှန်ကိုပြောရရင် ကျွန်တော်က ဒီအချိန်မှာ အလာစကာသွားပြီး
ငါးမျှား နေချင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေကမပေးဘူး ခင်ဗျားက
သွေးအေးအေးနဲ့ လူသတ်တဲ့ တရားခံဘက်က ရှေ့နေလိုက်နေတယ်၊
တရားခံက သာမန်လူတစ်ယောက်ကိုသတ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ သူ့လူနာရဲ့
ပိုက်ဆံကို လိုချင်တာကြောင့် ဒုက္ခသည်
ဝေဒနာရှင်လူနာတစ်ယောက်ကိုသတ်တာ၊ ကျွန်တော်က
အဲဒီတရားခံကို သေဒဏ်ပေးအောင် တရားလိုဘက်က
ရှေ့နေလိုက်နေတာ"

"သူ့မှာ အပြစ်မရှိဘူးလို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်တယ်၊ ကျွန်တော် ...

ဗီနာဘယ်က တစ်ချက် ရယ်လိုက်ပြီးနောက်

" မဟုတ်ဘူး ၊ ခင်ဗျား မသိဘူး၊ ခင်ဗျား အမှုသည် က
လူသတ်မှုကျူးလွန်တာ ထင်ရှားတယ်"

"ဂျူးရီအဖွဲ့က ဘာမှ မပြောသေးပါဘူး ဂတ်စ်"

"ပြောလိမ့်မယ်၊ ပြောကိုပြောလိမ့်မယ်"

အလန်ပင်း ပြန်သွားပြီးနောက် ဂတ်စ်ဗီနာဘယ်သည် ထိုင်ရာမှ

မထသေးဘဲ ပြန်တွေးနေမိသည် ။ အလန်ပင်း သူ့ဆီလာခြင်းသည် အားနည်းချက် လက္ခဏာ ဖြစ်၏။ သည် အမှုကို သူ့အနေဖြင့် လုံးဝ နိုင်ပေါက်မရှိဘူးဆိုတာ သူလည်း သိသည် ။ ဘယ်လိုမှ ငြင်း၍ မရသည့် သက်သေအထောက်အထားများ နှင့် မျက်မြင်သက်သေများ မိမိတွင် အလုံအလောက်ရှိသည် ။ ဂတ်စ်ဗီနာဘယ်သည် သူ့အတွေးနှင့်သူ တော်တော်ဝမ်းသာသွားသည် ။ ဘာမှ အထွေအထူး စောဒက တက်နေစရာမလို။ ဒေါက်တာပေဂျ် တေလာသည် သေဒဏ်က ပြေးမလွတ်တာ သေချာသည် ။

ဂျူရီအဖွဲ့ ဖွဲ့ရတာလည်း လွယ်လှသည် မဟုတ်။ သည် အမှုက စာနယ်ဇင်း တွေ မှာ လအတန်ကြာ မျက်နှာဖုံးမှ သတင်းကြီး သွေးအေးအေးဖြင့် ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။ အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်ခဲ့ရသည် ။

ရုံးထိုင် တရားသူကြီးက လူမည်းအမျိုးသမီး ဥပဒေပညာရှင် ဗာနက်ဆာယောင်း။ ခေါင်းမာသူ၊ ထက်မြက်သူအဖြစ် နာမည်ကြီးပြီး လာမည့်နှစ်တွင် အမေရိကန်တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဖြစ်လိမ့်မည် ဟု သတင်းကြီးနေသူလည်း ဖြစ်၏။ သူသည် ရှေ့နေတွေအပေါ်တွင် သိပ်ပြီး စိတ်ရှည်သည်းခံလေ့မရှိ။ ပင်ကိုက စိတ်တို စိတ်မြန်သူ ဖြစ်၏။ ဗာနက်ဆာယောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဆန်ဖရန်စစ္စကို ရှေ့နေလောက တွင် ဆိုရိုးစကားတောင်ရှိသည် ။

‘ခင်ဗျားအမှုသည် မှာ အပြစ်ရှိတယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားကလည်း အသနားခံဖို့ စိတ်ကူးရင် တရား သူကြီး ဗာနက်ဆာယောင်းရဲ့ ရုံးခန်းကို

ဝေးဝေးကသာရှောင်ပါ' ဟူ၏။

အမှုကို ရုံးတင်မစစ်ဆေးခင် တစ်ရက်က
တရားသူကြီးယောင်းသည် တရားလို၊ တရားခံ အကျိုးဆောင်ရှေ့နေ
နှစ်ယောက်စလုံးကို သူ့ရုံးခန်းသို့ခေါ်၍ ပြောသည် ။

"ဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မတို့ အခြေခံစည်းကမ်းတွေကို
ချမှတ်ရမယ်၊ ဒီအမှုက အရေးကြီးတဲ့ အမှုဖြစ်လို့ တရားခံအနေနဲ့
တရားမျှတတဲ့ တရားစီရင်မှုကို ရရှိနိုင်အောင်
သက်ညှာမှုတစ်စုံတစ်ခုပေးဖို့ ကျွန်မစိတ်ကူးထားတယ်။ ဒါပေမဲ့
အဲဒါကို အခွင့်ကောင်းယူဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ လို့ တော့ သတိပေးပါရစေ၊
ကျွန်မပြောတာ ရှင်းရဲ့ လား"

"ရှင်းပါတယ် ခင်ဗျား"

"ရှင်းပါတယ် ခင်ဗျား"

"ခရိုင်အစိုးရရှေ့နေကြီးသည် သူ၏ အဖွင့်မိန့်ခွန်းကို
အဆုံးသတ်ပြောဆိုသည် ။

"အဲဒီတော့ ... ဂျူးရီလူကြီးများ ခင်ဗျား၊
ဒေါက်တာပေ့ဂျီတေလာဟာ သူ့လူနာ မစ္စတာ ဂျွန်ကရီနင်ကို
သတ်တယ်ဆိုတာ သံသယကင်းစွာနဲ့ နိုင်ငံတော်က
သက်သေပြနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ သူဟာ လူသတ်မှု ကျူးလွန်ရုံသာမက
အသတ်ခံရသူရဲ့ ပိုက်ဆံကိုလည်း ယူခဲ့ပါတယ်။ ပိုက်ဆံကလည်း

နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ပါဘူး၊ သူဟာ ဒေါ်လာတစ်သန်းအတွက် ဂျန်ကရိုနင်ကို သတ်ခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်"

သက်သေအထောက်အထားတွေ အားလုံးကို ကြားနာစစ်ဆေးပြီးတဲ့ အခါ ဒေါက်တာပေဂျ် တေလာဟာ လူသတ်မှုကို ရက်စက်စက် ကျူးလွန်တယ်ဆိုတာ လူကြီးမင်းတို့ အနေနဲ့ ဆုံးဖြတ်ဖို့ အခက်အခဲ မရှိတော့ကြောင်း တွေ့ရပါလိမ့်၏ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ဂျူရီလူကြီးများ သည် မလုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြသည် ။ သို့သော် စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် စောင့်ဆိုင်းခြင်း ဖြစ်၏။

အစိုးရရှေ့နေ ဂတ်စ်ဗီနာဘယ်သည် တရားသူကြီးဘက်သို့ လှည့်လျက် ...

"ရုံးတော်က ခွင့်ပြုရင် နိုင်ငံတော်ရဲ့ ပထမဆုံး သက်သေအဖြစ် ဂယ်ရီဝီလျံကို ဆင့်ခေါ်ပါရစေ ခင်ဗျား"

ဂယ်ရီဝီလျံ ကျမ်းကျိန်ပြီးသောအခါ အစိုးရရှေ့နေက မေးသည် ။

"ခင်ဗျားဟာ အင်ဘာကေဒရီ ခရိုင်ဆေးရုံရဲ့ အထွေထွေ အကူလုပ်သား ဟုတ်သလား"

"ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား"

"မနှစ်တုန်းက ဂျန်ကရိုနင်ကို ဆေးရုံသို့ ခေါ်လာတဲ့ အချိန်မှာ ခင်ဗျားက အဆောင် (၃)မှာ လုပ်နေသလား"

"ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား"

"အဲဒီလူနာကို တာဝန်ယူရတဲ့ ဒေါက်တာက ဘယ်သူလဲ"

"ဒေါက်တာတေလာ"

"ဒေါက်တာတေလာနဲ့ ဂျွန်ကရီနင်တို့ ရဲ့ ဆက်ဆံရေးအခြေအနေ
ဘယ်လိုရှိသလဲ"

"ကန့်ကွက်ပါတယ်"

တရားခံရှေ့နေ အလန်ပင်းက မတ်တတ်ထရပ်ပြီး ပြောလိုက်သည်

။

"သူက သက်သေဆီက ဆုံးဖြတ်ချက် တောင်းခံနေပါတယ်"

"တရားလိုရှေ့နေ ဆက်မေးပါ"

တရားသူကြီးက ဖြတ်ပြောလိုက်သည် ။

"ကျွန်တော် နောက်တစ်မျိုးလှည့်ပြီး မေးပါမယ်၊
ဒေါက်တာတေလာနဲ့ ဂျွန်ကရီနင်တို့ နှစ်ယောက် ချင်း
စကားပြောနေတာ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ကြားဖူးသလား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကြားဖူးပါတယ်၊ ကျွန်တော်က အဲဒီအဆောင်မှာ
အချိန်ပြည့် အလုပ်လုပ်နေတာပါ"

"အဲဒီလို သူတို့ နှစ်ယောက်ပြောနေတာဟာ
မိတ်ဆွေချင်းပြောနေတာမျိုးလို့ ခင်ဗျားထင်သလား"

"မထင်ပါဘူး ခင်ဗျာ"

"ဘာဖြစ်လို့ မထင်တာလဲ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ မစ္စတာကရီနင် ရောက်လာတဲ့ ပထမနေ့ကို
ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေပါ တယ်၊ ဒေါက်တာတေလာက
သူ့ကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးပါတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ သူက ပြော ... ပြော"
ခေတ္တ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေပြီးတော့မှ "သူပြောတဲ့ စကားအတိုင်း

ကျွန်တော် ပြောလို့ မှ ဖြစ်ပါ့မလား မသိဘူး။"

"ပြောသာပြောပါ မစ္စဝီလျံ၊ ဒီရုံးခန်းထဲမှာ ကလေးတွေ မရှိပါဘူး။"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ခင်ဗျားရဲ့ သောက်ကမ္ဘင်းလက်ကြီးတွေနဲ့ ကျုပ်ကို မကိုင်ပါနဲ့ လို့ သူက ပြောပါတယ်။"

"သူက ဒေါက်တာတေလာကို အဲဒီလို တကယ်ပြောသလား။"

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား။"

"ခင်ဗျား တခြားမြင်တာ၊ ကြားတာတွေကို ရုံးတော်ကို ပြောပြပါဦး။"

"ဟုတ်ကဲ့၊ သူက ဆရာဝန်မကို 'သောက်ကမ္ဘင်းမ' လို့ အမြဲတမ်း ပြောပါတယ်။ သူ့အနားကို ဆရာဝန်မလာတာ လုံးဝမကြိုက်ဘူး၊ သူ့အခန်းထဲ ဆရာဝန်မ ဝင်လာတိုင်းလည်း 'လာပြန်ပြီ ဒီသောက် ကမ္ဘင်းမ၊ ဒီသောက်ကမ္ဘင်းမကို နှင်ထုတ်လိုက်ပါ၊ ကျုပ်ကို တကယ့်ဆရာဝန် စစ်စစ်တစ်ယောက် ခေါ်ပေးပါ' ဆိုပြီး အမြဲလိုလို ပြောတတ်ပါတယ်။"

ဂတ်စ်ဗီနာဘယ်သည် ဒေါက်တာပေ့ဂျ်တေလာ ထိုင်နေရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ဂျူရီလူ ကြီးတွေကလည်း သူကြည့်သလို ကြည့်လိုက်ကြသည် ။ ဗီနာဘယ်က စိတ်မကောင်းသလိုဟန်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ သက်သေဘက် ပြန်လှည့်လျက် ...

"မစ္စတာကရိုနင်က ဒေါက်တာတေလာကို ဒေါ်လာတစ်သန်း ပေးချင်တဲ့ လူဖြစ်မယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလား။" အလန်ပင်း ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်ပြီး ...

"ဒီမေးခွန်း ကန့်ကွက်ပါတယ်၊ သူက သက်သေဆီက ထင်မြင်ချက်

တောင်းခံနေပြန်ပြီ"

"ကန့်ကွက်ချက် ပယ်ဖျက်တယ်" တရားသူကြီးက ပြောလိုက်သည်။
"တရားခံက မေးခွန်းကို ဖြေဆိုနိုင်တယ်"

"မထင်ပါဘူး၊ လူနာက ဆရာဝန်မကို တော်တော်မုန်းနေပါတယ်"

အလန်ပင်းက ပေ့ဂျ်တေလာဆီသို့
တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်
ချလိုက်သည်။

ဒုတိယသက်သေအဖြစ် ဒေါက်တာအာသာကိန်းကို စစ်ဆေးသည်။
ဂတ်စ်ဗီနာက မေးသည်။

"ဒေါက်တာကိန်း ... ဂျွန်ကရိုနင်ကို အကြောင်း အင်ဆူလင်ဆေး
ထိုးသွင်းပြီး သတ် ... အဲ ... အဲဒီလိုဖြစ်ပြီး ဂျွန်ကရိုနင် သေသွားတဲ့
အ ချိ န် မှာ ဒေါက်တာက ကြီးကြပ်ရေးမှူးတာဝန်ခံ ဆရာဝန်
မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"အဲဒီတော့ ဒီအမှုအတွက် ဒေါက်တာတေလာမှာ လုံးဝ
တာဝန်ရှိတယ်လို့ ထင်ပါသလား"

"မှန်ပါတယ်"

"ဒေါက်တာကိန်း ... ဒေါက်တာတေလာကိုယ်တိုင်

လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ လူနာသေဆုံးကြောင်း တရားဝင်ဆေးရုံချက်ကို ကျွန်တော်ပြပါမယ်" သူက စာရွက်တစ်ရွက်ကို ကောက်ယူကာ ဒေါက်တာကိန်း ကို ကမ်းပေးရင်း ...

"ကျေးဇူးပြုပြီး အသံထွက်ပြီး ဖတ်ပြပါ"

ဒေါက်တာကိန်းက ဖတ်ပြသည်။ ။

‘ပျွန်ကရီနင် သေဆုံးရသည့်အကြောင်း၊ နှလုံးသွေးကြောပိတ်၍ ဆင့်ပွားဖြစ်ပေါ်လာသည့် နှလုံးသွေးပြတ် တစ်သျှူးသေခြင်းကြောင့် အသက်ရှူရပ်သွားခြင်း’

"အရပ်စကားနဲ့ ပြောပြပါလား"

"လူနာဟာ နှလုံးရောဂါကြောင့် သေဆုံးတယ်လို့ မှတ်တမ်းက ဆိုလိုတာပါ"

"ဒီမှတ်တမ်းစာရွက်ကို ဒေါက်တာတေလာက
လက်မှတ်ထိုးထားသလား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဒေါက်တာကိန်း ... အဲဒါဟာ ပျွန်ကရီနင် သေဆုံးရတဲ့ အစစ်အမှန် အကြောင်းရင်းဖြစ်ပါ သလား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ အင်ဆူလင်ဆေးထိုးလို့ သေတာပါ"

"ဒါဆိုရင် ဒေါက်တာတေလာက သေစေနိုင်တဲ့ အင်ဆူလင်ကို တမင်ထိုးပေးပြီး မှတ်တမ်းကို လိမ်ရေးထားတယ်ဆိုပါတော့"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"အဲဒီနောက် ဒေါက်တာက ဆေးရုံအုပ်ကြီး ဒေါက်တာဝါလေ့ကို

အစီရင်ခံတယ်၊ ဒေါက်တာ ဝါလေ့ကတစ်ဆင့် သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်အဖွဲ့ကို တင်ပြတယ်၊ အဲဒီလို ဟုတ်ပါသလား။"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ခံစားမိပါတယ်" သူ့အသံက ဒေါသသံ ပါနေသည် ။ "ကျွန်တော်ဟာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ၊ ဘယ်အခြေအနေမျိုးမှာ ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို မသတ်သင့်ဘူးလို့ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ပါတယ်"

နောက်သက်သေတစ်ယောက်က ကွယ်လွန်သူ၏ ဇနီး ဟယ်ဇယ်ကရီနှင့် ။ အသက်လေးဆယ် ခန့်ရှိပြီး ဆံပင်က ရဲရဲတောက်နေသည် ။ ဝတ်စုံအနက်ကို ဝတ်ထားပေမဲ့ ဆွဲဆောင်အား ကောင်းသည် ။ ရှိုက်ဖိုကြီးငယ် အသွယ်သွယ်ကို အထင်းသားမြင်နေရ၏။

"ဒီကိစ္စဟာ မစ္စက်ကရီနှင့်အတွက် ဘယ်လောက်အထိ ခံစားရလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာမိပါတယ်" ဂတ်စ်ဗီနာဘယ် ပြောသည် ဒါပေမဲ့ ဂျူးရီအဖွဲ့ကို တင်ပြစေချင်ပါတယ်

"မစ္စက်ကရီနှင့်က မျက်လုံးများကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ပွတ်လိုက်ပြီးနောက် ...။

"ဩန်နဲ့ ကျွန်မတို့ ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးက အဆင်ပြေပါတယ်၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်လည်း သိပ်ပြီး ချစ်ကြပါတယ်။

ကျွန်မကြောင့် သူ့အနေနဲ့ သိပ်ပြီး စိတ်ချမ်းသာရပါတယ်လို့ လည်း ခဏခဏ ပြောတတ်ပါတယ်"

"ဥန်ကရီနင်နဲ့ လက်ထပ်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ"

"နှစ်နှစ်ရှိပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဥန်က အမြဲတမ်းပြောပါတယ်၊ အဲဒီနှစ်နှစ်ဟာ တကယ့်ကို သုခရိပ်မြို့ထဲ က နှစ်နှစ်ပါတဲ့ "

"မစ္စက်ကရီနင် ... ဒေါက်တာတေလာအကြောင်းကို မစ္စတာကရီနင်က ခင်တာကို ပြောပြဖူး သလား၊ ဒေါက်တာတေလာဟာ သိပ်တော်တဲ့ ဆရာဝန်ပဲလို့ ခင်ဗျားကို ပြောပြဖူးသလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ဒေါက်တာ သူ့ကို ဘယ်ကူညီသလဲ၊ ဒါမှ မဟုတ် သူက ဆရာဝန်မကို ဘယ်လောက် သဘောကျသလဲ"

"အဲဒီအကြောင်းတွေ သူလုံးဝ မပြောဖူးပါဘူး"

"လုံးဝ မပြောဖူးဘူး၊ ဟုတ်လား"

"လုံးဝ မပြောဖူးဘူး"

"ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ မောင်တွေကို သေတမ်းစာ အမွေစာရင်းထဲက ထုတ်ပစ်မယ်လို့ မစ္စတာ ကရီနင်က ပြောဖူးတာရှိသလား"

"လုံးဝ မပြောဖူးပါဘူး၊ သူက ဒီကမ္ဘာမှာ အရက်ရောဆုံး လူတစ်ယောက်ပါ၊ ကျွန်မ လိုချင်တာ အားလုံး ရနိုင်တယ်လို့ သူအမြဲတမ်းပြောဖူးပါတယ်၊ ပြီးတော့ ... သူသေသွားရင်လည်း ပဲ ..." ငိုသံ ပါလာသည် ။ "သူသေသွားရင် ကျွန်မဟာ သူဌေးမကြီး ဖြစ်ကျန်ရစ်လိမ့်မယ်လို့ လည်း အမြဲ ..." စကား မဆက်နိုင်တော့ဘဲ ရပ်သွားသည် ။

တရားသူကြီးက ပြောလိုက်သည် ။

"ဟုတ်ပြီ၊ တရားခွင်ကို ၁၅ မိနစ် အနားပေးမယ်"

တရားရုံးခန်းနောက်ဘက်တွင် ထိုင်ရင်း ဂျက်ဆင်ကာတစ်
အလွန်ဒေါသထွက်နေသည် ။ ပေ့ဂျ်နှင့် ပတ်သက်၍ သက်သေတွေ
ထွက်ဆိုချက်ကို သူ့အနေဖြင့် လုံးဝမယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည် ။
ဒီမိန်းမက ငါလိုချင်တဲ့ မိန်းမ၊ ငါလက်ထပ်မယ့် မိန်းမ ...။

ပေ့ဂျ်အဖမ်းခံရ၍ ချက်ချင်း ဂျက်ဆင်ကာတစ်က အချုပ်ထဲတွင်
သွားတွေ့သည် ။

"ဒီအမှုကို တို့ အပြတ်တိုက်ရမယ်" သူက အားပေးသည် ။
"မင်းအတွက် ဒီနိုင်ငံမှာ အတော်ဆုံး ရှေ့နေကိုငါရှာပေးမယ်"
သူ့ခေါင်းထဲ နာမည်တစ်ခု ချက်ချင်းဝင်ရောက်လာသည် ။ အလန်ပင်း
...။ သူသွားတွေ့သည် ။

"ကျုပ် စာနယ်ဇင်းတွေထဲမှာ မျက်ခြည်မပြတ် ဖတ်နေပါတယ်"
အလန်ပင်းက ပြောသည် ။ "သူက ဂျွန်ကရိုနင်ကို ပိုက်ဆံတွေ
တနင့်တပိုးကြီး ရလိုမှုကြောင့် သတ်တယ်ဆိုတာ စာနယ်ဇင်းတွေ ကကို
အသားပေးဖော်ပြနေကြတာ။ အဲဒါအပြင် သူကိုယ်တိုင်
လူသတ်ပါတယ်လို့ ဝန်ခံထားပြီပဲ"

"သူ့အကြောင်း၊ ကျွန်တော် သိပါတယ်ဆရာ" ဂျက်ဆင်ကာတစ်က
ပြောသည် ။ "ကျွန်တော် ပြောတာ ယုံပါ။ ပေ့ဂျ်ဟာ
ပိုက်ဆံရလိုမှုကြောင့် ဒီအလုပ်မျိုးကို ဘယ်တော့မှ မလုပ်တာ

သေချာပါတယ်"

"သူက သူသတ်ပါတယ်လို့ ဝန်ခံထားတော့" အလန်ပင်းက ပြောသည်။ ။ "အခု ကျုပ်တို့ ကြုံနေ ရတဲ့ ပြဿနာက ညင်သာစွာ ဇီဝိန်ခြွေခြင်း ဖြစ်နေတယ်။ ဒီလို သနားသဖြင့် သတ်တာဟာ ကာလီဖိုးနီး ယားပြည်နယ်မှာ သာမက ပြည်နယ်တိုင်းမှာ လိုလို ဥပဒေနဲ့ ဆန့်ကျင်တယ်။ ပြီးတော့ မောင်ရင်ရဲ့ ချစ်သူက သူ့အတွက် သေ တ မ်း စာ မှာ ဒေါ်လာတစ်သန်းပေးခဲ့တဲ့ လူနာကို သတ်တာဖြစ်နေတယ်။ ကြက်ကလေး နဲ့ ကြက်ဥ ဘယ်ဟာက အရင်လာသလဲ၊ ဒီဆရာဝန်မဟာ လူနာကို မသတ်ခင်ကတည်းက ဒီပိုက်ဆံ အကြောင်း သိထားတာလား၊ ဒါမှ မဟုတ် သတ်ပြီးမှ သိတာလား"

"ပေ့ဂျီဟာ ပိုက်ဆံအကြောင်း လုံးဝ မသိပါဘူးခင်ဗျာ"

"အင်း ... ဒီကိစ္စဟာ မလွဲမရှောင်သာ တိုက်ဆိုင်မှုဖြစ်နိုင်တယ်၊ ခရိုင်အစိုးရရှေ့နေကြီးက လူသတ်မှုအဖြစ် စွဲချက်တင်ပြီး တရားခံကို သေဒဏ်ပေးချင်နေတယ်"

"ဒီတော့ လူကြီးမင်းအနေနဲ့ ဒီအမှုကို လက်ခံမှာ လား"

အလန်ပင်းက ချက်ချင်းမဖြေသေး။ ဂျက်ဆင်က အဖြေကို မျှော်လင့်တကြီး စောင့်နေသည်။ ။

"ကျုပ် လက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင်ရင်သိတဲ့ အတိုင်း ဒီအမှုက တောင်တက်ခရီးပဲ၊ အနိုင်ရဖို့ တော်တော်ကိုမလွယ်ဘူး"

"နောက်နေ့နံနက်တွင် အမှုကို ထပ်မံစစ်ဆေးသောအခါ အစိုးရရှေ့နေ ဂတ်စ်ဗီနာက နောက်ထပ် သက်သေအသစ်များကို ခေါ်စစ်သည်။"

ပထမဆုံး အစစ်ခံသူမှာ သူနာပြုဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်၏။

"အဲဒီနေ့က ဂျွန်ပြောတဲ့ စကားကို ကျွန်မ ကြားလိုက်ပါတယ်။ သူပြောတာက 'ငါတော့ ခွဲစိတ် စားပွဲပေါ်မှာ အသက်ထွက်ရတော့မှာ သေချာတယ်။ မင်းက ငါ့ကို သတ်မယ်ပေါ့လေ။ မင်းကို သူတို့ က လူသတ်ဖို့ ခေါ်ထားတာမဟုတ်လား' ဆိုပြီး ဒေါက်တာပေဂျ်ကို ပြောပါတယ်။"

ထို့နောက် ရှေ့နေ ရိုဒရစ်ပယ်ဟန်ကို စစ်သည်။ ။ ဂတ်စ်ဗီနာဘယ်က သူ့ကို မေးသည်။ ။

"ဂျွန် က ရိုဒရစ်မှာ ပိုက်ဆံတွေ သန်းချီရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားက ဒေါက်တာတေလာကို ပြောပြတော့ သူကဘာပြန်ပြောသလဲ"

"သူပြန်ပြောတာက 'ဒီကိစ္စဟာ ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်ရာရောက်တယ်၊ ဘာကြောင့်ဆို သူက ကျွန်မရဲ့ လူနာဖြစ်နေတယ်' ဆိုတဲ့ သဘောမျိုး သူကပြောပါတယ်။"

"သူက ကိုယ်ကျင့်တရားပျက်ရာ ရောက်တယ်လို့ ပြောသလား"

"ပြောပါတယ်"

"ဒါပေမဲ့ သူက ပိုက်ဆံကို လက်ခံဖို့ တော့ သဘောတူတယ် မဟုတ်လား"

"ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ သဘောတူပါတယ်"

အလန်ပင်းက ထပ်ပြီး ပြန်လှန်မေးခွန်း မေးသည်။ ။

"မစ္စတာပယ်ဟန် ... ဒေါက်တာတေလာက ခင်ဗျားအလာကို မျှော်နေပါသလား"

"မမျှော်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ..."

"ခင်ဗျား ဒေါက်တာတေလာကို ဖုန်းဆက်ပြီး 'ဒေါက်တာအတွက် ဂျန်ကရိုနင်က ဒေါ်လာ တစ်သန်း အမွေပေးခဲ့တယ်လို့' လို့ မပြောဘူးလား"

"မပြောပါဘူး၊ ကျွန်တော် ..."

"ဒါဆို ခင်ဗျားက သူ့ကိုပြောတဲ့ အခါ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ပြောသလား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဒီသတင်းကြားရလို့ သူ့မျက်နှာ အမူအရာ ပြောင်းလဲတာကို မြင်သာတဲ့ အခြေအနေမျိုးပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ်"

အဲဒီတော့ ခင်ဗျားက ပိုက်ဆံအကြောင်း ပြောပြတဲ့ အခါ သူက ဘယ်လိုအမူအရာမျိုးနဲ့ တုံ့ပြန်ပါ သလဲ"

"ဟုတ်ကဲ့ ... သူ ... သူ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ..."

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာပယ်ဟန်၊ ဒါလောက်ပါပဲ"

အမှုစစ်ဆေးသည့် မှာ ရက်သတ္တလေးပတ်ထဲ ရောက်လာခဲ့ပြီ။ သတင်းထောက်များ နှင့် လူထု ပရိသတ်တို့ မှာ တရားလိုအကျိုးဆောင်ရှေ့နေနှင့် တရားခံအကျိုးဆောင် ရှေ့နေတို့ ၏ ပြိုင်ပွဲကို အထူး စိတ်ဝင်စားစွာ စောင့်စားလျက်ရှိကြ၏။ တရားလိုရှေ့နေ ဂတ်စ်ဗီနာဘယ်က အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့်၊ တရားခံရှေ့နေ အလန်ပင်းက အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် စစ်တုရင်ကစားပွဲက ပြိုင်ဘက်များ ပမာ ရွေ့လျားလှုပ်ရှားနေကြသည် ။ တရားခံ ဒေါက်တာပေဂျီတေလာကတော့ သူတို့ ၏ စတေးခံလက်ကိုင်တုတ်။

ဂတ်စ်ဗီနာဘယ်က ပြတ်နေသည့် အစတွေကို ဆက်စပ်ရန် ကြိုးစားနေသည် ။

"ရုံးတော်က ခွင့်ပြုရင် အယ်လ်မာရော်ဂျာကို သက်သေအဖြစ် စစ်ဆေးချင်ပါတယ်"

သက်သေ ကျမ်းကျိန်ပြီးသောအခါ ဂတ်စ်ဗီနာဘယ်က မေးသည် ။

"မစ္စက်ရောဂါက ဘာအလုပ် လုပ်ပါသလဲ"

"မစ္စကံရော်ဂျာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မစ္စရော်ဂါပါ"

"ခွင့်လွှတ်ပါ၊ တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျား"

"ကျွန်မက 'ကော်နစ်ချေး ခရီးသွား အေဂျင်စီ' မှာ လုပ်ပါတယ်"

"ခင်ဗျားတို့ အေဂျင်စီက နိုင်ငံတကာကို ခရီးသွားခြင်း၊
ဟိုတယ်စီစဉ်ပေးခြင်းနဲ့ ဖောက်သည် တွေအတွက်
အခြားလိုအပ်တာမှန်သမျှကို ကြိုတင်စီစဉ်ပေးပါသလား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ပေးပါတယ်ရှင်"

"တရားခံဘက်ကို ခဏ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါ၊ သူ့ကို အရင်က
မြင်ဖူးပါသလား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ သူ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ် သုံးနှစ်လောက်က ကျွန်မတို့
အေဂျင်စီကို လာဖူးပါတယ်"

"သူ ဘာလာလုပ်တာပါလဲ"

"သူက ပြောပါတယ်၊ သူ လန်ဒန်နဲ့ ပါရီကို ခရီးထွက်ဖို့
စိတ်ဝင်စားပါတယ်တဲ့ ၊ ပြီးတော့ ဗင်းနစ် လည်း ပါတယ် ထင်ပါတယ်"

"သူက အုပ်စုလိုက် ခရီးထွက်ဖို့ ပြောပါသလား"

"မပြောပါဘူး၊ သူက လေယာဉ်၊ ဟိုတယ် အားလုံးကို
ပထမတန်းကပဲ ဖြစ်ချင်တယ်၊ သူက ရွက်လှေစင်းလုံးငှားဖို့ လည်း
စိတ်ဝင်စားတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်"

တရားခွင်တစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်နေသည် ။ ဂတ်စ်ဗီနာဘယ်သည်
တရားလို အကျိုးဆောင်စားပွဲသို့ လျှောက် လာပြီး
စာရွက်ခေါက်တချို့ကို ကိုက်မြှောက်ပြရင်း ... ။

"ဒေါက်တာတေလာရဲ့ အခန်းထဲမှာ ရဲက ဒီစာရွက်တွေကို တွေ့တယ်။ ဒါတွေဟာ ပါရီ၊ လန်ဒန်၊ ဗင်းနစ်မြို့တွေရဲ့ ခရီးသွားလမ်းညွှန် စာရွက်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဈေးကြီးတဲ့ ဟိုတယ်နဲ့ လေကြောင်းဌာန ကြော်ငြာစာရွက်တွေလည်း ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်ပိုင်ရွက်လှေ အငှားဈေးနှုန်းစာရင်းတစ်ခုလည်း ပါပါတယ်"

တရားရုံးခန်းမထဲတွင် ကျယ်လောင်ကျယ်လောင် ပြောဆိုသံများ ပေါ်ထွက်လာသည် ။ အစိုးရ ရှေ့နေက စာရွက်ခေါက်တစ်ခုကို လှန်ဖွင့်လိုက်သည် ။

"ဟော ဒီ မှာ စင်းလုံးငှားရွက်လှေစာရင်း" သူက အသံထွက်၍ ဖတ်ပြသည် ။ 'ခရစ္စတီနာ ... တစ်ပတ်လျှင် နှစ်သောင်းခြောက်ထောင်၊ ရက်ဆိုးလုတိုင်း ... တစ်ပတ်လျှင် နှစ်သောင်းလေးထောင့် ငါးရာ၊ လပ်ကီးဒရင်းမ် ... တစ်ပတ်လျှင် သောင်းခုနစ်ထောင့်ငါးရာ သူက ဦးခေါင်းပြန်ထောင်လိုက်ပြီး 'လပ်ကီးဒရင်းမ်ကို ရွေးချယ်မှတ်ပြထားတယ်။ ပေဂျီတေလာဟာ တစ်ပတ်လျှင် ဒေါ်လာနှစ်သောင်း ခုနစ်ထောင့်ငါးရာပေးရတဲ့ ရွက်လှေကိုတော့ရွေးလိုက်ပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့ရဲ့ ဓားစာခံကိုတော့ မရွေးရ သေးဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ က ဒါတွေကို သက်သေခံပစ္စည်း (အေ) အဖြစ် သတ်မှတ်ပါတယ်"

သူက အလန်ပင်းကိုကြည့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်သည် ။ အလန်ပင်းက ဒေါက်တာတေလာ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ သူ စားပွဲကို စိုက်ကြည့်နေသည် ။ မျက်နှာက ဖြူရော်လျက်။

"မစ္စတာပင်း ... သက်သေကို မေးနိုင်ပါတယ်"

အလန်ပင်း လေးလံစွာ ထရပ်ရင်း ခပ်မြန်မြန် စဉ်းစားလိုက်သည် ။

"အ ခု ချိ န် မှာ ခရီးသွားလုပ်ငန်းအခြေအနေ ဘယ်လိုနေသလဲ
မစွဲရော်ဂါ"

"ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်"

"ကျွန်တော်က လုပ်ငန်းကို မေးတာပါ။ ကော်နစ်ချေး
ခရီးသွားအေဂျင်စီက တော်တော်ကြီး သလား"

"တော်တော်ကြီးပါတယ်ရှင့်"

"ဒါဆို ခရီးစဉ် စုံစမ်းဖို့ အတွက် လူတွေအများကြီး လာကြမှာ ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့၊ လာပါတယ်ရှင့်"

"တစ်နေ့ကို ငါးယောက်ခြောက်ယောက်လောက် လာသလား"

"အို ... မကပါဘူး" စိတ်တိုသံ နည်းနည်းပါသည် ။ "ခရီးစဉ်နဲ့
ပတ်သက်လို့ တစ်နေ့ကို လူပေါင်း ငါးဆယ်လောက်နဲ့
စကားပြောရပါတယ်"

"တစ်နေ့ကို လူပေါင်းငါးဆယ်လောက် ... ဟုတ်စ" သူ တော်တော်
စိတ်ဝင်စားလာသည် ။ " အခု ပြောနေတာက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်
သုံးနှစ်လောက်က နေ့တစ်နေ့၊ ဒီတော့ ငါးဆယ်ကို ရက်ပေါင်းကိုးရာနဲ့
မြှောက်လိုက်ရင် အကြမ်းဖျင်း လူပေါင်း လေးသောင်းငါးထောင် ရမှာ
ပေါ့"

"ဟုတ်နိုင်ပါတယ်"

"ဒါပေမဲ့ အဲဒီလောက်များ တဲ့ လူတွေထဲက ဒေါက်တာတေလာကို
ခင်ဗျား မှတ်မိတယ်လို့ ပြော တယ်၊ ဘာကြောင့် ဒီလိုမှတ်မိရတာလဲ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ သူနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းမ နှစ်ယောက်တို့ က

ဥရောပခရီးစဉ်အတွက် သိပ်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှား နေကြပါတယ်။ မြင်ရတာ ချစ်စရာကလေးပဲ။ သူတို့ က ကျောင်းသူကလေးတွေနဲ့ တူနေတယ်။ ဟုတ်ပါ တယ်။ ကျွန်မ ကောင်းကောင်း မှတ်မိပါတယ် အထူးသဖြင့် သူ့ကိုကြည့်ရတာ ရွက်လှေစင်းလုံးငှားဖို့ တတ်နိုင်ပုံ မရှိသလိုပဲ။"

"ဟုတ်ပါပြီ။ လူတိုင်းလိုလို လာပြီး ခရီးစဉ်စာရွက် တောင်းသွားကြတယ်ဆိုတာတော့"

"ဟုတ်ကဲ့၊ တကယ်တော့ အဲဒီလိုချည်းမဟုတ် ..."

"ဒေါက်တာတေလာက ခရီးသွားဖို့ ကြိုတင်စာရင်းသွင်းမသွားဘူး မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ဆီမှာ ကြိုတင်စာရင်းသွင်းမသွားပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ..."

"တ ခြား မှာ လည်း ကြိုတင်စာရင်း မသွင်းပါဘူး၊ သူက ခရီးစဉ်စာရွက် လာတောင်းသွားတာ လောက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ သူ ..."

"ဒါဟာ ပါရီ၊ ဒါမှ မဟုတ် လန်ဒန်ကို သွားဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ..."

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ တော်လောက်ပါပြီ"

ဂတ်စ်ဗီနာဘယ်က တရားသူကြီးဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောလိုက်သည်

။ "ဒေါက်တာ ဘင်ဂျမင်ဝါလေ့ ကို စစ်ချင်ပါတယ်"

"ဒေါက်တာ ဝါလေ့ခင်ဗျား ၊ ဒေါက်တာက အင်ဘာကေဒရီ ခရိုင်ဆေးရုံရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဟုတ်ပါသလား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဒါဆို ဒေါက်တာဟာ ဒေါက်တာစောလားနဲ့ သူ့လုပ်ငန်းအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိတယ်ပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ သိပါတယ်"

"ဒေါက်တာတေလာ လူသတ်မှုနဲ့ စွပ်စွဲခံရတော့ ဒေါက်တာ့အနေနဲ့ အံ့သြမိပါသလား"

အလန်ပင်းက ထရပ်လိုက်ပြီး ...။

"ကန့်ကွက်ပါတယ်၊ ဒေါက်တာဝါလေ့ရဲ့ ဖြေဆိုချက်ဟာ အမှုနဲ့ မပတ်သက်နိုင်ပါဘူး"

"ကျွန်တော် ဆက်ပြီး မေးပါရစေ" ဂတ်စ်ဗီနာဘယ်က ဖြတ်ပြောသည် ။ "ကျွန်တော် ဆက်မေး ရင် အများကြီးထိတာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်"

"ကဲ ... ဆက်မေးပါ" တရားသူကြီးက ပြောသည် ။
"အဓိပ္ပာယ်ရှိတာကိုသာ မေးပါ"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် နောက်တစ်မျိုး လှည့်ပြီး မေးပုံမယ်၊

ဒေါက်တာဝါလေ့ခင်ဗျား ... ဆရာဝန်တိုင်းဟာ ဖရတ်တီး သစ္စာမိဋ္ဌာန်ကို လိုက်နာရတာ ဟုတ်ပါသလား။"

"ဟုတ်ပါတယ်"

ဒီတော့ အဲဒီသစ္စာမိဋ္ဌာန်ထဲမှာ ..." သူက လက်ထဲမှ စာရွက်ကို ဖတ်ပြသည်။ ။ ' ...ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ယောက်၏ အကျိုးစီးပွား ပျက်စီးမှုနှင့် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ပျက်ပြားမှုမှန်သမျှကို မပြုလုပ်ရန် သစ္စာမိဋ္ဌာန်ပြုပါသည် ' လို့ ပါတယ်မဟုတ်လား။"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ပါပါတယ်"

ဒေါက်တာတေလာအနေနဲ့ ဟစ်ပိုခရစ္တီး သစ္စာမိဋ္ဌာန်ကို ချိုးဖောက်နိုင်လောက်တယ်လို့ ယုံကြည် လောက်တဲ့ တစ်ခုကို အရင်တုန်းက လုပ်ခဲ့တာရှိသလား။"

"ကန့်ကွက်ပါတယ်"

"ကန့်ကွက်ချက်ကို ပယ်ဖျက်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ရှိခဲ့ပါတယ်"

"ရှိခဲ့ရင် အဲဒါ ဘာလဲဆိုတာ ပြောပြပါ"

"ဒေါက်တာတေလာက သွေးသွင်းရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်တဲ့ လူနာတစ်ယောက်ရှိခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိသားစုကမတူဘူး။"

"အဲဒီတော့ ဘယ်လိုဖြစ်သလဲ"

"ဒေါက်တာတေလာက ဆက်လုပ်တယ်၊ တစ်နည်းနည်းနဲ့ သွေးသွင်းလိုက်တယ်"

"ဒါ တရားဝင်သလား။"

"လုံးဝ တရားမဝင်ဘူး၊ တရားရုံး ခွင့်ပြုချက်မရရင် လုံးဝ တရားမဝင်ဘူး"

"အဲဒီနောက် ဒေါက်တာတေလာ ဘာလုပ်သလဲ"

"နောက်ပိုင်းမှာ သူက တရားရုံးအမိန့်ရအောင် ယူတယ်၊ ပြီးတော့ ရက်စွဲကို ပြောင်းလိုက်တယ်"

"ဒါဆို သူဟာ တရားမဝင်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်တာပေါ့၊ အဲဒါကို ဖုံးဖိဖို့ အတွက် မှတ်တမ်းကို လိမ်ညှာရေးသွင်းတာပေါ့"

"အဲဒါ မှန်ပါတယ်"

အလန်ပင်းက ဒေါက်တာတေလာဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။ သူတော်တော် ဒေါသထွက်မိ သည် ။ ဒီကလေးမ ငါ့ကို ဒီအကြောင်း ဘာလို့ မပြောရတာလဲဟု လည်း အံ့သြမိသည် ။

ပရိသတ်များက ဒေါက်တာတေလာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည် ။ အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံသည့် အရိပ်အယောင်များ သူ့မျက်နှာတွင် မြင်ရလေမလားဟု မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ကြည့်ကြခြင်းဖြစ်သည် ။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်နှာ အမူအရာက တစ်စက်ကလေးမှ မပျက်။

"ရေခဲလို အေးစက်နေတဲ့ မျက်နှာပဲ" ဟု ဂျူရီအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌက ကျိတ်ပြီး မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

ဂတ်စ်ဖီနာသည် တရားသူကြီးဘက်ကို လှည့်လိုက်ပြီး ...

"ရုံးမင်းခင်ဗျား၊ နောက်ထပ်သက်သေအဖြစ် ဆင့်ခေါ်မဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဒေါက်တာလောရင့်ဘေကာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက လောလောဆယ် လေဖြတ်ခံထားရတာကြောင့် ရုံးတော်သို့ မလာရောက်နိုင် ပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ဒေါက်တာဘေကာနဲ့ အတူ လုပ်ကိုင်နေတဲ့ ဆေးရုံအမှုထမ်းတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် မေးမြန်းခွင့်ပြုစေလိုပါတယ်"

"ကျွန်တော် ကန့်ကွက်ပါတယ်" အလန်ပင်းက ထပြောလိုက်သည် ။
"ဘယ်လိုမှ မပတ်သက် ပါဘူး၊ ဒေါက်တာဘေကာဟာ ဒီမှာ မရှိပါဘူး၊ တရားခွင်ထဲမှာ လည်း မရှိပါဘူး၊ တကယ်လို့ ...။"

"ရုံးမင်းခင်ဗျား" ဗီနာဘယ်က ဖြတ်ပြောသည် ။ "ကျွန်တော် အခုမေးမယ့်မေးခွန်းဟာ ယခင် ထွက်ဆိုချက်တွေအားလုံးနဲ့ လုံးဝပတ်သက်နေပါတယ်၊ တရားခံရဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ စွမ်းဆောင်မှုနဲ့ လည်း ပတ်သက်နေပါတယ်"

"ကောင်းပြီ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ သတိပြုပါ" တရားသူကြီးက ပြောသည် ။ "ဒီနေရာဟာ မြစ်တစ်ခု မဟုတ်ပါဘူး တရားရုံးတော်တစ်ခုသာ ဖြစ်ပါတယ်၊ အပျော်တမ်း ငါးမျှားထွက်တာမျိုးကို ကျွန်မ သည်းခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ခေါ်ပါ၊ သက်သေကို ဆင့်ခေါ်ပါ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ဗီနာဘယ်က ဘီလစ်စာရေးဘက်လှည့်ပြီး ...

"ဒေါက်တာမက်သယူး ပီတာဆင်ကို ဆင့်ခေါ်ပေးပါ"

အသက် ၆၀ ကျော်အရွယ် ဒေါက်တာပီတာဆင်

ကျမ်းသစ္စာကျိန်ဆိုပြီး သက်သေကုလားထိုင်တွင် ထိုင်သည်။ ။

"ဒေါက်တာ ပီတာဆင်ခင်ဗျား ... အင်ဘာကေဒရီ ဆေးရုံမှာ လုပ်တာ ဘယ်လောက် ကြာပါပြီလဲ"

"ရှစ်နှစ်"

"ဒေါက်တာက ဘာတာဝန်ယူရပါသလဲ"

"ကျုပ်က နှလုံးရောဂါကု ဆရာဝန်ပါ"

"ဒီဆေးရုံမှာ လုပ်ခဲ့တဲ့ ကာလအတွင်း ဒေါက်တာလောရင့်ဘေကာနဲ့ ပူးတွဲလုပ်ခဲ့ဖူးပါသလား"

"ဟုတ်ကဲ့ အများကြီး လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်"

"သူ့ကို ဘယ်လိုမြင်ပါသလဲ"

"အခြားသူတွေ မြင်သလိုပဲ မြင်ပါတယ်၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဒီကမ္ဘာမှာ ဒီဘာဘေးနဲ့ ကူးလေးတို့ ကလွဲရင် ဒေါက်ဘေကာဟာ အတော်ဆုံး နှလုံးရောဂါကု ဆရာဝန်ပါပဲ"

"ဒေါက်တာတေလာက လူနာတစ်ယောက် ... "သူက စာရွက်တစ်ရွက်ကို စောင်းကြည့်လိုက်ပြီး တော့မှ " ... ကရိုဗ်တယ်လီဆိုတဲ့ လူနာတစ်ယောက်ကို ခွဲစိတ်တဲ့ မနက်တုန်းက ဒေါက်တာဟာ ခွဲစိတ် ခန်းထဲမှာ ရှိပါသလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်"

"အဲဒီမနက်က ဘာတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောပြစေချင်ပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ..." သူ့အသံ ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသည်။ ။ "အဲဒီနေ့က စကတည်းက မှားတော့တာ ပဲ၊ လူနာကို လက်လွှတ်ရတော့မယ့်

အခြေအနေ ဖြစ်နေတယ်"

"လူနာကို လက်လွှတ်ရတော့မယ့် အခြေအနေဆိုတာ ဘာကို ဆိုလိုပါသလဲ"

"သူ့နှလုံးခုန် ရပ်သွားတယ်၊ ကျုပ်တို့ က နှလုံးပြန်ခုန်လာအောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားတယ်"

"ဒေါက်တာဘေကာကို လှမ်းမခေါ်ဘူးလား"

"ခေါ်ပါတယ်"

"ခွဲစိတ်နေတဲ့ အချိန်မှာ သူ ခွဲစိတ်ခန်းထဲ ဝင်လာသလား"

"ပြီးခါနီးလောက်မှ ဝင်လာတာပါ၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ကျသွားပြီ၊ ဘာမှ လုပ်လို့ မရနိုင်တော့ဘူး၊ လူနာကို နှလုံး ပြန်ခုန်လာအောင် မလုပ်နိုင်တော့ဘူး"

"အဲဒီအချိန်မှာ ဒေါက်တာဘေကာက ဒေါက်တာတေလာကို တစ်ခုခု ပြောသလား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ်တို့ အားလုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်ကုန်ကြတယ်၊ ပြီးတော့ ..."

"ဒေါက်တာဘေကာက ဒေါက်တာတေလာကို ဘာပြောသလဲလို့ ကျွန်တော် မေးနေတာ"

"ဪ ... ဟုတ်ကဲ့"

"ဒေါက်တာဘေကာက ဘာပြောသလဲ"

တရားခွင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည် ။ ထို့နောက် အပြင်မှ မိုးခြိမ်းသံပေါ်ထွက်လာသည် ။ ခဏကြာတော့

လေပြင်းတိုက်ခတ်လာသည် ။ မိုးသီးမိုးပေါက်တွေက
တရားရုံးခေါင်မိုးကို တဖြုန်းဖြုန်း ထုနှက်ကြသည် ။

"မင်း သူ့ကို သတ်လိုက်တာပဲ"လို့ ဒေါက်တာဘေကာက
ပြောပါတယ်"

ပရိသတ်တွေအကြား ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားသည် ။
တရားသူကြီးက လက်ကိုင်တူနှင့် စားပွဲကို ထုသည် ။

"တော်ကြစမ်းပါ။ ရှင်တို့ က ဂူအောင်းလူသားတွေလား၊ နောက်ထပ်
ဆူဆူညံညံလုပ်ရင် အကုန် လုံးကို မိုးရေထဲမောင်းထုတ်ပစ်မယ်"

ဗီနာဘယ်က အသံဗလံများ တိတ်သွားအောင် စောင့်နေသည် ။
အသံတွေ တိတ်သွားတော့မှ သူက ဆက်မေးသည် ။

"ဒေါက်တာဘေကာက ဒေါက်တာတေလာကို ‘မင်း သူ့ကို
သတ်လိုက်တာပဲ’လို့ ပြောတာ သေချာရဲ့ လား"

"သေချာပါတယ်"

"ဒေါက်တာဘေကာဟာ ဆေးဖက်ဆိုင်ရာ အယူအဆအတွက်
လေးစားထိုက်သူတစ်ယောက်လို့ ဒေါက်တာကထွက်ဆိုခဲ့တယ်နော်"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ဒါလောက်ပါပဲ" သူက
အလန်ပင်းဘက်သို့ လှည့်လျက် "ဆက်မေးပါ"

အလန်ပင်း ထိုင်ရာမှ ထ၍ သက်သေစားပွဲနားသို့ လာခဲ့သည် ။

"ဒေါက်တာ ပီတာဆင်ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်ဟာ လူနာခွဲစိတ်တာကို
တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခွဲစိတ်နေချိန်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုနဲ့

စိုးရိမ်မှုတွေ အများကြီးရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မှန်းဆမိ ပါတယ်။
အထူးသဖြင့် နှလုံးရောဂါခွဲစိတ်တာဆိုရင် ပိုပြီး
ကြီးမားပြင်းထန်နိုင်ပါတယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ အများကြီး ကြီးမား ပြင်းထန်ပါတယ်"

"အဲ ဒီ လို အ ခါ မျိုး မှာ ခွဲစိတ်ခန်းမှာ
လူဘယ်နှယောက်လောက်ရှိတတ်သလဲ၊ သုံးယောက်လား၊
လေးယောက်လား"

"မကပါဘူး၊ အမြဲတမ်းခြောက်ယောက်၊ ဒါမှ မဟုတ်
အဲဒီထက်ပိုပါတယ်"

"တကယ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ပုံမှန်အားဖြင့် ခွဲစိတ်ဆရာဝန်နှစ်ယောက်၊
လက်ထောက်တစ်ယောက်၊ မေ့ဆေး ဆရာဝန်တစ်ယောက်၊
သန့်ရှင်းရေးဆရာမတစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ အနည်းဆုံး
အကူဆရာမတစ် ယောက်"

"ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် အခန်းထဲမှာ အသံတွေနဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေ ရှိနေမှာ
ပေါ့၊ လှမ်းပြောသံတွေ၊ ညွှန်ကြားသံတွေ"

"ဟုတ်ပါတယ်"

ပြီးတော့ ခွဲစိတ်နေတုန်းမှာ တေးဂီတတွေလည်း
ဖွင့်ထားတတ်တယ်လို့ သိရပါတယ်"

"အဲဒါ ဟုတ်ပါတယ်"

"ဒါဆို ဒေါက်တာဘေကာ ဝင် လာပြီး လန့်စ်ကယ်လီ

သေတော့မယ်ဆိုတာတွေ့ရတော့ ပိုပြီး ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားမှာ ပေါ့။"

"ဟုတ်ကဲ့၊ လူတိုင်းက လူနာအသက်ကယ်ဖို့ အတွက် အလုပ်များ
နေကြပါတယ်"

"အသံဗလံတွေကလည်း ဆူညံနေတာပဲ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ အများကြီးဆူညံနေတာပေါ့။"

"အဲဒီတော့ အဲဒီလိုရုတ်ရုတ်သဲသဲနဲ့ ဆူဆူညံညံ ဖြစ်နေချိန်မှာ တေးဂီတသံတွေ ဆူညံနေချိန်မှာ လူနာကို ဒေါက်တာသတ်တယ်လို့ ဒေါက်တာဘေကာက ပြောတာကို ဒေါက်တာက ကြားလိုက်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဒီလောက် ဆူညံလှုပ်ရှားနေတဲ့ အချိန်မှာ ဒေါက်တာ့အနေနဲ့ ကြားနိုင်ပါ့မလား၊ နားကြား မလွဲနိုင် ဘူးလား။"

"ကြားနိုင်ပါတယ်၊ မလွဲနိုင်ပါဘူး။"

"ဘာကြောင့်လဲ"

ဒေါက်တာပီဆင်က သက်မတစ်ချက် ချလိုက်ပြီးတော့ ...

"ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ အဲဒီလို သူပြောတဲ့ အချိန်မှာ ကျုပ်က သူနဲ့
ဘေးချင်းကပ် ရှိနေလို့ပဲ"

ဘယ်လိုမှ ထွက်ပေါက်ရှာ၍ မရတော့။

"မေးစရာ မရှိတော့ပါဘူး"

အမှုကတော့ တစ်စစီ ကွဲပြားသွားခဲ့ပြီ။
တရားခံအကျိုးဆောင်အနေဖြင့် ဘာမှ လုပ်နိုင်စရာ မရှိတော့။ ရှေ့အဖို့
ပို၍ ဆိုးရွားလာစရာသာ ရှိတော့သည် ။

သူနာပြုဆရာမ ဒင်းနစ်ဘယ်ရီ သက်သေထွက်ဆိုသည်။ ။

"ဆရာမက အင်ဘာကေဒရီဆေးရုံက သူနာပြုဆရာမ ... ဟုတ်စ"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"အလုပ်လုပ်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ"

"ငါးနှစ်ပါ"

"အဲဒီကာလအတွင်း ဒေါက်တာတေလာနဲ့ ဒေါက်တာဘေကာတို့
စကားပြောနေတာကို ကြားဖူး သလား"

"ကြားဖူးတာပေါ့၊ အများကြီး ကြားဖူးတာပေါ့"

"မှတ်မိသလောက် ပြောပြပါလား"

ဆရာမဘယ်ရီက ဒေါက်တာတေလာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ...

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဒေါက်တာဘေကာက သိပ်ပြီး တော်ပါတယ်"

"ကျွန်တော်က အဲဒါကိုမေးတာ မဟုတ်ဘူး ဆရာမ၊
ဒေါက်တာဘေကာက ဒေါက်တာတေလာကို ဘာပြောတာ
ကြားလိုက်ရသလဲလို့ မေးတာ"

အကြာကြီး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ။ ပြီးတော့မှ ...

"ဟုတ်ကဲ့၊ တစ်ခါက သူကပြောပါတယ်၊ ဒေါက်တာတေလာဟာ
အရည်အချင်း မရှိဘူးတဲ့ "

ဂတ်စ်ဗီနာဘယ် တော်တော်အံ့အားသင့်သွားသည်။ ။

"ဒေါက်တာတေလာ အရည်အချင်းမရှိဘူးလို့ သူက
ပြောတယ်ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ သူက အမြဲတမ်းပဲ ..."

"နောက်ထပ်ကော ဘာတွေ ကြားသေးသလဲ"

သက်သေဆရာမက မတင်မကျဖြစ်နေသည်။

"အဲဒါတော့ ကျွန်မ မမှတ်မိတော့ဘူးရှင်"

"ဆရာမက ကျမ်းသစ္စာကျိန်ဆိုထားတာနော်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ တစ်ခါတုန်းက သူပြောတာကတော့ ..."
ဆရာမစကား ပြောသံ မသဲကွဲ၊ ဝါးနေ သည်။

"မကြားရဘူး၊ ကျယ်ကျယ်ပြောပါ၊ သူက ဘာပြောသလဲ"

"သူက ပြောပါတယ်၊ သူ ... သူက ဒေါက်တာတေလာကို
သူ့ခွေးကိုတောင် ခွဲစိတ်ခွင့် မပြုနိုင်ဘူး တဲ့ "

တရားခွင်တစ်ခုလုံး မှ င်တက်မိသွားကြသည်။

"ဒါပေမဲ့ သူပြောချင်တာက..."

"ဒေါက်တာဘေကာ ပြောချင်တာကို ကျွန်တော်တို့ အားလုံး
သဘောပေါက်တယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်"

ပရိသတ်အားလုံး၏ မျက်လုံးတွေက ဒေါက်တာတေလာဆီ
စုပြုံရောက်သွားကြ၏။

တရားလိုအကျိုးဆောင် အစိုးရရှေ့နေ၏ မေးမြန်းချက်များမှာ
ရေပက်မဝင်အောင် စေးစေးပိုင် ပိုင်နိုင်လှသည် ။
တရားခံအကျိုးဆောင် ရှေ့နေကလည်း သာမညပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်။
တရားခွင်ကို အမျိုးမျိုး လှည့်ပတ်လျှောက်လဲသည့် မှော်ဝိဇ္ဇာအဖြစ်
ကျော်ကြားသူ ဖြစ်၏။ ယခု သူ့အလှည့်ရောက်လာသော အမှုသည်
တရားခံကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကာကွယ်လျှောက်လဲရတော့မည်။
သူ့အနေဖြင့် ဦးထုပ်ထဲမှ နောက်ထပ် မပေါ်အောင်
ထုတ်ပြနိုင်ပါဦးမည်လား။

ထို့နောက် တရားခံ ဒေါက်တာပေဂျီတေလာကို သူ့ရှေ့နေ
အလန်ပင်းက မေးမြန်းသည် ။ ဤအချိန်ကို လူတိုင်းက စိတ်ဝင်တစား
စောင့်ဆိုင်းနေကြသည် ။

"ရွှန်ကရိုနင်ဟာ ဒေါက်တာရဲ့ လူနာလား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

"ဒေါက်တာ့အနေနဲ့ သူ့အပေါ်မှာ ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ"

"သူ့ကို ကျွန်မ သဘောကျပါတယ်၊ သူ့ရောဂါအခြေအနေကိုလည်း
သူသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက သိပ်ပြီး ကြိုးစားခဲ့သူပါ၊ သူ့နှလုံးရောဂါကို
ခွဲစိတ်ကုသခံရပါတယ်"

"သူ့ကို ဒေါက်တာက ခွဲစိတ်ကုသရသလား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ခွဲစိတ်တော့ ဘာတွေ တွေ့ရသလဲ"

"သူ့ရင်ဘတ်ကို ဖွင့်လိုက်တော့ ကင်ဆာအမည်းကွက်တွေ ပြန့်ပွားနေတာ တွေ့ရပါတယ်"

"တစ်နည်းပြောရရင် ကင်ဆာရောဂါက သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့နေပြီပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကင်ဆာအမြစ်တွေက သွေးဖြူဂလင်းတွေကို ပျံ့နှံ့သွားပြီ"

"ဆိုလိုတာက မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား၊ ဘယ်လိုကုစားလို့ မှ မရနိုင်တော့ ဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘယ်လိုမှ ကုလို့ မရနိုင်တော့ပါဘူး"

"ဒါဆို သူ့ကို သဘာဝအစားအစာတွေနဲ့ ပဲ ပစ်ထားရတော့တာပေါ့"

"မှန်ပါတယ်"

"ဒါနဲ့ ဒေါက်တာက သူ့ကို တမင်သေအောင် အင်ဆူလင်ဆေးသွင်းလိုက်တာလား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

တရားရုံးခန်းမတစ်ခုလုံး အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ဖြစ်သွားသည် ။

တကယ့်ကို သွေးအေးတဲ့ ကလေးမပဲဟု ဂတ်စ်ဗီနာဘယ်က တွေးလိုက်မိ၏။ ဒါပေမဲ့ သူက လူနာကို လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် တိုက်လိုက်သလိုမျိုး ဟန်ဆောင်နေတယ်။

"ဪနံကရိနင်ကို အဲဒီလို အသက်ဆုံးရှုံးအောင်
ဘာကြောင့်လုပ်ရတယ်ဆိုတာ ရုံးတော်ကို ပြောပြ ပါလား"

"သူက လုပ်ခိုင်းလို့ လုပ်ရတာပါ။ သူက ကျွန်မကို
မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ ညသန်းခေါင်လောက်မှာ နာကျင်လွန်းအားကြီးလို့
ကျွန်မကို ခေါ်ခိုင်းပါတယ်။ သူ့ကို ထိန်းပေးထားတဲ့ ဆေးတွေလည်း
လုံးဝ မစွမ်းတော့ဘူး။ သူဆက်ပြီး မခံစားနိုင်တော့ဘူးလို့ ပြောပါတယ်။
သူနေရမယ့်ရက်က နည်းနည်းပဲ ကျန်တော့တယ်။ သူက အဲဒါကို
အဆုံးသတ်ပေးဖို့ ကျွန်မကို မေတ္တာရပ်ခံတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မက လုပ်ပေး
လိုက်ရတာပါ"

"ဒေါက်တာ ... အဲဒီလိုလုပ်ရမှာ ကို ခင်ဗျား နည်းနည်းကလေးမှ
နောက်မတွန့်မိဘူးလား၊ အကုသိုလ်မှုကို ကျူးလွန်တာလို့
မခံစားမိဘူးလား"

ဒေါက်တာပေ့ဂျ်တေလာက ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး ...

"မခံစားမိပါဘူး၊ သူ့အဖြစ်ကို ရှေ့နေကြီးမြင်ရရင်လည်း သူ အဲဒီလို
ခံစားနေရတာကို ဘယ်လိုမှ ဒီတိုင်းကြည့်နေရက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး"

"ဒီတော့ အင်ဆူလင်ကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သလဲ"

"သူ့သွေးကြောထဲ ထိုးသွင်းလိုက်ပါတယ်"

"အဲဒီလိုလုပ်လိုက်တော့ သူ့အနေနဲ့ အခြားဝေဒနာ တစ်စုံတစ်ရာ
ခံစားရသေးသလား"

"မခံစားရတော့ပါဘူး၊ သူ မေ့မြောပြီး တဖြည်းဖြည်း
အိပ်ပျော်သွားတော့တယ်"

ဤတွင် ဂတ်စ်ဗီနာဘယ်က ရုတ်တရက် ထရပ်လျက်...

"ကန့်ကွက်ပါတယ်၊ တရားခံဟာ လူနာကို သေသွားအောင် တမင်လုပ်တာလို့ ကျွန်တော် ယူဆ ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ..."

တရားသူကြီးက စားပွဲကို တူနှင့်ထုလိုက်သည်။ ။

"မစ္စတာဗီနာဘယ် အစဉ်အလာလွဲမှားနေပါတယ်၊
ကိုယ့်အလှည့်ရောက်တော့မှ ပြန်လှန်မေးခွန်း မေးနိုင်ပါတယ်
ပြန်ထိုင်ပါ"

ရှေ့နေကြီးက ဂျူရီလူကြီးများကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။
ပြီးနောက် ဦးခေါင်းကို ခါယမ်း၍ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ချလိုက်၏။

"ဒေါက်တာတေလာ ... ခင်ဗျားက ဂျွန်ကရိုနင်ကို
အင်ဆူလင်ဆေးထိုးသွင်းတဲ့ အချိန်မှာ သူက သူ့သေတမ်းစာမှာ
ဒေါ်လာတစ်သန်းပေးထားကြောင်း ခင်ဗျား သိထားပြီးပြီလား"

"မသိသေးပါဘူး၊ အဲဒီလို သိရတဲ့ အခါကျတော့ ကျွန်မ
လုံးဝမယုံနိုင်လောက်အောင် အံ့အား သင့်သွားမိပါတယ်"

"တစ် ချိန် ချိန် မှာ ပိုက်ဆံအကြောင်း၊ ဒါမှ မဟုတ်
လက်ဆောင်တစ်ခုခုအကြောင်း၊ ဒါမှ မဟုတ်
အခြားတစ်စုံတစ်ရာအကြောင်း ဂျွန်ကရိုနင်နဲ့ ဆွေးနွေးဖူးသလား"

ဒေါက်တာမျက်နှာ မသိမသာကလေး နီမြန်းသွားသည်။ ။

"ဘယ်တုန်းကမှ မဆွေးနွေးခဲ့ဖူးပါဘူး"

"ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာက သူနဲ့ အကျွမ်းတဝင် ရင်းနှီးမှုရှိတယ်
မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ရှိပါတယ်။ အဲဒီလို လူနာက အသည်းအသန် ဝေဒနာခံစားနေရတဲ့ အခါမျိုးမှာ ဆရာဝန်နဲ့ လူနာဟာ ပြောင်းလဲတတ်ပါတယ်။ သူ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနဲ့ မိသားစုအကြောင်း ကျွန်မတို့ ပြောဖြစ်ကြပါတယ်"

"ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာအနေနဲ့ သူ့ဆီက တစ်စုံတစ်ရာ ဘာမှ မျှော်လင့်စရာအကြောင်း မရှိဘူးမဟုတ် လား"

"မျှော်လင့်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး"

"သူက ဒေါက်တာကို လေးစားတယ်၊ ယုံကြည်တယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီပိုက်ဆံကို ပေးခဲ့တာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ" သူက ဗီနာဘယ်ဘက်ကို လှည့်လျက် "တရားခံကို မေးနိုင်ပါပြီ"

အလန်ပင်းသည် သူ့နေရာတွင် ပြန်ထိုင်သည် ။ ပေ့ဂျ်တေလာက တရားခွင်နောက်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။ ဂျက်ဆင် ထိုင်နေသည် ။ သူ့ကိုယ်သူ အတင်း အားတင်ထားသည့်ပုံမျိုး။ သူ့ဘေးတွင် ဟန်နီတပ်ဖ် ထိုင်နေသည် ။ ဟန်နီဘေးမှ ထိုင်ခုံတွင် တော့ တခြားလူစိမ်းတစ်ယောက်။ အမှန်က ထိုနေရာသည် ကက်ဟန်းတား ထိုင်ရမည့်နေရာ။

သူသာ အသက်ထင်ရှားရှိနေရင် သူလည်း ဒီနေ့မှာ ဒီနေရာမှာ ရှိမှာ ပဲ၊ ခုတော့ ကက်ခမျာ သေသွား ရှာပြီ၊ သူ့ကိုလည်း ငါသတ်တာပဲဟု ဒေါက်တာတေလာက တွေးမိ၏။

ဗီနာဘယ်သည် ထိုင်ရာမှ ထလျက် သက်သေခုံနားသို့ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာသည် ။ သတင်း ထောက်များ ခုံတန်းသို့ မျက်လုံးဝေ့ကြည့်လိုက်သည် ။ ထိုင်ခုံစေ့ လူပြည့်နေ၏။ သတင်းထောက်များ သည် ရေးမှတ်ရင်း အလုပ်များ နေကြသည် ။ အင်း

... ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ ကို ရေးစရာသတင်းတစ်ခုခုတော့ ပေးရတော့မှာ ပေါ့ ... ဟု ဗီနာဘယ်က တွေးလိုက်၏။

သူသည် တရားခံရှေ့တွင် တော်တော်ကြာကြာ ရပ်ကြည့်ကာ အကဲခတ် လေ့လာနေသည် ။ ပြီးတော့မှ မှ င်သေသေဖြင့် ...

"ဒေါက်တာတေလာ ... အဲဒီဆေးရုံမှာ ခင်ဗျားသတ်တာ ဂျန်ကရိုနင်ဟာ ပထမဆုံး လူနာပဲ လား"

အလန်ပင်းက ဒေါသတကြီး ထရပ်လိုက်ပြီး ...

"ရုံးမင်းခင်ဗျား ... ကျွန်တော် ..."

တရားသူကြီးက စားပွဲကို တူနှင့် ထလိုက်သည် ။

"ကန့်ကွက်ချက်ကို လက်ခံတယ်၊ တရားခွင်ကို ၁၅ မိနစ် ရပ်နားမယ်၊ အကျိုးဆောင်နှစ်ဦး ကျွန်မ ရုံးခန်းကိုလာခဲ့ပါ"

ရှေ့နေနှစ်ဦးတို့	တရားသူကြီး	ရုံးခန်းရှေ့တွင်
နေရာယူကြပြီးသောအခါ	တရားသူကြီးက	ဂတ်စ်ဗီနာဘက်သို့
လှည့်လျက် ...		

"မစ္စတာဗီနာဘယ်၊ လူကြီးမင်း ရှေ့နေကျောင်းတက်ဖူးသလား"

"ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်"

"ဟိုမှာ အပြင်ဘက်မှာ ရွက်ဖျင်တဲ မြင်တယ်မဟုတ်လား"

"ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ"

ကျွန်မရဲ့ တရားရုံးက ဆပ်ကပ် မဟုတ်ဘူး ၊ ဆပ်ကပ်ရုံဖြစ်အောင်
မလုပ်ပါနဲ့ ၊ အဲဒီလို လှုံ့ဆော် မေးခွန်းမျိုးကို ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ "

"ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် ပြန်ပြင်ပြီး
မေးပါ့မယ် "

"အဲဒါလောက်နဲ့ မလုံလောက်သေးဘူး၊ ရှင့်ရဲ့ စိတ်ထားကိုလည်း
ပြင်ရဦးမယ်၊ ကျွန်မ သတိပေး ပါရစေ၊ နောက်ထပ် အဲဒီလို
နောက်ထပ်စတန့်ထွင်လာဦးမယ် ဆိုရင်တော့ ဒီအမှုကို မှားယွင်းတဲ့
တရားစွဲ ဆိုမှုအဖြစ် ကျွန်မ ကြေညာရလိမ့်မယ် "

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျား"

အမှုကို ဆက်လက်စစ်ဆေးသည် ။ တရားသူကြီးက ဂျူရီအဖွဲ့ကို
ပြောသည် ။

"တရားလိုအကျိုးဆောင်ရဲ့ နောက်ဆုံးမေးခွန်းကို ဂျူရီအဖွဲ့က
လုံးဝဥပေက္ခာပြုရပါလိမ့်မယ်" ရှေ့နေဘက်သို့ လှည့်လျက်
"ဆက်မေးပါ"

ဗီနာဘယ် တရားခံစားပွဲသို့ ပြန်လျှောက်လာသည် ။

"ဒေါက်တာတေလာ ... ခင်ဗျားသတ်တဲ့ လူက ခင်ဗျားအတွက်
ငွေတစ်သန်းပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ သိရတော့ ခင်ဗျား

အကြီးအကျယ်အံ့သြမိမှာ ပဲ"

"ကန့်ကွက်ပါတယ်"

"ကန့်ကွက်ချက်ကို လက်ခံတယ်၊ မစ္စတာဗီနာဘယ် ကျွန်မ သည်းခံနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး"

"ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျား" တရားခံဘက်လှည့်၍ "ဒေါက်တာဟာ လူနာနဲ့ အများကြီး ရင်းနှီးတာဖြစ် ရမယ်၊ သို့သော် ဆိုလိုတာက သာမန်သူစိမ်းတစ်ယောက်ဆိုရင် အခုလို ဒေါ်လာတစ်သန်းပေးခဲ့ပါ့မလား"

ဒေါက်တာ့မျက်နှာ နည်းနည်းနီသွားသည်။ ။

"ကျွန်မတို့ ရဲ့ ရင်းနှီးမှုက ဆရာဝန်နဲ့ လူနာရင်းနှီးမှုထက် မပိုပါဘူး"

"အဲဒီထက် နည်းနည်းကလေးမှ မပိုဘူးလား၊ လူတစ်ယောက်က သူချစ်တဲ့ မိန်းမနဲ့ မိသားစုကို သေတမ်းစာထုတ်ပြီးတော့ သာမန် သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို ဖြားယောင်းမှုမပါဘဲ ငွေတစ်သန်းပေးခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ သူရဲ့ စီးပွားရေးကိစ္စတွေကိုလည်း ဒေါက်တာနဲ့ ဆွေးနွေးခဲ့တယ်လို့ ဒေါက်တာကပဲ ထွက်ဆိုခဲ့တယ် မဟုတ်လား"

တရားသူကြီးက ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်လျက် ...

"မစ္စတာဗီနာတယ် ..."ဟု သတိပေးလိုက်သည်။ ။ ဗီနာဘယ်က လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို မြှောက်ပြပြီး တရားခံဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ ...

"ဒီတော့ ဒေါက်တာနဲ့ ကရိုနင်တို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားပြောကြတယ်၊ သူက သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ် တာ ကိစ္စတွေကို ဒေါက်တာ့ကို ပြောပြတယ်၊ သူက ဒေါက်တာ့ကို သဘောကျတယ်၊ လေးစားတယ်၊ ဒါဟာ ပေါင်းရုံးဖော်ပြချက်လို့

ဒေါက်တာယူဆပါသလား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ယူဆပါတယ်"

"အဲဒီတော့ ... အဲဒီအတွက် သူက ဒေါက်တာ့ကို
ငွေတစ်သန်းပေးတာလား"

ဒေါက်တာတေလာက တရားရုံးခန်းအပြင်ဘက်သို့
လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူဘာမှ ပြန်မဖြေ၊ ဖြေစရာ အဖြေမရှိ။

ဗီနာဘယ်သည် သူ့စားပွဲသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။ ။ ပြီးတော့မှ
တရားခံဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ မျက်နှာစေ့စေ့ကြည့်လျက် ...

"ဒေါက်တာတေလာ ... ဂျန်ကရီနင်က ဒေါက်တာ့အတွက်
ပိုက်ဆံပေးခဲ့တာကိုရော၊ သူ့မိသားစု ကို သေတမ်းထဲက
ထုတ်ပယ်ခဲ့တာကိုရော ဒေါက်တာ လုံးဝမသိဘူးလို့ ဒေါက်တာ
အစောပိုင်းက ထွက်ဆို ခဲ့ပါတယ်"

"အဲဒါ မှန်ပါတယ်"

"အင်ဘာကေဒရီဆေးရုံမှာ
လက်ထောက်ဆရာဝန်တစ်ယောက်အနေနဲ့ လခ ဘယ်လောက်ရ
ပါသလဲ"

"ကန့်ကွက်ပါတယ်၊ ဒီလိုမေးတာ ..."

"မေးသင့်တဲ့ မေးခွန်းပါ၊ တရားခံဖြေဆိုပါ"

"တစ်နှစ်မှာ သုံးသောင်းနှစ်ထောင် ရပါတယ်"

ဗီနာဘယ်က ကရုဏာသက်သံကလေးဖြင့် ...

"ဒီ ခေတ် မှာ ဒီလောက်ပိုက်ဆံဟာ စာမဖွဲ့လောက်ပါဘူး၊

အဲဒီအထဲက အခွန်အကောက်နဲ့ အခြား စရိတ်ဖြတ်တောက်ထားဦးမယ်၊
အဲဒီတော့ ... အဲဒီလောက်ပိုက်ဆံကလေးနဲ့ လန်ဒန်၊ ပါရီ၊ ဗင်းနစ်တို့ ကို
အပျော်ခရီးထွက် လုံလောက်ပါ့မလား"

"မလုံလောက်နိုင်ပါဘူး"

"မလုံလောက်နိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ ဒေါက်တာက အဲဒီလို
အပျော်ခရီးမထွက်ဖြစ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ ဆို ပိုက်ဆံမတတ်နိုင်လို့ပဲ"

"အဲဒါ မှန်ပါတယ်"

အလန်ပင်းက ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး ...

"တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား ..."

တရားသူကြီးက ဗီနာဘယ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ...။

"မစ္စတာဗီနာဘယ်၊ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီမေးခွန်းတွေ
မေးနေတာလဲ"

"တရားခံဟာ တစ်ယောက်ယောက်ဆီက ပိုက်ဆံမရဘဲနဲ့ အဲဒီလို
ဇိမ်ခံအပျော်ခရီးထွက်ဖို့ မစီစဉ် နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အချက်ကို
တည်ဆောက်ချင်လို့ ပါ ခင်ဗျာ"

"အဲဒီမေးခွန်းကို သူဖြေခဲ့ပြီးပြီပဲ"

သူ တစ်ခုခုလုပ်ရတော့မည်ဆိုတာ အလန်ပင်း သိသည် ။ သူ့စိတ်က
သိပ်မပါ။ သို့သော်လည်း ထီပေါက်ခါစ လူတစ်ယောက်၏
မြူးရွှင်ဝမ်းသာဟန်ဖြင့် တရားခံစားပွဲသို့ သူလျှောက်လာ၏။

"ဒေါက်တာတေလာ ... အဲဒီခရီးစဉ်စာရွက်တွေ သွားယူတာ မှတ်မိပါသလား"

"မှတ်မိပါတယ်"

"ဥရောပကို ခရီးထွက်ဖို့ ၊ ဒါမှ မဟုတ် ရွက်လှေစင်းလုံးငှားဖို့ စီစဉ်သလား"

"မစီစဉ်ပါဘူး၊ တကယ်တော့ အဲဒါက အပျော်အပြက်သဘောလုပ်တာပါ။ မဖြစ်နိုင်တဲ့ စိတ်ကူး အိပ်မက်ပါ။ ကျွန်မ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ကျွန်မတို့ က အဲဒီလိုလုပ်တာ စိတ်ဓာတ်အား တက်ကြွနိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်လို့ ပါ။ ကျွန်မတို့ က သိပ်ပင်ပန်းနေတယ်၊ အဲဒီတော့ ... အဲဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ အဲဒီလို အပျော်တမ်း စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်တာဟာ ကောင်းတဲ့ အလုပ်ဖြစ်တယ်လို့ ထင်လို့ ပါ"

အလန်ပင်းက ဂျူရီလူကြီးများ ဘက်သို့ အကဲခတ်စောင်းကြည့်လိုက်သည် ။ ဂျူရီလူကြီးများ ၏ မျက်နှာအသီးသီးတွင် မယုံကြည်နိုင်သည့် အရိပ်အယောင်များ အထင်းသား ပေါ်လွင်နေ၏။

ဂတ်စ်ဗီနာဘယ်က တရားခံကို ပြန်လည်စစ်မေးသည် ။

"ဒေါက်တာတေလာ ခင်ဗျားဟာ ဒေါက်တာလောရင့်ဘေကာနဲ့ ရင်းနှီးပါသလား"

ဒေါက်တာတေလာ၏ အတွေးသည် အတိတ်ဆီသို့ ရုတ်တရက် ပြန်ရောက်သွား၏။ လောရင့်ကို ငါသတ်မယ်၊ ဖြည်းဖြည်းသတ်မယ်၊ ပထမ ဝေဒနာမခံစားရအောင် လုပ်မယ်၊ ပြီးတော့မှ သေအောင် သတ်မယ်။ "သူ့ကို ကျွန်မ သိပါတယ်"

"ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ သိတာလဲ"

"လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်ကစပြီး သူနဲ့ ကျွန်မ အတူတူ အလုပ်တွဲလုပ်လာခဲ့ကြပါတယ်"

"သူဟာ အရည်အချင်းပြည့်သူတစ်ယောက်လို့ ပြောနိုင်ပါသလား"

"ကန့်ကွက်ပါတယ်၊ တရားခံဟာ ..."

ဤတွင် ဒေါက်တာတေလာက ကြားဖြတ်ပြီး ...

"သူက အရည်အချင်းပြည့်ဝရုံသာမက သိပ်ပြီး ထူးချွန်ပါတယ်"

"အဲဒါကို နည်းနည်းပြောလို့ ရပါသလား"

"ဒေါက်တာဘေကာဟာ ဒီကမ္ဘာမှာ နာမည်အကျော်ဆုံး နှလုံးသွေးကြောပါရဂူတစ်ဦးပါ။ သူ့မှာ ကိုယ်ပိုင်ဆေးကုခန်းကြီးလည်း ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက တစ်ပတ်မှာ သုံးရက်၊ ကျွန်မတို့ ဆေးရုံမှာ စေတနာ့ဝန်ထမ်း ကူညီပါတယ်"

"ဒါဆို သူ့ရဲ့ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို ဒေါက်တာက လေးစားတာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

"အဲဒါဆိုရင် သူက အခြားဆရာဝန်တစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းကို ဆုံးဖြတ်နိုင်သူဖြစ်တယ်လို့ ထင်ပါသလား"

အလန်ပင်းက ဒေါက်တာတေလာအား သည် မေးခွန်းကို ကျွန်မ
မသိဘူးဟု ပြောစေချင်သည် ။ ဒေါက်တာတေလာ ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း
ဖြစ်နေပြီးတော့မှ ...

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

ဂတ်စ်ဗီနာဘယ်က ဂျူရီအဖွဲ့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည် ။

"ဒေါက်တာဘေကာရဲ့ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို
သူလေးစားကြောင်း ဒေါက်တာ တေလာ ထွက်ဆိုတာကို
ဂျူရီလူကြီးများ ကြားနာကြရပြီး ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒေါက်တာတေလာဟာ
သူ့ရဲ့ အရည်အချင်း ပြည့်ဝမှု၊ ဒါမှ မဟုတ် မပြည့်ဝမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ဒေါက်တာဘေကာရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ထဲထဲဝင်ဝင်
နားလည်ပြီးဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်ပါတယ်"

အလန်ပင်းက ဒေါသတကြီးဖြင့် ...

"ကန့်ကွက်ပါတယ်"

"ကန့်ကွက်ချက်ကို လက်ခံတယ်"

သို့သော် အလွန်နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ၊ တစ်ဖက်က ခံလိုက်ရပြီ။

တရားခွင်နားချိန်တွင် အလန်ပင်းက ဂျက်ဆင်အား နားနေခန်းသို့
ခေါ်ပြီး ပြောသည် ။

ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဆူးခြုံထဲ ဘာလို့ တွန်းချရတာလဲ၊ ဂျွန်ကရီနင်က

ဆရာဝန်မကို သိပ်မုန်း နေတာ၊ ဒေါက်တာဘေကာကလည်း အတူတူပဲ၊ ကျုပ်က ကျုပ်အမှုသည် တွေကို အမှန်အတိုင်း ကျုပ်ကို ပြောဖို့ အမြဲတိုက်တွန်းတယ်။ အဲဒါမှ လည်း သူတို့ ကို ကျုပ်က ကူညီနိုင်မှာ ပေါ့၊ ဒီတော့ လိုရင်းပြောရရင် ကျုပ် သူ့ကို မကူညီနိုင်တော့ဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေအမျိုးသမီးဟာ ကျုပ်ကို ဆီးနှင်းပြင် အထူးကြီး လာပေးတယ်၊ ကျုပ်က နှင်းလျှောစီးရမလိုဖြစ်နေတယ်၊ သူ့ပါးစပ်က ထွက်လာတဲ့ စကားတိုင်း သူ့အခေါင်းကိုသူ သံရိုက်သလို ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီသောက်အမှုကတော့ ဆီးနှင်းပြင်ထဲ ရေစုန်မျောသွားပြီ"

ထိုနေ့ညနေတွင် ဂျက်ဆင်ကာတစ်သည်
ဒေါက်တာပေဂျီတေလာနှင့် လာတွေ့သည် ။ သူ အချုပ် ခန်းထဲ
တန်းဝင်လာသည် ။

"ပေဂျီ ..."

"ပေဂျီက လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။ သူက မျက်ရည်ကို
အနိုင်နိုင်ထိန်းထားရ၏။

"အခြေအနေ မကောင်းဘူးမဟုတ်လား"

ဂျက်ဆင်က အားတင်းပြီးရင်း ...

"ဟိုစကားပုံ မကြားဖူးဘူးလား၊ 'မပြီးသေးသမျှ
မပြီးသေးဘူး'ဆိုတာလေ"

"ဂျက်ဆင် . . . ဂျွန်ကရီနင်ကို ပိုက်ဆံအတွက် ကျွန်မ သတ်တာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ရှင်ယုံတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်မ လုပ်တာက သူ့ကို ကူညီတာ သက်သက်ပါ"

"မင်းကို ငါယုံပါတယ် ပေ့ဂျ်၊ ချစ်လည်း ချစ်ပါတယ်"

သူက သူမကို သိုင်းဖက်ထားလိုက်သည် ။ ငါ သူ့ကို လက်လွတ်မခံနိုင်ဘူး၊ လက်လွတ် မခံနိုင် ဘူး၊ သူဟာ ဘဝမှာ အချစ်ဆုံးချစ်သူပဲဟု ဂျက်ဆင်က တွေးနေမိ၏။

"အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာ ပါ ပေ့ဂျ်၊ တို့ နှစ်ယောက် မကွဲမကွာ ထာဝရနေသွားကြရမှာ ပါ ယုံစမ်းပါ အချစ်ရယ်"

ပေ့ဂျ်က ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ တွေးနေသည် ။

လောကမှာ ဘယ်အရာမှ ထာဝရမမြဲပါဘူး၊ ဘယ်အရာမှ မမြဲပါဘူး၊ အခုလို အမှားတွေ ... အမှား တွေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖန်လာတာပါလိမ့်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖန်လာတာပါလိမ့်။ ။

ပထမပိုင်း

အခန်း -၁-

ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့
ဇူလိုင်၊ ၁၉၉၀

"ကိတ် (ကက်) ဟန်းတား"

"ရှိပါတယ်"

"ဘက်တီလူးတပ်ဇ်"

"ရှိပါတယ်"

"ပေ့ဂျ်တေလာ"

"ရှိပါတယ်"

အင်ဘာကေဒရီခရိုင် ဆေးရုံကြီး၏ ခန်းမဆောင်ကြီးထဲသို့
ဝင်လာကြသည့် ပထမနှစ် လက်ထောက်ဆရာဝန်များ
အုပ်စုကြီးထဲတွင် အမျိုးသမီးဆရာဝန်ဆို၍ သူတို့ သုံးယောက်သာ
ပါ၏။

ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမြို့နယ်တွင် ဤဆေးရုံသည် ဝါအရင့်ဆုံးဖြစ်ပြီး

တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် လည်း အဝါရင့် ဆုံး ဆေးရုံဖြစ်သည်။ ၁၉၈၉ခုနှစ်
ငလျင်ကြီးလှုပ်စဉ်က ဆေးရုံကြီးသည် လုံးဝမပျက်စီးဘဲကြံ့ခံ
ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ဆေးရုံပရဝဏ်တစ်ခုလုံးမှာ စတုရန်းလေးပြလောက်
ကျယ်ဝန်းပြီး အုတ်နှင့် ကျောက်များ ဖြင့် တည်ဆောက်ထားရာ
သက်တမ်းကြာ၍ ညိုမှိုင်းမှိုင်းအသွင်ဖြင့် တော်တော်ပင် အရပ်ဆိုး၏။

ပင်မအဆောက်အအုံ၏ အဝင်ဝတွင် ဧည့်ခန်းမကျယ်ကြီးရှိပြီး
လူနာများ နှင့် ဧည့်သည် များ အတွက် သစ်သားခုံတန်းလျားများ
ချထားသည်။ ။ အခန်းနံရံများမှာ ဆေးရောင်ပြယ်နေကြပြီ။ စင်္ကြံ
ကြမ်းပြင်များမှာ လည်း လူနာပေါင်းများစွာတို့ ၏
ဘီးတပ်ကုလားထိုင်များ၊ ချိုင်းထောက်များ နှင့် ခြေနင်းဒဏ်ကြောင့်
မညီမညာ ပွန်းပဲ့ပျက်စီးနေကြပြီ။ အဆုံးစွန်ပြောရလျှင်
ဆေးရုံကြီးတစ်ခုလုံးမှာ အိုမင်းလှသော
ရှေးဟောင်းအဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုပမာ ရော်နွမ်းညိုမှ
ိုင်းလျက်ရှိနေပြီ။

အင်ဘာကေဒရီဆေးရုံကြီးသည် မြို့ကြီးတစ်မြို့ထဲက မြို့တစ်မြို့နှင့်
တူနေသည်။ ဆေးရုံအမှုထမ်း ပေါင်း ကိုးထောင်ကျော်သည်။ ယင်းတို့
အနက် အချိန်ပြည့် ဆရာဝန်လေးရာ၊ အချိန်ပိုင်း စေတနာ
ဝန်ထမ်းဆရာဝန် တစ်ရာငါးဆယ်၊ အလုပ်သင်
လက်ထောက်ဆရာဝန်ရှစ်ရာ၊ သူနာပြုဆရာမ သုံးထောင် အပြင်၊
ကျွမ်းကျင်သူပညာသည် များ နှင့် အထွေထွေအကူအမှုထမ်းများ
ပါဝင်၏။ အပေါ်ထပ်များတွင် ခွဲစိတ်ခန်း ၁၂ ခန်း၊
ဗဟိုထောက်ပံ့ရေးခန်း၊ သွေးလှူဘဏ်၊ အရိုးဘဏ်၊
အရေးပေါ်လူနာခန်း သုံးခန်း ကိုယ်ခံအားကျရောဂါဆောင်နှင့်
လူနာခုတင်ပေါင်း နှစ်ထောင်ကျော်ရှိသည်။ ။

ယနေ့ ဇူလိုင်လ ၁ရက်နေ့တွင် အသစ်ရောက်လာကြသည့် အလုပ်သင် လက်ထောက်ဆရာဝန်များ အား ဆေးရုံအုပ်ကြီး ဒေါက်တာဘင်ဂျမင်ဝါလေ့က လမ်းညွှန်အမှာ စကား ပြောကြားသည်။ ဒေါက်တာ ဝါလေ့မှာ စံပြလောက်သည့် နိုင်ငံရေးသမား ဖြစ်၏။ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ဥပမိရုပ်ကောင်းသည် ။ အရည် အချင်း သိပ်မရှိသော်လည်း လက်ရှိရာထူးကို ရလောက်အောင်တော့ စွမ်းဆောင်နိုင်သူ ဖြစ်၏

"ဒီနေ့ မနက်သွားကြတဲ့ အလုပ်သင်လက်ထောက် ဆရာဝန်သစ်တွေ အားလုံးကို ကြိုဆိုပါတယ်၊ မင်းတို့ ဟာ ဆေး ကျော င်း မှာ နှစ်နှစ်အတွင်း လူသေအလောင်းတွေနဲ့ အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြရတယ်။ နောက်ဆုံး နှစ်နှစ်ကျတော့ ဝါရင့်ဆရာတွေရဲ့ ကြီးကြပ်မှုနဲ့ လူနာတွေကို စမ်းသပ်ကုသခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီတော့ အခု မင်းတို့ အားလုံးဟာ ကိုယ့်လူနာကိုကိုယ် လုံးဝ တာဝန်ယူကြရတော့မယ်၊ ဒီတာဝန်ဟာ တော်တော် ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ အလုပ်ကို စူးစိုက်မှုနဲ့ ကျွမ်းကျင်မှု လိုအပ်တယ်"

သူက တစ်ခန်းလုံးကို ဝေ့ကြည့်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့မှ ...

"တချို့က ခွဲစိတ်ကုသမှု ပြုလုပ်ကြရမယ်၊ တချို့က ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းပိုင်းကို လေ့လာကြရမယ်၊ အုပ်စုတစ်စုစီကို ဝါရင့်ဆရာဝန်တစ်ဦးစီက ကြီးကြပ်ပြီး နေ့စဉ်တာဝန်တွေကို ရှင်းပြလိမ့်မယ်၊ သတ်မှတ် ပေးလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့ မင်းတို့ တစ်တွေဟာ ဒီအချိန်ကစပြီး သေရေးရှင်ရေးကိစ္စကြီးကို တာဝန်ယူ လုပ်ကိုင်ကြရတော့မယ်"

လက်ထောက်ဆရာဝန်ကလေးများအားလုံး စိတ်အားထက်သန်စွာ နားထောင်နေကြသည် ။ ဆေးရုံအုပ်ကြီး၏ စကားလုံးတိုင်းကို စူးစူးစိုက်စိုက် မှတ်သားနေကြသည် ။

"အင်ဘာကေဒရီဆေးရုံဟာ ခရိုင်ဆေးရုံဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ရောက်လာသမျှ လူနာတိုင်းကို လက်ခံကုသတယ်၊ လူနာအများ စုဟာ ဆင်းရဲကြတယ်၊ ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံတွေ မတက်နိုင်လို့ ဒီဆေးရုံကို လာကြတာ။ တို့ ရဲ့ ကုသခန်းတွေဆိုတာ ၂၄ နာရီလုံးလုံး မနားရဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့ အနေနဲ့ အလုပ်ပိုလုပ်ကြရလိမ့်မယ်၊ လခကျတော့ နည်းလိမ့်မယ်၊ ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံမှာ ဆိုရင် ပထမနှစ်မှာ တိုက်ချွတ်ဆေးကြော အလုပ်ပဲ လုပ်ရတယ်။ ဒုတိယနှစ်ကျတော့ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကို ဓားကမ်းပေးရတယ်၊ တတိယနှစ်ကျတော့မှ သာမည အသေးအဖွဲ ခွဲစိတ်ပြုလုပ်ခွင့်ရတယ်၊ ကဲ ... အဲဒါတွေအားလုံး မေ့ထားလိုက်ကြ၊ တို့ ဆေးရုံရဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကတော့ ‘တစ်ယောက်ကိုစောင့်ရှောက်ပါ၊ တစ်ခုကို လုပ်ပါ၊ တစ်ယောက်ကို သင်ပြပါ’ဆိုတာပဲ။

"တို့ ဆေးရုံမှာ အမှုထမ်းနည်းတယ်၊ ဒါကြောင့် ခွဲစိတ်ခန်းထဲ မြန်မြန်ဝင်နိုင်လေ ပိုကောင်းလေပဲ၊ မေးစရာများ ရှိကြသေးသလား"

အလုပ်သင် လက်ထောက်ဆရာဝန်သစ်ကလေးတွေအနေနှင့် မေးစရာတွေ သောင်းခြောက်ထောင် ရှိနေကြသည် ။

"ဘာမှ မေးစရာမရှိကြဘူးလား၊ ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့ ရဲ့ တရားဝင် ပထမဆုံးနေ့က မနက်ဖြန် ကစပြီး၊ မနက်ဖြန် မနက် ၅နာရီခွဲမှာ ပင်မလက်ခံရေးအခန်းကိုသွားပြီး အစီရင်ခံကြ၊ အားလုံး ကံကောင်းကြပါစေ"

လမ်းညွှန်အမှာစကား ပြီးဆုံးသွားပြီ။ တစ်ခန်းလုံး ရုတ်ရုတ်သံသေဖြင့် တံခါးဝသို့ စုပြုံထွက်လာကြသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားပြောသံတွေ အုပ်အုပ် အုပ်အုပ် ပေါ်ထွက်လာသည်။ ။ အမျိုးသမီး ဆရာဝန်မလေးသုံးယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံမိကြသည်။ ။

"တခြား အမျိုးသမီးတွေလည်း မတွေ့ပါလား"

"ကျွန်မတို့ ပဲရိုတယ် ထင်တယ်"

"ဆေးကျောင်းက ယောက်ျားကလေးကလပ်ကျနေတာပဲ၊ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ 'အမှောင်ခေတ်ထဲ' ရောက်လာသလိုပဲ ခံစားရတယ်"

နောက်ဆုံး ပြောလိုက်သူမှာ ခြောက်ပြစ်ကင်း အလှပိုင်ရှင် လူမည်းအမျိုးသမီး ဆရာဝန်မ ကလေး ဖြစ်၏။ အရပ်က ခြောက်ပေနီးပါး၊ အရိုးအခြင်ကြီးကြီး။ သို့သော် အလွန်ကျက်သရေရှိသည်။ ။ လမ်းလျှောက်ဟန်၊ ကိုယ်ဟန်မူရာနှင့် အေးစက်စက်ပြီးစစ မျက်လုံးများကြောင့် အများ နှင့်မတူ တစ်မူ ထူးခြားပြီး သိသိသာသာ ပေါ်လွင်နေ၏။ သူက သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်သည်။ ။

ကျွန်မနာမည် ကိတ်ဟန်းတားပါ၊ လူတွေက ကက်လို့ ပဲ ခေါ်ကြတယ်"

"ကျွန်မက ပေဂျ်တေလာပါ" နုပျိုပြီး ဖော်ရွေဟန်နှင့် ဉာဏ်ထက်ပုံရသူကလေး ဖြစ်သည်။ ။

"ကျွန်မက ဘက်တီလူးတပ်ဖဲပါ၊ ဟန်နီလို့ ပဲ ခေါ်ကြပါတယ်"

သူကလေးက တောင်ပိုင်းသူလေသံဖြင့် သိမ်မွေ့စွာ ပြောသည်။ ။

သူ့မျက်နှာက ပွင့်လင်းသည် ။ မျက်လုံးက အပြာနုရောင်၊ အပြုံးက နွေးထွေးသည် ။

"ရှင်က ဘယ်ကလာတာလဲ" ကက်က မေးသည် ။

"တင်နက်ဆီပြည်နယ် မင်းဖစ်မြို့ကပါ"

"သူတို့ က ပေဂျ်ကို ကြည့်လိုက်ကြသည် ။ သူက တိုတိုပဲပြောသည် ။

"ဘော့စတန်"

"မင်နီယာပိုလစ်" ကက်က ပြောသည် ။

"ကျွန်မတို့ အားလုံး အဝေးကြီးက လာကြရသလိုပဲနော်၊ ဒါနဲ့ ရှင်တို့ အခု ဘယ်မှာ နေကြသလဲ"

"ကျွန်မက အစုတ်ပလုတ် ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ နေတယ်" ကက်က ပြောသည် ။ "နေရာသန့်သန့် ကလေးတစ်ခု လိုက်ရှာနေတာ မတွေ့ဘူး"

"ကျွန်မလည်း အဲဒီလိုပဲ" ဟန်နီက ပြောသည် ။

ပေဂျ်မျက်နှာ လန်းကြည်သွားပြီး ...

"ဒီနေ့မနက် ကျွန်မ တိုက်ခန်းတချို့ သွားကြည့်တယ်၊ တစ်ခန်းကတော့ အပျံစားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ အိပ်ခန်းက သုံးခန်းတောင် ပါတယ်"

သူတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည် ။

"ဒါဆို ကျွန်မတို့ သုံးယောက် စပ်တူငှားနေကြရင် မကောင်းဘူးလား" ကက်က ပြောလိုက်၏။

တိုက်ခန်းက မရီနာမြို့နယ်၊ ဖစ်လ်ဘတ်လမ်းထဲမှာ ရှိသည် ။ သူတို့ သုံးယောက်အတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်၏။ တိုက်ခန်းက ဟောင်းပေမဲ့ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သည် ။ ထိုနေ့ ညနေမှာပင် သူတို့ သုံး ယောက် ထိုတိုက်ခန်းသို့ ပြောင်းလာခဲ့ကြသည် ။ တိုက်စောင့်က အထုပ်အပိုးတွေ ကူသယ်ပေးသည် ။

"မင်းတို့ က ဆေးရုံမှာ လုပ်ကြတာဆိုတော့ သူနာပြုဆရာမတွေလား"ဟု သူကမေးသည် ။ ကက်က ...

"ဆရာဝန်တွေပါ" ဟု ပြောလိုက်သည် ။

"ဪ ... ဆရာဝန်တွေလား" သူက သိပ်မယုံချင်။
"တကယ်ပြောတာလား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ တကယ်ပြောတာပါ"ဟု ပေ့ဂျ်က ပြောလိုက်သည် ။

"အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ..." သူက ရပ်လျက်။ "ငါတော့ နေမကောင်းဖြစ်ရင် ငါ့ကိုယ်ခန္ဓာကို အမျိုးသမီးဆရာဝန်စမ်းသပ်တာ မခံချင်ဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မတို့ မှတ်ထားပါ့မယ်"

"ဒါနဲ့ တီဗီက ဘယ်မှာ လဲ" ကက်က မေးသည် ။ "ဘာမှ လဲ မတွေ့ပါလား"

"လိုချင်ရင် ဝယ်ပေါ့၊ ကဲ ... ဆရာမတို့ ... အဲ ... ဒေါက်တာတို့ သဘောရှိသာ နေကြပါတော့"

သူက ရယ်ပြီး အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ။

"ကဲ ... ဆရာမတို့ " ကက်က အစောင့်လေသံအတိုင်း တုပြောလိုက်သည် ။ "ပုရိသဝါဒီနဲ့ တူတယ်၊ ကဲ... ကျွန်မတို့ အိပ်ခန်းရွေးကြမယ်"

"ကျွန်မက ဘယ်အခန်းဖြစ်ဖြစ်ရတယ်" ဟန်နီက ပြောသည် ။

ပေ့ဂျီက တိုက်ခန်းရှာပေးသူဖြစ်၍ အခန်းကြီးကို ပေးကြသည် ။ ကျန်နှစ်ယောက်က အခန်းသေး တစ်ခန်းစီ ယူကြသည် ။ ကိုယ့်အခန်းထဲကိုယ်ဝင်ပြီး ပစ္စည်းတွေကို နေရာချထားကြသည် ။ ပေ့ဂျီ၏ သေတ္တာထဲမှ မှန်ပေါင်တပ်ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ထွက်လာသည် ။ အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိမည်။ လူချောလူခန့် တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ကိုင်းမည်းမျက်မှန် တပ်ထားသောကြောင့် ပညာရှင်ပုံ ပေါက်နေသည် ။ ပေ့ဂျီက ယင်းဓာတ်ပုံကို အိပ်ရာဘေးက ပေးစာတွေအနားတွင် ချထားလိုက်သည် ။

ကက်နှင့် ဟန်နီတို့ အခန်းထဲ ဝင်လာကြသည် ။

"ကျွန်မတို့ အပြင်ထွက်ပြီး ညစာ စားကြရအောင်"

"ကျွန်မက အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ"

"ဒါနဲ့ ဟိုဟာက ဘယ်သူလဲ" ကက်က မေးလိုက်သည် ။

ပေ့ဂျီက ပြုံးပြီး ...

"ကျွန်မလက်ထပ်မယ့်လူပဲ၊ ကမ္ဘာ့ကျန်းမာရေးအဖွဲ့မှာ လုပ်နေတဲ့ ဆရာဝန်ပါ။ နာမည်က အယ်ဖရက်တာနားတဲ့ ၊ တောင်အာဖရိကမှာ သွားလုပ်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ အတူနေရအောင် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုကို လာမှာ ပါ"

"ရှင် တော်တော်ကံကောင်းတာပဲ" ဟန်နီက ပြောသည် ။
"သူ့ကြည့်ရတာ တော်ပုံရတယ်"

"ရှင့်မှာ ရော အဆက်ရှိနေပြီလား"

"မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မက ယောက်ျားတွေနဲ့ ကံမလိုက်ဘူး"

"အင်ဘာကေဒရီဆေးရုံက ရှင့်ကံကို ပြောင်းလဲပေးပါလိမ့်မယ်" ဟု
ကက်က ပြောလိုက်၏။

ဆေးရုံနှင့် သိပ်မဝေးလှသည့် 'တာရန်တီနီ' စားသောက်ဆိုင်မှာ
ညစာ စားကြသည် ။ စားသောက်ရင်း
တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် မေးကြသည် ။ သို့သော်လည်း
သိပ်ပြီး အတွင်း ကျကျတော့ မပြောကြ၊ ခုမှ သိကြသည့်
လူစိမ်းတွေဖြစ်၍ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို မသိမသာထိန်းပြီး
ပြောနေကြသည် ။

ဟန်နီက စကားမပြောသလောက်ပင်။ သူ့ကြည့်ရတာ
ရှက်နေသလိုပဲဟု ပေ့ဂျီက တွေးမိသည် ။ တစ်ယောက်ယောက်ကများ
သူ့အသည်းကို ခွဲခဲ့ဖူးသလား မသိဘူး။

ပေ့ဂျီက ကက်ကိုကြည့်ပြီး တွေးနေသည် ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
တော်တော်ယုံကြည်ပုံပဲ၊ ရည်မှန်း ချက်လည်း ကြီးပုံရတယ်၊
သူစကားပြောတာ ငါသဘောကျတယ်၊ မိကောင်းဖခင်သမီးပုံစံမျိုး
စကားပြော တယ်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ကက်က ပေ့ဂျီကို
အကဲခတ်နေသည် ။ ခြေမွေးမီးမလောင်၊ လက်မွေးမီး မလောင်
ချမ်းသာတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ သူ့မျက်နှာ အမူအရာကိုက ပြနေတယ်။

ဟန်နီကလည်း တခြားနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ကူးဖြင့်

ကောက်ချက်ချနေသည် ။ သူတို့ က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်ပြီး
ယုံကြည်ကြတယ်၊ သူတို့ အတွက် ဘာမှ ပြဿနာမရှိသလိုပဲ၊ အားလုံး
အေးဆေးပဲ။

တကယ်တော့ သူတို့ ထင်တာတွေ အားလုံးမှားသည် ။

တိုက်ခန်းပြန်ရောက်တော့ ပေ့ဂျီသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့်
အိပ်မပျော်။ အိပ်ရာထဲလှဲရင်း သူ့ဘဝအနာဂတ်ရေးကို တွေးနေမိသည် ။
အပြင်ဘက် လမ်းမပေါ်မှ ကားတိုက်သံကြားရသည် ။ လူတွေ
ဆူညံအော်ဟစ်သံများ ပေါ်ထွက်လာသည် တစ်ဆက်တည်းတွင်
စိတ်အာရုံသည် အတိတ်ဆီသို့ ပြန်ရောက်သွားသည် ။ အရှေ့အာဖရိက
တောရွာကလေးမှ တိုင်းရင်းသားတွေ အော်ဟစ်သံ၊ ကြွေးကြော် သံများ
နှင့် သေနတ်သံများကို ကြားယောင်လာသည် ။ လူမျိုးစု စစ်ပွဲထဲ
ပိတ်မိနေသည် ။

ပေ့ဂျီသည် ကြောက်လွန်းလို့ ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည် ။

"သူတို့ သမီးတို့ ကို သတ်ကြတော့မယ်"

သူ့အဖေက ဖက်ထားပြီး ...

"မကြောက်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ သူတို့ က တို့ ကို ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး တို့
က သူတို့ ကို လာကူညီနေတာ မိတ်ဆွေတွေဆိုတာ သူတို့ သိပါတယ်"

ထို့နောက် ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် လူမျိုးစုခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်

သူတို့ တဲအတွင်းသို့ အတင်း ဝင်ရောက် လာလေ၏။ ...

ဟန်နီကလည်း အိပ်မပျော်၊ အတွေးနက်နေ၏။ ဒီနေရာဟာ မင်းဖစ်မြို့ကနေဆိုရင် အဝေးကြီးပဲ။ ငါတော့ မွေးရပ်မြေကို ဘယ်တော့မှ ပြန်ရောက်တော့မယ် မထင်ဘူး။ သူသည် မြို့နယ်လုံခြုံရေးမှူး၏ အသံကို ကြားယောင်လာသည် ။

"ကျုပ်တို့ က မိသားစု ဂုဏ်သိက္ခာကို လေးစားတဲ့ အနေနဲ့ သိက္ခာတော်ရ ဒေါက်ကလပ်လစ်ပွန်ရဲ့ သေဆုံးမှုကို "အကြောင်းရှာမရတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမှု" အဖြစ် စာရင်းသွင်းလိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအနေနဲ့ တော့ ဒီမြို့က မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ထွက်သွားစေချင်တယ်"

ကက်ကတော့ အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်လျက် မြို့သံပြသံများကို နားထောင်နေ၏။ သူ့ဦး ခေါင်းထဲမှ အသံတစ်သံက တိုးတိုးကလေး ပြောနေလေသည် ။ အဲဒါ မင်းလုပ်တာ ... အဲဒါ မင်းလုပ်တာ၊ ငါက သူတို့ အားလုံး မှားကြောင်းပြတယ် မင်းက ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်တယ် မဟုတ်လား၊ လူမည်း ဆရာဝန်မ ...၊ ဆေးကျောင်းတွေက ပယ်ချတယ်၊ တို့ ဆီကို လျှောက်လွှာပို့တဲ့ အတွက်

ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်၊ ကံဆိုးချင်တော့ အဲဒီအချိန်မှာ လျှောက်လွှာက ပိတ်သွားပြီ။

"မင်းရဲ့ နောက်ခံဘဝကို ထောက်ထားပြီးတော့ အသေးစားတက္ကသိုလ်တစ်ခုကို ဝင်ဖို့ အကြံပေး ချင်တယ် "

သူသည် အတန်းတိုင်းမှာ ထိပ်တန်းအဆင့်တွေ ရခဲ့သည် ။ သို့ပေမဲ့ သူလျှောက်ထားသည့် ၂၅ ကျောင်းအနက် တစ်ကျောင်းတည်းကသာ သူ့ကိုလက်ခံခဲ့၏။ "ဒီခေတ်မှာ နောက်ခံကျောရိုးကောင်းတဲ့ မိသားစုကလာတဲ့ လူကို လက်ခံရတာ အကောင်းဆုံးပဲ"တဲ့ ။

တကယ်လို့ များ ကြောက်စရာကောင်းလှတဲ့ အဖြစ်မှန်ကို သူသိသွားခဲ့ရင်ဖြင့် ...။ ။

အခန်း - ၂ -

နောက်နေ့နံနက် ၅ နာရီခွဲတွင် အလုပ်သင်လက်ထောက် ဆရာဝန်သစ်များကို လူစု၍ တာဝန် အသီးသီးပေးအပ်ရန် ဆေးရုံတာဝန်ရှိသူများ တန်းစီရပ်နေကြသည် ။ သည် လောက် အစောကြီးမှာ ပင် အသံဗလံတွေ ပွက်လောညံနေ၏။

လူနာတွေက တစ်ညလုံးရောက်လာမစဲ တဖွဲဖွဲ။ အချို့က လူနာတင်ကားနှင့်။ တချို့က ရဲတပ်ဖွဲ့ ကားနှင့်။ တချို့က ခြေလျင်။ ဆေးရုံအမှုထမ်းတွေက သူတို့ ကို ရေမျောကမ်းတင်များ " ဟု ခေါ်ကြသည် ။ သေနတ်ပစ်ခံရသူ၊ ဓားထိုးခံရသူ၊ ခြေကျိုး၊ လက်ကျိုးသူ၊ သွေးလွန်သူ၊ ကားတိုက်ခံရသူ၊ စိတ်ရှူး ပေါက်နေသူ၊ အိမ်ခြေရာမဲ့သူ၊ စွန့်ပယ်ခံရသူ စသည့် လူမျိုးစုံ အရေးပေါ်အခန်းများ သို့ စုပြုံရောက်လာကြ သည် ။

အော်သံ၊ ညည်းသံ၊ ငိုသံတွေက ကျွက်ကျွက်ညံနေသည် ။ သွေးရူးသွေးတန်း လှုပ်ရှားရင်း ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည် ။ အရေးပေါ်အခန်းများ သို့ ကမန်းကတန်း ပြေးဝင်ကြသည် ။

လက်ထောက်ဆရာဝန် အသစ်ကလေးတွေမှာ ပတ်ပတ်လည်မှ အနိဋ္ဌာရုံ အသံတွေ၊ မြင်ကွင်း တွေကို နားထောင် ရှုမြင်ရင်း ကြောက်ရွံ့စိတ်ဖြင့် လူစုပြီး ရပ်နေကြသည် ။

ပေ့ဂျုံ၊ ကက်နှင့် ဟန်နီတို့ သုံးယောက် စကြီတွင် ရပ်နေစဉ်
ဝါရင့်ဆရာဝန်တစ်ယောက် လျှောက် လာသည်။ ။

"ဒေါက်တာတပ်ဖ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ"

"ဆရာဝန်က ပြုံးပြီး လက်ကမ်းပေးသည်။ ။

"တွေ့ရတာ ဂုဏ်ယူပါတယ်၊ ခင်ဗျားက ဆေးကျောင်းရမှတ်
အမြင့်ဆုံးလို့ ဌာနမှူးက ပြောတယ်၊ ဒီဆေးရုံကိုရောက်လာတာ
ဝမ်းသာပါတယ်"

ဟန်နီက ရှက်ပြုံးကလေးဖြင့် ...

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ"

ကက်နှင့် ပေ့ဂျုံတို့ က ဟန်နီကို တအံ့တဩ ကြည့်လိုက်ကြ၏။
သူဒီလောက်တောင် တော်မယ် မထင်ပါဘူး"က တွေးမိသည်။ ။

"ခင်ဗျားက ခန္ဓာကိုယ် အတွင်းပိုင်းဆေးပညာကို ယူမယ်လို့
သိရတယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်"

ဆရာဝန်က ကက်ဘက်သို့ လှည့်လျက် ...

"ဒေါက်တာ ဟန်းတားလား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ခင်ဗျားက ဦးနှောက်နဲ့ အာရုံကြောခွဲစိတ်ကုသမှုကို စိတ်ဝင်စားတယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်"

ဆရာဝန်က စာရင်းကို ကြည့်ပြီးနောက် ...

"ခင်ဗျားက ဒေါက်တာလီဝစ်နဲ့ တွဲလုပ်ရမယ်"

ထို့နောက် သူက ပေဂျ်ကို ကြည့်ပြီး ...

"ဒေါက်တာတေလာနော်"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ခင်ဗျားက နှလုံးခွဲစိတ်ကုသမှုကို ယူမယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ကောင်းတယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဒေါက်တာဟန်းတားတို့ ခွဲစိတ်ကုသမှုဆိုင်ရာ တာဝန်ကျတယ်၊ သူနာပြုချုပ် မာဂရက်စပင်စာရဲ့ ရုံးခန်းမှာ သတင်းသွားပို့ပါ၊ ဒီခန်းမကြီးအတိုင်းပဲ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ပေဂျ်က အခြားနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ကာ သက်မကြီး ချလိုက်၏။

"ကျွန်မသွားမယ်၊ ရှင်တို့ နှစ်ယောက် ကံကောင်းပါစေ"

သူနာပြု မာဂရက်စပင်စာမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ထက်

စစ်သင်္ဘောတစ်စင်းနှင့် ပို၍ တူနေသည် ။ ဝဖြိုးသလောက် မျက်နှာထားတင်းမာပြီး ဟန်ပန်မူရာကလည်း ကြမ်းတမ်းလှ၏။ သူသည် ပေ့ဂျီ ဝင်ရောက်လာသောအခါ သူနာပြုများ အခန်းနောက်တွင် အလွန်အလုပ်များ နေသည် ။

"ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါ" ပေ့ဂျီက ပြောလိုက်သည် ။

စပင်စာက မော့ကြည့်ပြီး ...

"ဟုတ်ကဲ့ ... ပြော"

"ဒီမှာ သတင်းပို့ခိုင်းလို့ ပါ၊ ကျွန်မက ဒေါက်တာပေ့ဂျီတေလာပါ"

စပင်စာက စာရွက်ကြည့်ပြီးနောက် ...

"ခဏစောင့်ပါ"

ထို့နောက် သူ အပြင်ထွက်သွားသည် ။ တစ်မိနစ်ခန့်အကြာမှ အဝတ်အစားတွေပိုက်ပြီး ပြန်ဝင် လာသည် ။

"ရော့ ... ဒီမှာ ၊ ဒါတွေက ခွဲစိတ်ခန်းနဲ့ လူနာ ရောင်းလှည့်တဲ့ အခါ မှာ ဝတ်ဖို့ ၊ ရောင်းလှည့်တဲ့ အခါ ဒီကုတ်အဖြူကိုအပေါ်က ထပ်ဝတ်လိုက်"

"ကျေးဇူးပါပဲ"

"သြော် ... ဒီမှာ " သူက ‘ပေ့ဂျီတေလာ၊ အမ်ဒီ’ ဟု ရေးထားသည့် သံပြားတံဆိပ်ကလေး တစ်ခု ယူပြီး ပေ့ဂျီအားပေးသည် ။ "အဲဒါ ဒေါက်တာ့ရဲ့ နာမည်တံဆိပ်"

ပေ့ဂျီက တံဆိပ်ပြားကလေးကို ကိုင်ပြီး တော်တော်ကြာကြာ ကြည့်နေသည် ။ ပေ့ဂျီတေလာ၊ အမ်ဒီ သူ့စိတ်ထဲတွင်

ဂုဏ်ထူးဆောင်ဘွဲ့တံဆိပ် အပ်နှင်းခံရသလို ဝမ်းသာမိ၏။ သည်
တံဆိပ်ကလေးတစ်ခု ရဖို့ အတွက် နှစ်ပေါင်းများစွာ အသည်းအသန်
ကြိုးစားခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။

စပင်စာက သူ့ကို အကဲခတ်နေသည် ။

"ဘယ်နှယ့်လဲ ... အဆင်ပြေရဲ့ လား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ပြေပါတယ်" ပေ့ဂျီက ပြုံးရင်း "ကျေးဇူးပါပဲ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မ
ဘယ်မှာ ..."

"ဒီစင်္ကြံလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားပါ၊ ဘယ်ဘက်မှာ ဆရာဝန်များ
အဝတ်လဲခန်းရှိတယ်၊ ဒေါက်တာက ရောင်းလှည့်ရမယ်၊
အဝတ်သွားလဲပါ"

"ကျေးဇူးပါပဲ"

ပေ့ဂျီ စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည် ။
စင်္ကြံလမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဆရာဝန်တွေ၊ သူနာပြုတွေ၊
ကျွမ်းကျင်သူပညာသည် တွေနှင့် လူနာတွေ ပြည့်ကျပ်နေ၏။
သက်ဆိုင်ရာ နေရာအသီးသီး သို့ သုတ်သီးသုတ်ပျား သွားနေကြ၏။
ထိုအချိန်တွင် လူခေါ်မိုက်ခွက်မှ အသံထွက်ပေါ်လာ၏။

"ဒေါက်တာကီနန် ... ခွဲစိတ်ခန်းသုံး၊ ဒေါက်တာကီနန်...
ခွဲစိတ်ခန်းသုံး"

"ဒေါက်တာ တောလဘော့၊ အရေးပေါ်ခန်း (၁)၊ ချက်ချင်း၊
ဒေါက်တာ တောလဘော့၊ အရေး ပေါ်ခန်း (၁) ချက်ချင်း"

"ဒေါက်တာအင်ဂျယ်၊ အခန်း ၂၁၂၊ ဒေါက်တာ အင်ဂျယ်၊ အခန်း
၂၁၂"

ပေ့ဂျ်က 'ဆရာဝန်များ အဝတ်လဲခန်း' တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည် ။
အထဲတွင် အမျိုးသားဆရာဝန် တစ်ဒါဇင်ခန့် အဝတ်လဲနေကြသည် ။
ပေ့ဂျ် အခန်းတံခါးဖွင့်လိုက်တော့ ဆရာဝန်နှစ်ယောက် ကိုယ်တုံး
လုံးနီးပါး ဖြစ်နေ၏။

"အို ... ဆောရီး" ပေ့ဂျ်က တံခါးကို အမြန်ပြန်ပိတ်လိုက်သည် ။
သူ့အပြင်မှာ ရပ်နေသည် ။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်
"သူနာပြုများ အဝတ်လဲခန်း" ဆိုင်းဘုတ်ကို လှမ်းမြင်သည် ။
လျှောက်သွားပြီး တံခါးဖွင့်လိုက်၏။ အခန်းထဲ သူနာပြုဆရာမများ
အဝတ်အစားလဲနေကြသည် ။

တစ်ယောက်က ဆီးမေးသည် ။

"ဒါနဲ့ ရှင်က သူနာပြုဆရာမ အသစ်လား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ မဟုတ်ပါဘူး"

ပေ့ဂျ်က တံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး ဆရာဝန်များ အဝတ်လဲခန်းသို့
ပြန်လျှောက်လာခဲ့၏။ သူ ခဏရပ် နေသည် ။ ထို့နောက်
အသက်တစ်ချက်ရှူထုတ်ပြီးတော့မှ အခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည် ။
စကားပြောနေသံ တွေ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားကြသည် ။ တစ်ယောက်က
ပြောသည် ။

"ဆောရီး ... ကလေးမ၊ ဒါ ဆရာဝန်တွေ အခန်းပါ"

"ကျွန်မလည်း ဆရာဝန်ပါပဲ"

အားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည် ။

"အိုး ... အား ... ဒါဆို ဝင်ပါ၊ ဝဲလ်ကမ်း"

"ကျေးဇူးပါပဲ"

သူ ခေတ္တရပ်နေသည် ။ ထို့နောက် နံရံကပ်ဗီရိုဆီသို့
လျှောက်သွားသည် ။ သူ အဝတ်အစားများကို ထည့်နေစဉ်
ယောက်ျားတွေက အကဲခတ်စောင့်ကြည့်နေကြသည် ။ သူက သူတို့
ဘက် တစ်ချက်လှည့်ကြည့် ပြီးနောက် ဘလောက်အကြယ်သီးကို
စတင်ဖြုတ်တော့သည် ။

ယောက်ျားတွေ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေကြသည် ။ နောက်တော့မှ
တစ်ယောက်က ပြောလိုက် သည် ။

"ဒီကလေးမအတွက် ကျွန်တော်တို့ ခဏအပြင်ထွက်ပေးကြရင်
ကောင်းလိမ့်မယ်"

အင်း ... ဒီကလေးမတဲ့ လား။ "ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ယောက်ျားတွေ ထွက်သွားကြတော့ ပေ့ဂျီက တွေးလိုက်မိသည် ။

ငါတော့ နေ့တိုင်း ဒီလိုပဲ ကြုံနေရမယ် ထင်ပါရဲ့ ။

လူနာဆောင်များကို	ရောင်းလှည့်ကြည့်ရှုရာတွင်
ဖွဲ့စည်းပုံအစဉ်အလာသည်	ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲ။
တာဝန်ကျဆရာဝန်က	ရှေ့ဆုံးမှ ၊ သူ့နောက်မှ
ဝါရင့်လက်ထောက်ဆရာဝန်၊	သူ့နောက်မှ
အလုပ်သင်လက်ထောက်ဆရာဝန်	အသစ်များ ပြီးတော့မှ

ဆေးကျောင်းသားတစ်ယောက် (သို့မဟုတ်) နှစ်ယောက်
လိုက်ပါကြသည်။ ။ တာဝန်ကျဆရာဝန် ပေဂျ်ကို
ဒေါက်တာဝီလျံရက်နား၏ ကြီးကြပ်မှု အောက်တွင်
တာဝန်ပေးထားသည်။ ။ ပေဂျ်နှင့် အခြားလက်ထောက်
ဆရာဝန်ငါးယောက် ဒေါက်တာ ရက်နားနှင့် တွေ့ဆုံရန် စောင့်ကြသည်
။

သူတို့ အုပ်စုတွင် တရုတ်အမျိုးသား
လူငယ်ဆရာဝန်တစ်ယောက်လည်း ပါသည်။ ။ သူက လက်ကမ်းပေးပြီး

"တွမ်ချန်းပါ၊ ခင်ဗျားလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်
ထင်တယ်" ပေဂျ်က သူ့ကို ချက်ချင်း သဘောကျသွားသည်။ ။ သူတို့ ဆီ
လူတစ်ယောက်လျှောက် လာပြီး ...

"မင်္ဂလာနံနက်ပါ၊ ကျွန်တော်က ဒေါက်တာ ရက်နားပါ"

သူ့အသံက အေးသည်။ ။ မျက်လုံးတွေက တောက်သည်။ ။
လက်ထောက် ဆရာဝန်သစ် အားလုံးက အသီးသီးနာမည်ပြောပြီး
မိတ်ဆက်ကြသည်။ ။

"ဒါဟာ ခင်ဗျားတို့ အတွက် ပထမဆုံး ရောင်းလှည့်တဲ့ နေ့ပဲ၊
အဲဒီတော့ မြင်ရသမျှ၊ ကြားရသမျှ အားလုံးကို
အထူးအာရုံစိုက်ကြစေချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ချိန်တည်းမှာ
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သက်သောင့် သက်သာနေဖို့ လည်း အရေးကြီးတယ်။"

"ခင်ဗျားတို့ တင်းကျပ်နေတာကို လူနာတွေမြင်ရင် သူတို့ လည်း
တင်းကျပ်နေလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့ လူနာတွေက ခင်ဗျားတို့ မပြောပြတဲ့
ရောဂါတစ်ခုခုကြောင့် သူတို့ သေရတော့မယ်လို့ ယူဆကြလိမ့်မယ်၊
ဒီအချိန်ကစပြီး ခေါင်းထဲမှာ ထားစေချင်တာက ခင်ဗျားတို့ ဟာ

တခြားလူသားတွေရဲ့ သေရေးရှင်ရေးကို လုံးဝ
တာဝန်ယူရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ"

ဒေါက်တာရက်နား စကားတစ်ခွန်းပြောတိုင်း ပေ့ဂျီမှာ
စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ သူပြောပြီးသော အခါ ပေ့ဂျီ၏ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ယုံကြည်မှုသည် လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ။ ငါဟာ ဒီအတွက်
အဆင်သင့် မဖြစ်သေးဘူး၊ ငါဘာလုပ်ရမလဲ၊ ငါ
ဆရာဝန်ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ဘယ်သူပြောခဲ့တာလဲ၊ ငါ့ကြောင့်
တစ်ယောက်ယောက် သေသွားရင်ဖြင့် ...။

ဒေါက်တာ ရက်နားက ဆက်ပြောသည်။ ။

"ကိုယ့်လူနာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အချက်အလက်တွေ ဓာတ်ခွဲခန်း
မှတ်ချက်၊ ဆေးစစ်ဆေးချက်၊ အီလက်ထရိုလိုက် စစ်ချက် စတာတွေ
မှန်သမျှ အသေးစိတ်ရေးဖို့ မမေ့နဲ့၊ မရှင်းတာရှိသလား"

"မရှိပါဘူးဆရာ" အားလုံးက သံပြိုင် ပြောလိုက်ကြသည်။ ။

"ဒီ ဆေး ရုံ မှာ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ အနည်းဆုံး ခွဲစိတ်ကုသ
လူနာပေါင်း သုံးဆယ်က လေးဆယ် အတွင်း ရှိတတ်တယ်၊
လူနာတွေအတွက် အစစအရာရာ အဆင်ပြေချောမွေ့အောင်
စီစဉ်လုပ်ကိုင်ဖို့ အရေး ကြီးတယ်၊ အခုအချိန်ကစပြီး မနက်ပိုင်း
ရောင်းလှည့်မယ်၊ ညနေကျတော့လည်း အလားတူပဲ တစ်ခါထပ်
လှည့်မယ်"

ဆေး ကျောင်း မှာ တုန်းက အားလုံး လွယ်ကူချောမောခဲ့သည် ။
ကျန်ခဲ့သော လေးနှစ်တာကာလ အကြောင်းကို ပေ့ဂျ် ပြန်တွေးမိသည် ။
ကျောင်းသူကျောင်းသားပေါင်း ၁၅၀ ရှိသည် ။ မိန်းကလေး ၁၅
ယောက်သာ ပါဝင်၏။ ခန္ဓာဗေဒသင်တန်း ပထမနေ့ကို သူတစ်သက်
မမေ့နိုင်တော့။ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေ ကြွေပြားခင်း
ခန်းမကြီးထဲသို့ ဝင်လာကြသည် ။ စားပွဲ ၁၂ တန်းစီထားပြီး
စားပွဲတိုင်းကို အဝါရောင်အဝတ် ဖုံးထားသည် ။ ပါမောက္ခက ပြောသည်
။

"ကောင်းပြီ၊ အဝတ်တွေကို ဆွဲဖယ်လိုက်ကြပါ"

ဤတွင် ပေ့ဂျ်၏ ရှေ့မှာ ပထမဆုံး လူသေအလောင်းကြီးကို
စတင်တွေ့ရတော့သည် ။ သူ့ကြောက် လန့်ပြီး မူးမေ့သွားမလား
ထင်မိသည် ။ သို့သော် သူ့စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းထားသည် ။
အလောင်း ကောင်ကို မပုပ်မသိုးအောင် ဆေးစိမ်ထားသည် ။

ပထမတွင် ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေက ခန္ဓာဗေဒခွဲစိတ်ခန်းတွင်
ငြိမ်ဆိတ်နေကြသည် ။ တစ်ပတ်ကြာတော့ အလောင်းကောင်ကို
ခွဲစိတ်ရင်း မုန့်စားလာကြသည် ။ ရယ်စရာတွေ ပြောလာကြ သည် ။
ပေ့ဂျ်အံ့သြနေ၏။ နောက်တော့ သူတို့ က အလောင်းကောင်တွေကို
နာမည်ပေးပြီး မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်းတွေလို ဆက်ဆံလာကြသည် ။
ပေ့ဂျ်ကလည်း သူများ တွေလို လုပ်နိုင်အောင် အတင်းကြိုးစား သည် ။
သို့သော် သိပ်မလွယ်လှ၊ သူ ခွဲစိတ်နေရသည့်
အလောင်းကောင်ကိုကြည့်ပြီး တွေးနေမိသည် ။

သူလည်း တစ်ချိန်တုန်းက အိမ်နဲ့ ရာနဲ့ မိသားစုနဲ့ နေခဲ့မှာ ပဲ၊
နေ့တိုင်း အလုပ်ကိုသွားမယ်၊ တစ်နှစ် တစ်ခါ မိန်းမနဲ့

ကလေးတွေခေါ်ပြီး အပန်းဖြေခရီးထွက်မယ်၊ အားကစားတို့ ၊
ရုပ်ရှင်ပြဇာတ်တို့ လည်း ဝါသနာပါချင် ပါမှာပဲ၊ သူ့မှာ
အနာဂတ်မျှော်မှန်းချက်တွေ ရှိနိုင်တယ်၊ အဲဒါတွေ အောင်မြင်ခဲ့မှာ
သေချာ တယ်၊ အခုတော့ သူသေနေပြီ၊ ငါကတော့ အသက်ရှင်နေတုန်း
...။

ပေ့ဂျ်၏ ရင်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ခံစားရ၏။

နောက်ပိုင်းကျတော့ အလောင်းကောင် ခွဲစိတ်လေ့ကျင့်ရတာကို
ပေ့ဂျ်တောင်မှ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်လို သဘောထားလာသည် ။ ရင်ဘတ်ကိုခွဲ၊
ပြီးတော့ နံရိုးတွေ၊ အဆုတ်တွေ၊ နှလုံးအိတ်၊ သွေးလွှတ်ကြော၊
သွေးပြန်ကြော နာဗ်ကြောတွေကို စမ်းသပ်စစ်ဆေး ...။

ပထမနှစ်နှစ်တွင် အများအားဖြင့် ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်း
နာမည်တွေ အများကြီး မှတ်မိအောင် ကျက်မှတ်ကြရသည် ။
နောက်ဆုံးနှစ်နှစ်ကျတော့ ပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလာသည် ။
ခန္ဓာကိုယ် အတွင်းပိုင်းဆိုင်ရာ ဆေးပညာကိုလေ့လာကြရသည် ။
ခွဲစိတ်ကုသပညာ၊ ကလေးသူငယ်ရောဂါဗေဒ သားဖွားနှင့်
မီးယပ်ရောဂါဗေဒ စသည် တို့ ကို ဒေသန္တရဆေးရုံတွင်
လက်တွေ့ဆည်းပူးကြရ၏။

ပေ့ဂျ်၏ စိတ်အာရုံသည် အတိတ်ကာလသို့ ပြန်ရောက်နေသည် ။

"ဒေါက်တာတေလာ"

ဝါရင့်ဆရာဝန်က ခေါ်လိုက်သည် ။ ပေ့ဂျ် ဖျတ်ခနဲ လန့်သွား၏။
အခြားသူတွေ စကြိုလမ်း တစ်ဝက်ခန့် ရောက်သွားကြပြီ။

"လာပါပြီရှင်"

ပေ့ဂျ် ကမန်းကတန်း ပြေးလိုက်သွားသည်။ ။

ပထမဦးစွာ ထောင့်မှန်စတုဂံ အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲ ဝင်လာကြသည်။ ။ အခန်းနံရံတစ်ဖက်စီ တွင် ခုတင်တွေ တန်းစီနေသည်။ ။ ခုတင်ဘေးတွင် စင်ကလေးတစ်ခုစီ ချထားသည်။ ။ ပေ့ဂျ်က လူနာ ခုတင်တွေကို ခန်းဆီးကာထားမည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ ။ ယခုတော့ ဘာခန်းဆီးမှ မရှိ။

ပထမဆုံး စစ်ဆေးသည့် လူနာမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသည့် လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူသည် သက်ပြင်းပြင်းရှူ၍ အိပ်မောကျနေသည်။ ။ ဒေါက်တာရက်နားက ခုတင်ခြေရင်းမှ ဆေးကုမှတ်တမ်းကတ် ယူကြည့်သည်။ ။ ထို့နောက် လူနာဘေးသို့ ကပ်သွားပြီး ပခုံးကို အသာလက်ဖြင့် ထိလိုက်သည်။ ။

"မစ္စတာပေါတာ"

"အား ..."လူနာက မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။ ။

"မင်္ဂလာပါ၊ ကျွန်တော်က ဒေါက်တာရက်နားပါ။ အဘ ဘယ်လိုနေသလဲလို့ ကျွန်တော်လာကြည့် တာ၊ ညတုန်းက အိပ်ပျော်ရဲ့ လား။"

"မဆိုးပါဘူး"

"နာတာပြုတာ ရှိသေးသလား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ရင်ဘတ်ထဲက နာတာတော့ရှိတယ်"

"ကျွန်တော် စမ်းသပ်ကြည့်ပါရစေ"

သူစမ်းသပ်ပြီးတော့ ...

"အဘ အခြေအနေကောင်းပါတယ် နာတာအတွက် ဆရာမလေးကို ဆေးပေးခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်"

"ကျေးဇူးပဲ ဒေါက်တာ"

"ကောင်းပြီ၊ ညနေပိုင်းမှ တစ်ခါပြန်လာကြည့်ဦးမယ်"

သူတို့ ပြန်လှည့်လာကြသည် ။ ဒေါက်တာရက်နားက လက်ထောက်ဆရာဝန်ကလေးများကို ပြောသည် ။

"လူနာဆီက ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူး အဖြေတိတိကျကျရအောင် မေးပါ။ သူ့အခြေအနေ တိုးတက် မှုအတွက် အားပေးစကားပြောပါ။ သူ့မှတ်တမ်းကတ်ကို လေ့ လာပြီး သေသေချာချာမှတ်သားပါ။ လူနာ တိုင်းရဲ့ အဓိကတင်ပြချက်၊ လက်ရှိခံစားနေရမှု၊ ယခင်ခံစားနေရမှု၊ မိသားစုနဲ့ လူမှုရေးရာဇဝင်တွေကို အပြည့်အစုံ ရေးမှတ်ပါ။ သူ အရက်သောက်လား၊ ဆေးလိပ်သောက်သလား စသည် ပေါ့၊ နောက်တစ်ကြိမ် ရောင်းလှည့်ရင် အဲဒါတွေ အပြည့်အစုံရှိနေပါစေ"

နောက်လူနာတစ်ယောက်ဆီသို့ လာခဲ့ကြသည် ။ အသက် ၄၀ ကျော်အရွယ် လူနာဖြစ်သည် ။

"မင်္ဂလာပါ မစ္စတာရောလင်း"

"မင်္ဂလာပါ ဒေါက်တာ"

"ဒီနေ့မနက် ဘယ်လိုနေသလဲ"

"သိပ်မကောင်းဘူး၊ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘူး၊ အစာအိမ်ထဲက နာနေတယ်"

ဒေါက်တာ ရက်နားက ဝါရင့်လက်ထောက်ဆရာဝန်ဘက်

လှည့်လျက် ...

"စအိုစစ်ဆေးချက် ဘယ်လိုနေသလဲ"

"ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ဘူးဆရာ"

"သူ့ကို ဗယ်ရီယံဝမ်းချူပစ္စည်းထည့်ပြီး အပေါ်ပိုင်း ဂျီအိုင် လုပ်ပေးပါ၊ ချက်ချင်းလုပ်"

လက်ထောက်ဆရာဝန်က လိုက်မှတ်သည်။ ။

နောက်လူနာတစ်ယောက်က နှလုံးခွဲစိတ်ထားသည့် အတွားကြီး မစွက်တာကယ် ဖြစ်၏။

"နေကောင်းရဲ့ လား အမေ"

"ကျွန်မ ဒီမှာ ဘယ်လောက်နေရဦးမှာလဲ"

"သိပ်မကြာတော့ပါဘူး၊ အခြေအနေကောင်းပါတယ်၊ မကြာခင် ဆင်းရဲတော့မှာပါ"

ထို့နောက် နောက်တစ်ယောက်ဆီသို့ လာခဲ့ကြပြန်သည်။ ။
လုပ်ငန်းစဉ်က ပုံမှန်ဖြစ်နေသည်။ ။ မနက်ပိုင်းသည် ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွား၏။ စုစုပေါင်း လူနာ သုံးဆယ်တိတိ ကြည့်ဖြစ်ကြသည်။ ။
လူနာ တစ်ယောက် စစ်ဆေးပြီးတိုင်း လက်ထောက်ဆရာဝန်တွေက အလျင်အမြန် မရပ်မနား ရေးမှတ်ကြ၏။ နောက်ထပ် ပြန်ဖတ်လို့ မှ ရပါ့မလား ထင်ရ၏။

လူနာတစ်ယောက်ကိုတော့ ပေ့ဂျီက သံသယဖြစ်မိသည်။ ။
သူ့ပုံပန်းက တကယ့်ကို ကျန်းကျန်း မာမာကြီး၊ သူ့အနားက ပြန်ထွက်လာတော့ ပေ့ဂျီက ဒေါက်တာရက်နားကို မေးလိုက်သည်။ ။

"ဒီမိန်းမကြီးရောဂါက ဘာလဲဆရာ"

"ဘာရောဂါမှ မရှိဘူး၊ သူက ဆေးရုံအပျော်လာတက်တာ၊ သူတို့လို လူစားမျိုးတွေက ရောဂါဖြစ် ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အခုလို ဆေးရုံလာတက်ကြတာ၊ အဲဒါ သူတို့ ဝါသနာပဲ၊ အခု မိန်းမကြီးဆို မနှစ်က ခြောက်ကြိမ်တိတိ လာတက်ခဲ့တယ်"

နောက်ဆုံးတစ်ယောက်လည်း အဘွားကြီးပင် ဖြစ်၏။
အသက်ရှူပိုက်တပ်ထားရသည် ။ လုံးဝ မေ့မြောနေ၏။

"သူက နှလုံးရောဂါ အပြင်းအထန် ခံစားနေရတယ်" ဒေါက်တာရက်နားက ရှင်းပြသည် ။ "သတိမရတာ ခြောက်ပတ်ရှိပြီ၊ သူ့ရဲ့ အဓိကလက္ခဏာတွေက ကျဆင်းသွားပြီ၊ တို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ ဘူး၊ ဒီနေ့ ညနေဆိုရင် ပိုက်ဖြုတ်လိုက်ရတော့မယ်"

ပေ့ဂျ် လန့်သွားမိ၏။ "ပိုက်ဖြုတ်လိုက်ရတော့မယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ ဆေးရုံကိုယ်ကျင့်တရားကော်မတီက ဒီနေ့မနက်ပဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ချတယ်၊ သူက ၈၇ နှစ်ရှိပြီ၊ ဦးနှောက်လည်း သေသွားပြီ၊ သူ့ကို ဒီအတိုင်းထားရတာ ရက်စက်ရာရောက်တယ်၊ မိသားစုမှာ လည်း ပိုက်ဆံကုန်တယ်၊ ကဲ ... မင်းတို့ အားလုံးကို ညနေရောင်းလှည့်တော့မှ ပြန်တွေ့မယ်"

ဒေါက်တာရက်နား လျှောက်ထွက်သွားသည် ။ ပေ့ဂျ်က လူနာအဘွားကြီးကို ပြန်ကြည့်လိုက်၏။ သူ အသက်ရှင်နေတုန်း ရှိသေးသည် ။ နောက် သိပ်မကြာခင်မှာ သူသေရတော့မယ်၊ ည နေ ပိုင်း မှာ တို့ က သူ့အသက်ရှူပိုက်ကို ဖြုတ်ရတော့မယ်၊ တကယ်တော့ ဒါဟာ လူသတ်မှု ကျူးလွန်တာပဲ။ ။

ထိုနေ့ညနေ ရောင်းလှည့်ပြီးတော့ အပေါ်ထပ်
နားနေခန်းကလေးတွင် အလုပ်သင် လက်ထောက် ဆရာဝန်အသစ်တွေ
လာဆုံကြသည် ။ အခန်းထဲတွင် စားပွဲရှစ်လုံး၊ အဖြူအမည်း
တီဗီအဟောင်းတစ်လုံး နှင့် အစားအသောက် အရောင်းစက်
နှစ်လုံးရှိသည် ။ ဆင်းဒဝစ်မုန့် အညှံစားများ နှင့် ကော်ဖီခါးများ
စားသောက်၍ ရသည် ။

ဆရာဝန်ကလေးများ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြသည် ။
အကြောင်းရပ်ကတော့ တစ်ထပ်တည်းလောက် တူညီသည် ။

ကက်သည် ပေဂျ်နှင့် ဟန်နီတို့ စားပွဲတွင် လာထိုင်၏။

"အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ"သူက မေးသည် ။

"ကောင်းပါတယ်" ဟန်နီက ဖြေသည် ။

သူတို့ နှစ်ယောက်က ပေဂျ်ကို ကြည့်လိုက်ကြသည် ။

"ကျွန်မစိတ်တွေ တင်းကျပ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့်
စိတ်ကိုလျှော့ထားနေရတယ်၊ စိတ်လှုပ်ရှားနေ တယ်၊ ဒါကြောင့်
တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားရတယ်၊ အချိန်သိပ်ကြာတာပဲနော်၊
ကျွန်မတော့ ဒီနေရာက ထွက်ပြီး ဒီည စိတ်ချမ်းသာစရာ တစ်ခုခု
လုပ်ချင်တယ်"

"ကျွန်မလည်း အတူတူပဲ" ကက်က ပြောသည် ။ "ကျွန်မတို့

ညစာထွက်စားရင်း ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြ ရင် မကောင်းဘူးလား"

"သိပ်ကောင်းတာပေါ့"

ဆေးရုံအကူအမှုထမ်းတစ်ယောက် လျှောက် လာပြီး ...

"ဒေါက်တာ တေလာ ရှိပါသလား"

"ကျွန်မပါပဲ"

"ဒေါက်တာဝါလေ့က သူ့ရုံးခန်းထဲ လာတွေ့ပါတဲ့ "

ဆေးရုံအုပ်ကြီးက ဘာကြောင့်ခေါ်တာလဲ၊ ငါ ဘာများ လုပ်မိလို့ လဲ၊ အမှုထမ်းက ရပ်စောင့်နေ သည် ။

"ကျွန်မ လိုက်ခဲ့မယ်" သူ သက်မတစ်ချက်ချပြီး ထရပ်လိုက်၏။ ‘ကဲ ... နောက်တော့မှ ဆုံကြ မယ်"

"ဒီလမ်းအတိုင်းပါ ဒေါက်တာ"

အမှုထမ်းက ပေ့ဂျ်ကို ဓာတ်လှေကားသို့ ခေါ်လာခဲ့သည် ။ ငါးထပ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည် ။ ရုံးခန်းစားပွဲနောက်တွင် ဆေးရုံအုပ်ကြီး ထိုင်နေသည် ။ ပေ့ဂျ် ဝင်လာတော့ ...

"မင်္ဂလာပါ ... ဒေါက်တာ"

"မင်္ဂလာပါ ... ဆရာကြီး"

ဝါလေ့က လည်ချောင်းရှင်းလိုက်ပြီးတော့မှ ...

"ဒီနေ့ မင်းရဲ့ ပထမနေ့၊ ထူးထူးခြားခြား လုပ်လိုက်တာပဲ" ပေ့ဂျ် ကြောင်စီစီဖြစ်နေသည် ။

"ကျွန်မ ... ကျွန်မ သဘောမပေါက်ဘူး ဆရာကြီး"

"ဪ ... ဒီလိုပါ။ ဒီနေ့မနက် ဆရာဝန်များ အဝတ်လဲခန်းမှာ မင်းပြဿနာလေးတစ်ခု ကြုံရတယ်ကြားတယ်"

အို ... လက်စသတ်တော့ သူက ဒါပြောချင်လို့ ခေါ်တာကို။

ဝါလော့က ပြုံးရင်း ...

"မင်းနဲ့ အခြားမိန်းကလေးတွေအတွက် အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးပါမယ်"

"ကျွန်မတို့ က ..." ကျွန်မတို့ က မိန်းကလေးတွေ မဟုတ်ပါဘူးဟု ပြောလိုက်တော့မည်ဆဲဆဲ ပြန်ထိန်းလိုက်ပြီး ... "ကျွန်မတို့ အနေနဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"ဒီစပ်ကြား သူနာပြုတွေနဲ့ အတူတူ အဝတ်လဲရင် မရဘူးလား"

"ကျွန်မက သူနာပြု မဟုတ်ဘူး " ခပ်မာမာပြောလိုက်သည် ။

"ကျွန်မက ဆရာဝန်ပါ"

"ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးပါမယ် ဒေါက်တာ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

သူက ပေ့ဂျီအား စာရွက်တစ်ရွက် ကမ်းပေးရင်း ...

"ဒါ မင်းအတွက် လုပ်ငန်းစဉ်ပဲ၊ ခြောက်နာရီကစပြီး ၂၄ နာရီ အရန်သင့် တာဝန်ယူရမယ်" သူက နာရီကြည့်လိုက်ပြီးတော့မှ "ဒီအချိန်ကစပြီး နောက်နာရီဝက်က စတင်မယ်"

ပေ့ဂျီက တအံ့တဩ ကြည့်လိုက်သည် ။ ထိုနေ့မနက် ငါးနာရီခွဲမှာ စပြီး သူတာဝန်ထမ်းခဲ့ပြီးပြီ။ အခုတစ်ခါနောက်ထပ် ၂၄ နာရီတဲ့ လား။

"အမှန်ကတော့ ၃၆ နာရီပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆို မနက်ကျတော့ ထပ်ပြီး လူနာဆောင် ရောင်းလှည့် ရဦးမယ်လေ"

အမယ်လေး ... ၃၆ နာရီဆိုပါလား၊ ဘုရား ... ဘုရား ၊ ငါလုပ်မှ လုပ်နိုင်ပါ့မလား။

သည် မေးခွန်း၏ အဖြေကို သူ မကြာမီ သိရလိမ့်မည်။

ပေ့ဂျ်သည် ကက်နှင့် ဟန်နီတို့ ကို သွားတွေ့သည် ။

"ကျွန်မကတော့ ညစာနဲ့ ရုပ်ရှင်ကို မေ့ပစ်လိုက်ရတော့မယ်၊ အရန်သင့် တာဝန် ၃၆ နာရီကျနေ လို့ "

ကက်က ခေါင်းညိတ်ရင်း ...

"ကျွန်မတို့ လည်း သတင်းဆိုးကို ခုတင်လေးပဲ ကြားကြရတယ်၊ ကျွန်မက မနက်ဖြန်၊ ဟန်နီက ဗုဒ္ဓဟူးနေ့"

"ဒါဆို သိပ်မဆိုးပါဘူး" ပေ့ဂျ်က ရယ်ပြီး ပြောသည် ။
"အရန်သင့် တာဝန် ခန်း မှာ အိပ်လို့ တော့ ရမယ်ထင်တယ်။ ကျွန်မကတော့ အိပ်မှာ ပဲ"

သူထင်တာ လုံးဝမှား၏။

ဆေးရုံအကူအမှုထမ်းက ပေ့ဂျီအား စကြိုလမ်းအတိုင်း ခေါ်လာသည်

။

"ဒေါက်တာဝါလေ့က ပြောတယ်၊ ကျွန်မ ၃၆နာရီ အရန်သင့်တာဝန်ယူလုပ်ရမယ်တဲ့ ၊ လက်ထောက်ဆရာဝန်တွေအားလုံး ဒီလိုပဲ လုပ်ကြရသလား"

"ပထမ သုံးနှစ်လောက်ပါ"

သေဟေ့ ... နန္ဒီယ။

ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာအနေနဲ့ နားချိန်အများကြီး ရပါတယ်"

"ရချင်ပါတယ်တော်"

"ဒီမှာ ... ဒါ အရန်သင့်တာဝန်ခန်းပဲ"

သူက တံခါးဖွင့်ပေးသည် ။ ပေ့ဂျီ ဝင်လာသည် ။ အခန်းက ဆင်းရဲသား တောရွာဘုန်းကြီး ကျောင်းက ကျက်သရေခန်းနှင့် တူနေသည် ။ အထဲမှာ ခေါက်ခုတ်တစ်လုံး၊ ကွဲအက်နေသည့် နံရံကပ် လက်ဆေးကန်၊ တယ်လီဖုန်းတင်ထားသည့် ခုံတစ်ခုသာရှိသည် ။

"အားလပ်ချိန်မှာ ဒေါက်တာ ဒီမှာ အိပ်လို့ ရတယ်"

"ကျေးဇူးပါပဲ"

ပေ့ဂျ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ညနေစာ စားမလို့ လုပ်နေတုန်း
တယ်လီဖုန်း မြည်လာသည်။ ။

"ဒေါက်တာတေလာ ... အရေးပေါ်ခန်း (၃) ဒေါက်တာတေလာ ...
အရေးပေါ်ခန်း (၃)"

တစ်ချိန်လုံး သူနာပြုဆရာမတွေက သူ့ကိုပဲ ပိုက်စိပ်တိုက်
လိုက်ရှာနေကြ၏။

"မစ္စတာ ဟင်နီဂန်က ရင်ဘတ်အောင့်တယ်လို့ ပြောနေပါတယ်"

"အဆောင် (၂)က လူနာ အရမ်းခေါင်းကိုက်နေပါတယ်၊ အဲဒါ သူ့ကို
အဆက်တမင်နဲ့ပင် ထိုးပေး လိုက်ရမလား"

သန်းခေါင်လောက်တွင် ပေ့ဂျ်အိပ်ပျော်နေတုန်း တယ်လီဖုန်းသံ
ပေါ်ထွက်လာပြန်၏။

"အရေးပေါ်ခန်း (၁) ကို သတင်းပို့ပါ"

ယင်း မှာ ဓားဒဏ်ရာဖြစ်သည် ။ မနက် ၁ နာရီခွဲတွင် မှ
စမ်းသပ်ကုသပြီးသွားသည်။ ။ ၂ နာရီ ၁၅ မိနစ်တွင် လာခေါ်ပြန်၏။

"ဒေါက်တာတေလာ ... အရေးပေါ်ခန်း (၂) ... ခုချက်ချင်း"

အိပ်ရာမှ ကမန်းကတန်း ထပြီး အရေးပေါ်ခန်းသို့
သုတ်ခြေတင်လာခဲ့သည် ။ ခြေထောက်ကျိုး လူနာ
တစာစာအော်ညည်းနေသည်။ ။

"ဓာတ်မှန်ရိုက်" ပေ့ဂျ် က အမိန့်ပေးလိုက်၏။ "ပြီးတော့ သူ့ကို ဒီမီရို
၅၀ မီလီဂရမ် ပေးပါ" သူက လူနာ၏ လက်ကိုကိုင်ရင်း
"ကောင်းသွားမှာ ပါ၊ စိတ်ကို လျှော့ထားပါ"

ထိုအခိုက် မိုက်ကရီဖုန်းမှ အသံထွက်လာပြန်၏။

"ဒေါက်တာတေလာ ... အဆောင် (၃) ... အဆောင် (၃) ချက်ချင်း"

ပေ့ဂျီက အော်ညည်းနေသည့် လူနာကို ကြည့်လိုက်သည် ။ သည်
အတိုင်းထားပစ်ခဲ့ရမှာ ကို တုံ့ဆိုင်းနေသည် ။ အရေးပေါ်ခေါ်သံ
ပေါ်ထွက်လာပြန်သည် ။

"ဒေါက်တာတေလာ ... အဆောင် (၃) ... အဆောင် (၃) ...
ခုချက်ချင်း"

"လာပါပြီ ... လာပါပြီ"

အဆောင် (၃) သို့ ပြေးလာခဲ့၏။ လူနာက အန်နေသည် ။
အသက်ရှူကျပ်နေသည် ။"

"သူ့အရမ်း မောနေတယ်" သူနာပြုဆရာမက ပြောသည် ။

"ပါးစပ်ကို စုပ်ပါ" ပေ့ဂျီက ညွှန်ကြားလိုက်သည် ။
သူစောင့်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် လူနာ အသက်ပြန် ရှူလာသည် ။
လူခေါ်မိုက်ကရီဖုန်းမှ အသံပေါ်ထွက်လာပြန်၏။

"ဒေါက်တာတေလာ ... အဆောင် (၄) ... အဆောင် (၄) ..."

ပေ့ဂျီသည် ဦးခေါင်းကို ခါးယမ်းလိုက်ပြီးနောက် အဆောင် (၄) သို့
ပြေးခဲ့ရပြန်၏။ လူနာသည် အသည်းအသန် အကြောဆွဲနေသည် ။
ပေ့ဂျီက အလျင်အမြန် စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြည့်ပြီးနောက် "သူ့ကို
အာလ်ထရာဆောင်း ချက်ချင်းရိုက်ပါ"

သူခြေကျိုးလူနာထံ ပြန်ပြေးလာခဲ့သည် ။ လူနာကို
ခွဲစိတ်ခန်းခေါ်သွားပြီး အရိုးဆက်ပေးသည် ။ ပြီးခါနီးတွင်

သူ့နာမည်ခေါ်သံ ကြားရပြန်၏။

"အရေးပေါ်ခန်း (၂) ... ချက်ချင်း ... ချက်ချင်း"

"အဆောင် (၄) က အစာအိမ်လူနာ သိပ်ပြီးနာနေပါတယ်"

နံနက် ၃:၃၀ နာရီတွင် ...

"အခန်း (၃၁၀)က လူနာ သွေးလွန်နေပါတယ်"

ထို့နောက် အဆောင်တစ်ခုမှ နှလုံးရောဂါရှင်လူနာကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးနေစဉ် ...

"အရေးပေါ်ခန်း (၂) ... ခုချက်ချင်း၊ အရေးပေါ်ခန်း (၂) ..."

ငါ သွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်လို့ မရဘူး၊ အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ကြိုးစား။

သူ ပျာယာခတ်နေသည် ။

လက်ရှိ စမ်းသပ်နေသည့် လူနာနှင့် အခြားလူနာတစ်ယောက် တယ်သူက ပိုအရေးကြီးသလဲ။

"ရှင် ... ခဏနေဦး" ။

သူ မိုက်မိုက်ကန်းကန်းပြောလိုက်၏။

"ကျွန်မ ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့မယ်"

အရေးပေါ်ခန်း (၂) သို့ ပြေးလာခဲ့သည် ။ သူ့ကို ခေါ်သံပေါ်ထွက်လာပြန်၏။

"အရေးပေါ်ခန်း (၁) ... မြန်မြန် မြန်မြန် ... အရေးပေါ်ခန်း (၁) ..."

ဪ ... ဘုရား ... ဘုရား။

သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးမရှိသည့် ကြောက်စရာ
အိပ်မက်ဆိုးကြီးမက်နေသူလို့ သာ ထင်မိတော့သည်။ ။

ပေ့ဂျီသည် ထိုနေ့ညက နောက်ထပ်ကျန်နေသည့် အချိန်ပိုင်းတွင်
အစာအဆိပ်သင့်လူနာ၊ လက်ကျိုးလူနာ၊ အူကျနှင့်
နံရိုးကျိုးလူနာများကိုလည်း အရေးပေါ်
သွားရောက်ကုသပေးရသေးသည် ။ အရန်သင့်တာဝန်ခန်းသို့
ပြန်ရောက်တော့ ခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီး ကိုယ်လက်များကိုပင်
မလှုပ်ချင်တော့၊ ခေါက်ခုတင်ကလေးပေါ်တွင် ဝမ်းလျားထိုးလိုက်သည်
။ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတုန်း တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ပေါ်ထွက်လာသည် ။
အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် တယ်လီဖုန်းကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ ။

"ဟယ်လို"

"ဒေါက်တာတေလာ ... ကျွန်တော်တို့ စောင့်နေပါတယ်"

"သူ အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲနေဆဲပင်။ သူ့ကိုယ်သူ
ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိ။

"မနက်ပိုင်း ရောင်းလှည့်ချိန်ရောက်နေပြီ ... ဒေါက်တာ"

"ဟင် ... ရောင်းလှည့်ချိန် ... ဟုတ်လား" ဒါတော့ တမင်သက်သက်
ညှဉ်းတာပဲ၊ သိပ်ရက်စက် လွန်းတယ်၊ လူတစ်ယောက်ကို
ဒီလိုနှိပ်စက်လို့ ရလို့ လား။ သို့သော် သူတို့ က သူ့ကိုစောင့်နေကြပြီ။

နောက်ဆယ်မိနစ်အကြာတွင် ပေ့ဂျ် ရောင်းလှည့်ရပြန်၏။ သို့သော် အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ... တစ်ချိန်တွင် သူ ဒေါက်တာရက်နားကိုယ်ပေါ်သို့ ငိုက်ခနဲ ယိုင်လဲသွားသည်။ ။

"ခွင့်လွှတ်ပါဆရာ၊ ကျွန်မ လုံးဝ မအိပ်ရသေးလို့ ပါ"

ဒေါက်တာက ကြင်နာစွာဖြင့် ပခုံးကို လက်နှင့်အသာပုတ်ရင်း ...

"နောက်တော့ အကျင့်ရသွားမှာ ပါ"

တာဝန်ပြီးဆုံးတော့ ပေ့ဂျ်သည် ၂၄ နာရီလုံးလုံး အပြင်းအထန် ဖိအားပေးမှုနှင့် ပြစ်ဒဏ်ခတ် သလို အချိန်အကြာကြီး လုပ်ကိုင်ရခြင်းတို့ကြောင့် အချို့ အလုပ်သင်လက်ထောက်ဆရာဝန်တွေ ထွက်ပြေးသွားကြသည်။ ။ ငါတော့ အဲဒီလို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးဟု ပေ့ဂျ်က အဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်၏။

ဖိအားပေးမှုကတော့ ရက်စက်လှသည်။ ။ တစ်ကြိမ်တွင် ၃၆ နာရီ အလုပ်ချိန်ပြီးဆုံးသောအခါ ပေ့ဂျ်သည် သူ့ကိုယ်သူဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိသလောက် ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေသည်။ ။ ဓာတ်လှေ ကားသို့ ကယိုင်ကပါးလျှောက် လာပြီးရပ်နေလိုက်သည်။ ။

ဦးနှောက်က ထုံထိုင်းနေသည်။ ။ သူ့အနီးသို့ တွမ်ချန်း ရောက်လာသည်။ ။

"ခင်ဗျား နေမှ ကောင်းရဲ့ လား"

"ကောင်း ... ကောင်းပါတယ်"

"ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ သိပ်ပြီးပင်ပန်းနေသလိုပဲ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ သူတို့ က ဒီလောက်တောင် ဘာလို့

ခိုင်းရတာလဲ"

တွမ်ချန်းက ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး ...

"ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ ကို လူနာတွေနဲ့ မပြတ်နီးနီးကပ်ကပ် ရှိနေအောင်လို့ ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပြန်သွားရင် ကျွန်တော်တို့ မရှိတုန်း သူတို့ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မသိနိုင်ဘူးတဲ့ "

ပေ့ဂျီက ခေါင်းညိတ်သည်။ ။

"အင်း ... အဓိပ္ပာယ်တော့ ရှိပါတယ်" တကယ်တော့ လုံးဝ အဓိပ္ပာယ်မရှိ။ "ကျွန်မတို့ လျှောက်သွားရင်း အိပ်ပျော်နေရင် လူနာတွေကို ဘယ်လိုကြည့်ရှုနိုင်မှာ လဲ"

တွမ်ချန်းက ပခုံးနှစ်ဖက် တွန့်လိုက်ပြန်သည်။ ။

"ကျွန်တော်က စည်းကမ်းထုတ်တဲ့ လူ မဟုတ်ဘူး ၊ ဆေးရုံအားလုံး ဒီလိုပဲ လုပ်နေကြတာပဲ"သူက ပေ့ဂျီအား အနီးကပ်ကြည့်ပြီး "ဒါကို ခင်ဗျား ခံနိုင်ရည်ရှိပါ့မလား"

"ခံနိုင်ပါတယ်" သူက မခံချင်စိတ်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ ။

"ဒါပေမဲ့ သတိတော့ထားပါ" ဟု ပြောပြီး တွမ်ချန်း ပြန်ထွက်သွားသည်။ ။

ပေ့ဂျီသည် ဓာတ်လှေကားကို စောင့်နေသည်။ ။ ဓာတ်လှေကား ရောက်လာတော့ သူက မတ်တတ် ကြီး အိပ်ပျော်နေ၏။

နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် ပေ့ဂျီသည် ကက်နှင့်အတူ နံနက်စာ စားနေသည်။ ။

"အဖြစ်ကတော့ တော်တော်ဆိုးတာပဲ ... ကက်" ပေ့ဂျီက ရင်ဖွင့်သည်။ ။ "တစ်ခါတလေ သူတို့ က ကျွန်မကို မနက် ၄ နာရီမှာ အရေးပေါ်ခေါ်တယ်၊ ကျွန်မက သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက်နဲ့ အိပ်မှုနံရံများ ပြေးလိုက်သွားတော့ လူနာတွေအားလုံး တံခါးပိတ်ပြီး တခေါ်ခေါ်နဲ့ အိပ်ပျော်နေကြတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မက ဒေါသထွက်ထွက်နဲ့ တံခါးကိုအတင်းထုပြီး အော်နှိုးရတယ်"

ကက်က လက်ကမ်းပေးလျက် ...

"ဒါဆို ကျွန်မအတိုင်းပဲပေါ့"

လူနာများ သည် ပုံစံမျိုးစုံ၊ အရွယ်မျိုးစုံ၊ အရောင်မျိုးစုံဖြင့် ရောက်လာကြသည်။ ။ သူတို့ သည် ကြောက်ကြသည်။ ။ သတ္တိရှိကြသည်။ ။ တည်ငြိမ်ကြသည်။ ။ မာနရှိကြသည်။ ။ အကျပ်ကိုင်ကြသည်။ ။ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ရှိကြသည်။ ။ သူတို့ သည် ဝေဒနာခံစားနေရသည့် လူသားတွေ ဖြစ်ကြ၏။

ဆရာဝန်တွေ အများ စုကလည်း လူနာတွေကို ဂရုစိုက်ကြသည်။ ။ အခြား လုပ်ငန်းများမှာ လိုပင် ကောင်းတဲ့ ဆရာဝန်လည်း ရှိသည်။ ။ ဆိုးတဲ့ ဆရာဝန်လည်း ရှိသည်။ ။ သူတို့ သည် အသက်ငယ်ကြသည်။ ။ အသက်ကြီးကြသည်။ ။ အချို့က ပေ့ဂျီအား ရီသဲ့သဲ့ လာလုပ်ကြသည်။ ။

အချို့က သိမ်မွေ့ကြသည် ။ အချို့က ရိုင်းစိုင်းကြသည် ။

"ခင်ဗျား ... တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရတာ မပျင်းဘူးလား"

"အလကား အချိန်ဖြုန်းမနေနဲ့ ၊ ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် ကူညီပါရစေ"

"ကျွန်တော့်မိန်းမ ခရီးထွက်သွားတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော့်မှာ ရှာ မ ယ် နား မှာ အပန်းဖြေရိပ်သာရှိတယ်၊ အဲဒါ လိုက်ချင်ရင် အချိန်မရွေးပဲ"

ဒါတွေက ဆရာဝန်အချို့ရဲ့ ဖိတ်ခေါ်သံတွေ။ အချို့လူနာတွေကလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပါပဲ။

"အိုး ... ခင်ဗျားက ကျွန်တော့် ဆရာဝန်ကိုး၊ ကျွန်တော့်ဟာက ရိုးရိုးဆေးနဲ့ ကုလို့ မရဘူး ဒေါက်တာမလေးရယ်"

"လာစမ်းပါ၊ ခုတင်နားကပ်စမ်းပါဦး၊ ဒေါက်တာက စက်စက်ယို လှလွန်းလို့ ပါ"

ပေ့ဂျ်က အံ့ကြိတ်ပြီး လျစ်လျူရှုထားလိုက်သည် ။ အယ်လ်ဖရက်နဲ့ ငါနဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင် ဒါတွေ ရပ်သွားမှာ ပါ။ သူ့ချစ်သူ အယ်လ်ဖရက်ကို သတိရမိတော့ စိတ်ကြည်လင်သွားသည် ။ သူ အာဖရိကက မကြာခင် ပြန်လာတော့မှာ ပါ၊ မကြာခင် ပြန်လာတော့မှာ ပါ။

တစ်နေ့နံနက် ရောင်းမလှည့်ခင် ပေ့ဂျ်နှင့် ကက်တို့

စကားပြောဖြစ်ကြသည်။ ။

"တချို့ ဆရာဝန်တွေက လူကြီးလူကောင်းတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ တချို့ကတော့ ငါတို့ ကို သူတို့ ရဲ့ အသုံးတော်ခံစရာတွေလို့ ထင်နေကြတယ်" ကက်က ပြောသည်။ ။ "ဆရာဝန်တစ်ယောက်က ငါ့ပခုံးကို လာကိုင်ပြီး 'ကျွန်တော့်အခန်း လိုက်ခဲ့ပါလား၊ အရက်တွေလည်း အလျှံပယ်ရှိတယ်၊ ဟိုအခွေတွေလည်း အများကြီးပဲ'တဲ့ ၊ နောက်တဏှာရှုးတစ်ယောက်ကလည်း 'ကျွန်တော်က ကြက်သားစားရင် အဖြူ မကြိုက်ဘူးဗျ၊ အမည်းမှ ကြိုက်တယ်'တဲ့ "

"ပေ့ဂျ် သက်မ ချလိုက်သည်။ ။ "သူတို့ က ငါတို့ ကို လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဘဝတူ ဆရာဝန်တွေလို့ မထင်ဘူး၊ အချောင်ရမယ့် ဆန့်ကျင်ဘက် လိင်သတ္တဝါတွေလို့ ပဲ ထင်နေကြတာ"

"တချို့က ငါတို့ ရှိတာကိုတောင် မကြိုက်ကြဘူး၊ သူတို့ ပဲ အထက်စီးနဲ့ လူတွင် ကျယ်လုပ်ချင်ကြ တယ်၊ ငါတို့ ကို ဆရာဝန်အလုပ်နဲ့ မတန်ဘူးထင်နေကြတယ်"

"အဲဒါက သူတို့ က လူများ စုဖြစ်နေလို့ ပါ၊ တို့ ဘက်က များများ ရှိရင် တို့ ကလည်း သူတို့ ကို အပေါ်စီးက ဆက်ဆံနိုင်တာပေါ့"

အာသာကိန်းအကြောင်းကို ပေ့ဂျ် ကြားဖူးသည်။ ။ သူ့အတင်းက ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင် ပဲ။ သူ့ကို 'ဒေါက်တာ ၀၀၇' ဟု ခေါ်ကြသည်။ ။ လူသတ်လိုင်စင်ရထားသူဟု ဆိုလို၏။ သူ၏ ဖြေရှင်း

နည်းက ခွဲစိတ်ခြင်းပဲ။ သူက တခြားဆရာဝန်တွေထက် ခွဲစိတ်နှုန်း ပိုများ သည် ။ သေဆုံးနှုန်းကလည်း ပိုများ ၏။

လူပုံပန်းက ထိပ်ပြောင်သည် ၊ အရပ်ပူသည် ။ နှာခေါင်းက သိမ်းငှက်နှာခေါင်း၊ သွားတွေမှာ ဆေးလိပ်ချေးကပ်နေသည် ၊ ဝလည်း အလွန်ဝသည် ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ဟု ယူဆထားသည် ။ သူက သူ့နာပြု ဆရာမအသစ်ကလေးများ နှင့် အလုပ်သင်ဆရာဝန်မကလေးများကို ‘လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် စားစရာတွေ’ ဟု ပြောတတ်သည် ။

သူ့အတွက် ပေ့ဂျ်လည်း လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် စားစရာဖြစ်သည် ။ သူက နားနေခန်းတွင် ပေ့ဂျ်ဘေးမှာ မခေါ်ဝင့်ဘဲ လာထိုင်သည် ။

"မင်းကို ငါ စိတ်ဝင်စားနေတာ ကြာပြီ"

"တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်"

"ကျွန်တော် ဒေါက်တာကိန်းပါ၊ မိတ်ဆွေတွေကတော့ အာသာလို့ ပဲ ခေါ်ပါတယ်၊ ဒီမှာ လုပ်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့ လား"

"ပြေ ... ပြေပါတယ်"

သူက ရှေ့ကိုကိုင်းပြီး ...

"ဒီဆေးရုံက အကြီးကြီးပဲ၊ လွယ်လွယ်နဲ့ ပျောက်သွားနိုင်တယ်၊ ငါပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့ လား"

"မပေါက်ပါဘူး"

"မင်းက သိပ်လှနေတယ်၊ တစ်နေရာသွားချင်ရင် တစ်ယောက်ယောက် အကူအညီလိုအပ်တယ်"

"ဒီတော့ ဒေါက်တာက ကျွန်မကို ကူညီချင်တယ်ပေါ့"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒီကိစ္စ ညစာ စာရင်း ဆွေးနွေးကြရအောင်လား"

"ဆွေးနွေးစရာ မလိုပါဘူး ဒေါက်တာကိန်း၊ ကျွန်မ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားလို့ ပါ"

ပေ့ဂျ် ထိုင်ရာမှ ထပြန်သွားသည် ။ ဒေါက်တာကိန်း မျက်နှာပုပ်သိုးသိုးဖြင့် ထိုင်ကျန်ရစ်၏။

ပထမနှစ် ခွဲစိတ်မှုဆိုင်ရာ အလုပ်သင်လက်ထောက် ဆရာဝန်များ သည် ဝမ်းဆွဲပညာ၊ အရိုးကု ပညာ၊ ဆီးရောဂါကုပညာနှင့် ခွဲစိတ်မှုပညာ စသည် ဖြင့် နှစ်လစီ အလှည့်ကျလေ့လာကြရသည် ။

နွေရာသီဆိုလျှင် အသည်းအသန်ရောဂါများကို ခွဲစိတ်ကုသရသည် မှာ အလွန်အန္တရာယ်များ သည် ။ အဘယ်ကြောင့်သော် ဆရာဝန်အများ စုသည် အပန်းဖြေခရီး ထွက်သွားကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် လူနာများမှာ အတွေ့အကြုံမရှိသော အလုပ်သင်များ ၏ လက်တည့်စမ်းခြင်းကို ခံကြရ တော့သည် ။

ခွဲစိတ်ခန်းထဲတွင် တေးသီချင်း ဖွင့်ထားခြင်းကို ဆရာဝန်တိုင်းလိုလို နှစ်သက်ကြ၏။ ဆရာဝန် တစ်ယောက်ကို ‘မိုးဇော်’ ဟု နာမည်ပေးထားပြီး အခြားတစ်ယောက်ကိုတော့ ‘အက်ဇယ်ရိုစ်’ ဟု ပေးထားကြသည် ။ သူတို့ က တေးဂီတကို အလွန်ဝါသနာကြီးသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ခွဲစိတ်နေစဉ်တွင် ဆရာဝန် ဆရာမတွေ
အလွန်ဗိုက်ဆာတတ်ကြသည် ။ အစားအစာအကြောင်းကိုပဲ
ပြောနေတတ်ကြသည် ။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဆိုလျှင် လူနာ၏
ပျက်စီးနေ သည့် သည်းခြေအိတ်ကို ခွဲထုတ်နေရင်းမှ "ဒါနဲ့ မနေ့ညက
ဘာဒေလီဆိုင်မှာ ညစာ စားရတာ သိပ်ကောင်း ပဲဗျ၊ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှာ
တော့ အကောင်းဆုံး အိတာလျံအစားအစာပဲ" ဟု ပြောသည် ။

"ဆိုက်ပရပ်ကလပ်က ကဏန်းကိတ်ရော စားဖူးပြီလား"

"အမဲသားကောင်းကောင်း စားချင်ရင်တော့ ဗန်နက်လမ်းက
ပရိုင်းရစ်ရိပ်သာကိုသာ သွားကြဗျို့"

ထိုအချိန်တွင် သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက်က လူနာ၏ သွေးကို
နှုတ်ယူနေ၏။

မနက် ၃ နာရီတွင် ပေ့ဂျီအိပ်ပျော်နေစဉ် တယ်လီဖုန်းသံကြောင့်
လန့်နိုးလာသည် ။

"ဒေါက်တာတေလာ ... အခန်း (၄၁၉) ... နှလုံးရောဂါလူနာ ...
အမြန် အမြန်"

"ခုတင်စွန်းတွင် ထထိုင်လိုက်သည် ။ အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့်
စကြိုအတိုင်း ပြေးလာခဲ့သည် ။ ဓာတ်လှေ ကား စောင့်နေချိန်မရတော့။
အပေါ်ထပ်ပြေးတက်လာသည် ။ စတုတ္ထထပ်မှ အခန်း (၄၁၉) သို့
ပြေးလာခဲ့ သည် ။ ရင်တလှုပ်လှုပ်တုန်နေသည် ။ တံခါးဆွဲဖွင့်ပြီး

အံအားသင့်နေမိသည်။ ။

ထိုအခန်းမှာ ပစ္စည်းသိုလှောင်ခန်း ဖြစ်နေ၏။

ကက်ဟန်းတားသည် ဒေါက်တာရစ်ချက် ဟက်တန်နှင့်အတူ ရောင်းလှည့်နေသည် ။ ဟတ်တန်မှာ အသက် လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်နီးပါးရှိပြီ။ ပြတ်သည် ၊ လူနာတစ်ယောက်လျှင် နှစ်မိနစ်၊ သုံးမိနစ် ခန့်သာ အချိန်ဖြုန်းသည် ။ ဆေးကုမှတ်တမ်းကတ်ကို ကြည့်ပြီးနောက် အလုပ်သင်ဆရာဝန်များအား စစ်သေနတ်ပစ်သလို အဆက်မပြတ် ညွှန်ကြားချက်ပေးတော့သည်။ ။

"လူနာရဲ့ ဟိမိုဂလိုဘင်ကို စစ်ဆေး၊ ပြီးရင် မနက်ဖြန်ခွဲမယ်"

"သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပူချိန်ကို သတိထားကြည့်"

"ဒီလူနာကို သွေး လေးပုလင်း သွင်း"

"သူ့ကို ချုပ်ရိုးဖြေလိုက်တော့"

"သူ့ကို ရင်ဘတ်ဓာတ်မှန်ရိုက်"

အပြင်းဖျားနေသည့် လူနာတစ်ယောက်ကို စစ်ဆေးပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။ ။

"အဲဒီလူနာ ဘာဖြစ်နေသလဲ" ကက်က မေးသည်။ ။

"ဂျီအိုကေကွေ့စ်ပါ" ဝါရင့်ဆရာဝန်က ပြောသည်။ ။
'အိပ်(စ်)ရေးလည်း ရိုက်ပြီးပြီ၊ ကက်စကင်း လည်း လုပ်ပြီးပြီ၊

အသည်းလည်း စစ်ဆေးပြီးပြီ၊ အားလုံးလုပ်ပြီးပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာရောဂါဆိုတာ အတိ အကျ မသိရသေးဘူး။"

ထို့နောက် လူငယ် လူနာတစ်ယောက်ဆီ ရောက်လာသည် ။ ခွဲစိတ်ပြီးနောက် ဦးခေါင်းကို ပတ်တီး စည်းထားသည် ။ သူ အိပ်ပျော်နေ၏။ ဒေါက်တာ ဟတ်တန်က ပတ်တီးကို ဖြေသည် ။ လူနာ နိုးလာသည် ။

"ဘာ ... ဘာလုပ်တာလဲ" လူနာက အလန့်တကြားမေးသည် ။

"ထိုင်စမ်းပါ" ဒေါက်တာက ဟောက်လိုက်၏။ လူနာ ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည် ။

ငါဆိုရင် လူနာတွေကို ဒီလိုဘယ်တော့မှ မဆက်ဆံပါဘူးဟု ကက်က ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။

နောက်တစ်ယောက် အသက်ရှစ်ဆယ်ခန့်ရှိပြီ။ ကျန်းကျန်းမာမာအသွင် ပေါ်လွင်နေသည် ။ သူ့အနီးသို့ ဒေါက်တာဟတ်တန် ရောက်သွားတော့ တအား အော်လွှတ်သည် ။

"သွားစမ်းပါ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တရားစွဲမယ်၊ အလကား အစုတ်ပလုတ် ဒေါက်တာ"

"ဒီမှာ ... မစ္စတာ စပါရိုလီနီ"

"ကျုပ်ကို မစ္စတာစပါရိုလီနီလို့ မခေါ်ပါနဲ့ ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သင်းကွပ်ယောက်ျား လုပ်တယ်"

"လူကြီးမင်းက သဘောတူလို့ "

"ကျုပ်မိန်းမရဲ့ စနက်ပါ၊ ဒီတိရစ္ဆာန်မ၊ အိမ်ပြန်ရောက်မှ တွေ့မယ်"

သူတို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ။ လူနာက ကျိန်ဆဲကျန်ရစ်သည်။ ။

"သူက ဘာဖြစ်တာလဲ" အလုပ်သင်တစ်ယောက်က မေးသည်။ ။

"အလကား ဆိတ်အိုကြီးပါ။ သူ့မယားကလေးက ကလေးခြောက်ယောက်မွေးပြီးပြီ၊ နောက်ထပ် မလိုချင်တော့ဘူး။"

နောက်တစ်ယောက်က ဆယ်နှစ်အရွယ် မိန်းကလေး၊ ဒေါက်တာဟတ်တန်က သူ့မှတ်တမ်းကတ် ကို ကြည့်ပြီး ...

"ရောဂါပိုးတွေ သေသွားအောင် ဆေးထိုးပေးတယ်"

သူနာပြုဆရာမက ဆေးထိုးပိုက်ကိုင်ပြီး အနားကပ်လာသည်။ ။

"မလုပ်ပါနဲ့ " မိန်းကလေးက အတင်းအော်သည်။ ။ "နာလိမ့်မယ်၊ နာလိမ့်မယ်"

"မနာပါဘူး ကလေးရယ်" ဆရာမက ပြောလိုက်၏။

ကက်၏ နားထဲတွင် ထိုစကား ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်နေသည်။ ။

"မနာပါဘူး ကလေးရယ်" ဤစကားကို ညမှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲတွင် သူ့ပထွေးကလည်း ပြောခဲ့ဖူး၏။ ထိုစဉ်က သူ ၁၃ နှစ်သမီးအရွယ်၊ ပထွေးယုတ်၏ အဓမ္မပြုကျင့်ခံခဲ့ရသည်။ ။

ကက်သည် သူ့ဖအေအရင်းကို လုံးဝမသိ။ သူ့အမေက အင်ဒီယားနားပြည်နယ်၊ ဂယ်ရီမြို့ရှိ သူတို့ တိုက်ခန်းနားက

ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် ညဆိုင်းသန့်ရှင်းရေးသမား လုပ်သည် ။ သူ့ပထွေးက ဧရာမ လူသန့် ကြီး။ သံမဏိစက်ရုံတွင် လုပ်ရင်း ဒဏ်ရာရထားသည် ။ တစ်နေ့လုံး အိမ်သို့မကပ်၊ အရက်ပဲ သောက်နေ ၏။ ညပိုင်း ကက်၏ အမေ အလုပ်ဆင်းသွားတော့မှ အိမ်သို့ပြန်လာသည် ။

"ဒီကိစ္စ မင်းအမေကိုရော၊ မင်း မောင်ကိုရော ပြန်ပြောရင်တော့ အဲဒီအကောင်ကို ငါသတ်ပစ် မယ်"

သူ့မောင်လေးက သူ့ထက် ငါးနှစ်ငယ်သည် ။ သူက မောင်လေးကို အလွန်ချစ်သည် ။ သူကပဲ မိခင်သဖွယ် ပြုစုစောင့်ရှောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။

တစ်နေ့မနက်တွင် ဖြစ်ကြောင်းစုံလင်ကို ကက်က သူ့အမေကို ဖွင့်ပြောသည် ။ သူ့အမေက သူ့ကို ပါးပိတ်ရိုက်ပြီး ...

"အမိုက်မ၊ အဲဒီလို ငါ့ကိုမညာနဲ့ "

ထိုနေ့မှ စ၍ ကက်က သည် ကိစ္စကို လုံးဝမပြောတော့။ သူ့အိမ်တွင် ဆက်နေရခြင်းမှာ သူ့မောင် လေး မိုက်ခံကြောင့် ဖြစ်၏။ ငါ မရှိရင် သူ့လေလွင့်သွားလိမ့်မယ်။ သို့သော်လည်း သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေ ပြီဆိုတာ သိ ရ သ ည့် နေ့ မှာ တော့ ကက်သည် မင်နီယားပိုလစ်မြို့ရှိ သူ့ဒေါ်လေးဆီသို့ ပြေးလာခဲ့တော့သည် ။ ထိုအချိန်မှ စ၍ သူ့ဘဝလည်း လုံးဝ ပြောင်းလဲခဲ့လေ၏။

"ဘာဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ အန်တီကို သမီး ပြောစရာမလိုဘူး" သူ့ဒေါ်လေး ဆိုဖီက နှစ်သိမ့် သည် ။ "ဟိုသီချင်းကို သမီးကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ‘အမြဲတမ်း စိမ်းနေဖို့ မလွယ်ပါ’ ဆိုတာလေ။ အဲဒါပဲ သမီး၊ အမြဲတမ်း လူမည်းဖြစ်နေဖို့ လည်း မလွယ်ပါဘူး၊ အဲဒီတော့ သမီး ရွေးစရာ နှစ်လမ်းပဲရှိ တယ်၊ ကိုယ့်ပြဿနာအတွက် လောကကြီးကို

ကျိန်ဆဲပြီး တစ်နေရာကို ပြေးသွားပုန်းရှောင်နေမလား၊ ဒါမှ မဟုတ်
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်လည်ထူထောင်ပြီး
လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားမလား"

"ဒီတော့ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာ လဲ"

"ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရေးပါသူတစ်ယောက်အဖြစ် ယုံကြည်ရမယ်၊
ပထမ ငါ ဘာဖြစ်ချင်လဲ ဆိုတာ ပုံဖော်ရမယ်၊ ဒုတိယ
အဲဒီလိုဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားရမယ်"

"ကျွန်မ ဒီကလေးကို မလိုချင်ဘူး ဒေါ်လေး"

ထိုကိစ္စကို သူ့ဒေါ်လေးက တစ်ပတ်အတွင်း
ဝမ်းဆွဲဆရာမတစ်ယောက်နှင့် စီစဉ်လိုက်သည် ။
ကိစ္စပြီးသွားသောအခါ ကက်က သူ့ကိုယ်သူ အဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်၏။

"ငါ ဘယ်တော့မှ ယောက်ျားဆို ယင်ဖိုတောင် အနားမခံတော့ဘူး"

ကက်အဖို့ မင်နီယာပိုလစ်မြို့မှာ နတ်ပြည်ဖြစ်နေသည် ။
အိမ်တိုင်းနှင့် မနီမဝေး နေရာတိုင်းမှာ ရေကန်တွေ၊ စမ်းချောင်းတွေ၊
မြစ်တွေ ရှိနေသည် ။ ဧကရှစ်ထောင်ကျော် ကျယ်ဝန်းသည့် ရှုခင်းသာ
ပန်းဥယျာဉ်ကြီးကလည်း လှလိုက်ပါဘိခြင်း။ သူသည် ရေကန်ထဲတွင်
ရွက်လွင့်ပြီး မစွစွပီမြစ်ထဲတွင် အပျော်တမ်း လေ့စီးသည် ။

ပြီးတော့ ဒေါ်လေးနှင့်အတူ တိရစ္ဆာန်ရုံသို့ သွားသည် ။

တနင်္ဂနွေနေ့များ တွင် ဗယ်လီဖဲယား ပန်းခြံ ကြီးထဲတွင် ပျော်ပွဲစားကြသည်။ ။

"ရှာကိုပီး ရီးနေးဆန်းပွဲတော်" တွင် ရှေးခေတ်သူရဲကောင်းများ ၏ စီးချင်းထိုးပွဲကို ကြည့်ကြ သည်။ ။

"သူ့များ ကလေးဘဝကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ မရခဲ့ရှာဘူး" ဟု ဒေါ်လေးဆိုဖီက ကက်ကိုကြည့်ပြီး ကရုဏာပွားမိ၏။

ကက်သည် ကျောင်းတွင် မိတ်ဆွေဖွဲ့သည် ။ သို့သော် ယောက်ျားကလေးတွေနှင့်တော့ လုံးဝ မပေါင်း။ သူ့မိတ်ဆွေမိန်းကလေးတွေက အတွဲကိုယ်စီရှိကြသည်။ သို့သော် သူက လုံးဝ အတွဲမထား၊ တစ်ယောက်တည်း နေသည်။ ။ ဘာကြောင့်လဲလို့ မေးကြတော့လည်း သူက လုံးဝမပြော၊ သူသည် ဒေါ်လေးကို အလွန်လေးစားသည်။ ။ ဒေါ်လေးကလည်း သူ့ကို သမီးအရင်းပမာ အလွန်ချစ်သည်။ ။

ကက်က ကျောင်းကိုလည်း စိတ်မဝင်စား၊ စာဖတ်တာကိုလည်း ဝါသနာမပါ။ သို့သော်လည်း ယင်းအခြေအနေကို ဒေါ်လေးက အားလုံးပြောင်းလဲပစ်လိုက်သည်။ ။ စာအုပ်တွေ အများကြီးဝယ်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း စာအလွန်ဖတ်သည်။ ။ နောက်တော့ ထိုအလေ့အထသည် ကက်ဆီသို့ပါ ကူးစက်သွား တော့သည်။ ။

"စာအုပ်တွေ ထဲမှာ အံ့ဖွယ်ဘဝတွေရှိတယ် သမီး" ဒေါ်လေးက ပြောသည်။ ။ "စာဖတ်စမ်းပါ၊ သမီး ဘယ်ကလာတယ်၊ ဘယ်ကိုသွားမယ်ဆိုတာ သိရလိမ့်မယ်၊ သမီးဟာ တစ်နေ့မှာ နာမည်ကျော်တစ် ယောက် ဖြစ်လာမယ်လို့ ဒေါ်လေးယုံကြည်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပထမဆုံး ပညာသင်ရလိမ့်မယ်၊ ဒါဟာ အမေရိက၊

သမီးဖြစ်ချင်တဲ့ ဘဝမျိုးဖြစ်နိုင်တယ်။

သမီးဟာ လူမည်းဆင်းရဲသား ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ တချို့ လွှတ်တော်အမတ်တွေ၊ ရုပ်ရှင် ဇာတ်လိုက်တွေ၊ သိပ္ပံပညာရှင်တွေ၊ အားကစားသမားတွေလည်း အတူတူပါပဲ။ တစ်နေ့မှာ တို့ ရဲ့ လူမည်း သမ္မတတောင် ဖြစ်လာနိုင်တာပဲ။ သမီးဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အဲဒါ သမီးအပေါ်မှာ တည်တယ်"

ဤသည် ပင်လျှင် ကက်၏ ဘဝသစ်အစ ဖြစ်လေသည် ။

ကက်သည် အတန်းထဲတွင် အတော်ဆုံး ကျောင်းသူ ဖြစ်လာသည် ။ စာလည်း အရမ်းဖတ်သည် ။ တစ်နေ့တွင် ကျောင်းစာကြည့်တိုက်၌ ဆင်ကလဲလူးဝစ္စ၏ "အဲရီးစမစ်" ဝတ္ထုကို တွေ့သည် ။ ဇာတ်လိုက် ဆရာဝန်ကလေးကို အလွန်အားကျမိ၏။ အဂ္ဂနက်(စ်)ကူးပါး၏ "စောင့်ထိန်းရမည့် ကတိ" နှင့် ဒေါက်တာအဲလ်စ်ရီး၏ "မိန်းမဆရာဝန်" စာအုပ်များကိုလည်း ဖတ်ဖြစ်သည် ။ သူသည် ကမ္ဘာသစ် တစ်ခုသို့ ရောက်သွားသလို ခံစားရ၏။ ဤလောကတွင် တခြား လူများအား ကူညီရန်၊ အသက်ကို ကယ်တင်ရန် မိမိတို့ ၏ တစ်ဘဝလုံးကို ပေးအပ်ထားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ ရှိကြောင်း ကက် သိရှိရ၏။

တစ်နေ့ ကျောင်းမှ ပြန်ရောက်လာတော့ ကက်က ဒေါ်လေး
ဆိုဖီအား ပြောလိုက်၏။

"ဒေါ်လေး ... သမီး ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်၊ နာမည်ကျော်
ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်ရမယ်"။ ။

အခန်း - ၄ -

တနင်္လာနေ့ နံနက်တွင် ပေဂျီ တာဝန်ယူရသည့် လူနာသုံးဦး၏ ဆေးကုမှတ်တမ်းကတ်များ ပျောက်နေသည် ။ ပေဂျီအပေါ် လုံးဝတာဝန်ကျသည် ။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နံနက် ၄ နာရီတွင် အရန်သင့်တာဝန်ခန်း၌ ဖုန်းသံကြောင့် နိုးလာသည် ။ အိပ်မှုန် စုံမွှားဖြင့် ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည် ။

"ဒေါက်တာ တေလာပါ"

တစ်ဖက်မှ တိတ်ဆိတ်နေသည် ။ ဘာသံမှ ပေါ်မလာ။

"ဟယ်လို ... ဟယ်လို"

တစ်ဖက်မှ အသက်ရှူသံကို ကြားရသည် ။ ထို့နောက် ဂွပ်ခနဲ ဖုန်းပြန်ချသွားသည် ။

မိုးစင်စင်လင်းသည် အထိ လုံးဝ အိပ်မပျော်တော့။ မိုးလင်းတော့ ပေဂျီက ကက်ကို ပြန်ပြောပြ သည် ။

"ငါ သံသယလွန်နေတာလည်း ဖြစ်မယ်၊ ဒါမှ မဟုတ် တစ်ယောက်ယောက်က ငါ့ကို မုန်းနေတာ လည်း ဖြစ်မယ်"

"တစ်ခါတလေ လူနာတွေက ဆရာဝန်တွေကို အငြိုးထားတာလည်း

ရှိတတ်တယ်၊ သံသယ ဖြစ်စရာ တစ်ယောက်ယောက်များ
တွေ့မိသလား"

ပေ့ဂျ်က သက်မကြီးချလိုက်ပြီးတော့မှ ...

"တစ်ဒါဇင်လောက်ရှိတယ်"

"ဒါပေမဲ့ စိုးရိမ်စရာတော့ မရှိနိုင်ပါဘူး"

ပေ့ဂျ်ကလည်း စိုးရိမ်စရာ မရှိဘူးလို့ ပဲ ယုံချင်ပါသည်။ ။

နွေရာသီနှောင်းပိုင်းတွင် ပေ့ဂျ်ထံ သံကြိုးစာတစ်စောင်
ရောက်လာသည်။ ။

"တနင်္ဂနွေနေ့ခင်း ဆန်ဖရန်စစ္စကို ရောက်မည်။
အရမ်းတွေ့ချင်နေပြီ။ အချစ် ... အယ်လ်ဖရက်"

သူ တကယ်ပြန်လာခဲ့ပြီ။ ပေ့ဂျ်သည် သံကြိုးစာကို ထပ်ကာထပ်ကာ
ဖတ်နေမိသည်။ ။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုက ပို၍ ပို၍ ပြင်းထန်လာသည်။ ။
အယ်လ်ဖရက် ... နာမည်သည် ပေ့ဂျ်၏ မှတ်ဉာဏ်ရပ်စုံ မှန်ပြောင်း
ထဲတွင် အဆက်မပြတ်လည်ပတ်နေ၏။

ပေ့ဂျ်နှင့် အယ်လ်ဖရက်တို့ သည် အတူတကွ ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြသည်
။ သူတို့ ၏ အဖေများမှာ "ကမ္ဘာ့ကျန်းမာရေးအဖွဲ့" ၏ အမှုထမ်းများ

အဖြစ် တတိယကမ္ဘာနိုင်ငံများ တွင် ကပ်ရောဂါ အမျိုးမျိုးကို တိုက်ခိုက်ရန် အမှုထမ်းခဲ့ကြရသည်။ ။ ပေဂျီတို့ သားအမိနှစ်ယောက်မှာ သူ့အဖေ ဒေါက်တာကတ်တေလာ သွားလေရာသို့ လိုက်ပါနေကြရ၏။

ပေဂျီနှင့် အယ်လ်ဖရက်တို့ ၏ ငယ်ဘဝသည် ပျော်စရာအတိတ်ဖြစ်သည်။ ။ အိန္ဒိယတွင် ပေဂျီက ဟိန္ဒူစကားသင်သည်။ ။ နှစ်နှစ်သမီးအရွယ်မှ စ၍ သူသည် "ဘာရှာ" (ဝါးတဲအိမ်)၊ "ဂိုရာရဲ့ဘ်" (လူဖြူ)၊ "နာနီ" (ညီမလေး)စသည့် ဟိန္ဒူစကားများကို နားလည်နေပြီ။ အိန္ဒိယလူမျိုးတွေက ပေဂျီ၏ အဖေကို "အဘာဇန်" (ခေါင်းဆောင်ကြီး)သို့မဟုတ် "ဘာဘာ" (ဖခင်) ဟူ၍ ခေါ်ကြသည်။ ။

အိန္ဒိယပြီးတော့ အာဖရိကသို့ ရောက်လာကြသည်။ ။ စွန့်စားမှုသစ်နှင့် ကြုံကြရပြန်၏။

ပေဂျီနှင့် အယ်လ်ဖရက်တို့ သည် မိကျောင်းနှင့် ရေမြင်းရှိသည့် မြစ်များ တွင် ရေကူးကြ၊ ရေချိုးကြသည်။ ။ သူတို့ သည် မြင်းကျားကလေးများ ၊ ကျားသစ်ကလေးများ ၊ မြွေများ နှင့် ယဉ်ပါးလာကြ သည်။ ။ ဤသို့ဖြင့် ကြမ်းပြင်များ ညစ်ပတ်ပေရေပြီး ရွံ့စေးဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် ကတော့ချွန်းပုံစံ တဲအိမ်ကလေးများ တွင် နေထိုင်ရင်း အရွယ်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ။ တစ်နေ့ကျတော့ ငါ အိမ်ကောင်း ကောင်းနဲ့ နေရမယ်၊ မြက်ခင်းစိမ်းနဲ့ ခြံစည်းရိုးနဲ့ အိမ်လှလှကလေးဖြစ်ရမယ်ဟု ပေဂျီက စိတ်ကူးယဉ် သည်။ ။

ဆရာဝန်များ နှင့် သူနာပြုများ ၏ ဘဝသည် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းပြီး စိတ်ပျက်စရာဘဝဖြစ်သည်။ ။ ကလေးတွေအဖို့ တော့ ခြင်္သေ့၊ သစ်ကုလားအုပ်နှင့် ဆင်တွေပေါသည့် နိုင်ငံတွင် နေရသည် မှာ စွန့်စားစရာ အသစ်အဆန်းတစ်မျိုး ဖြစ်နေ၏။ သူတို့ သည် ရှေးခေတ်

အညံ့စားအုတ်ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် စာသင်ကျောင်းများ တွင်
သင်ကြားရသည် ။ ကျောင်းရှိသည့်နေရာတွင် အလွတ်ဆရာငှား၍
သင်ကြ၏။

ပေဂျ်သည် ဉာဏ်ထက်သည် ။ သူ့ဦးနှောက်က ရေမြုပ်နှင့်တူသည် ။
အရာရာကို စုပ်ယူသည် ။ အယ်လ်ဖရက်က ပေဂျ်ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး
ချစ်သည် ။

"တစ်နေ့မှာ မင်းကို ငါလက်ထပ်မယ် ပေဂျ်" ဟု သူက ပြောသည် ။
ထိုအချိန်က သူက ၁၄ နှစ်သား အရွယ်၊ ဒေရိုက ၁၂ နှစ်သမီးအရွယ်။

နှစ်ဦးစလုံး ခံယူချက်ရှိကြသည် ။ နှစ်ယောက်သား ရိုးမြေကျ
ပေါင်းသင်းသွားရန် ဆုံးဖြတ်ထား ကြ၏။

"ကမ္ဘာ့ကျန်းမာရေးအဖွဲ့မှ ဆရာဝန်များ သည် ဘဝကို အလုပ်တွင်
မြှုပ်နှံထားသည့် ကိုယ်ကျိုးစွန့် အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးများ ဖြစ်ကြသည်
။ တစ်ခါတစ်ရံ လုံးဝမဖြစ်နိုင်သည့် အခြေအနေမျိုးတွင် ခက်ခက်ခဲခဲ
လုပ်ကိုင်ကြရ၏။ အာဖရိကတွင် "ဝိုဂေရှာ" ခေါ်
တိုင်းရင်းဆေးဆရာများ နှင့် ယှဉ်ပြိုင် ကြရသည် ။
တိုင်းရင်းဆေး များ မှာ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် အဖေမှ သားသို့
လက်ဆင့်ကမ်းလာသည့် ဆေးများ ဖြစ်ပြီး အများအားဖြင့်
သေဆုံးရသည် အထိ အန္တရာယ်ကြီးသည် ။ "မာဆိုင်း" လူမျိုးစု၏
"အိုလ်ကီလိုရီ တေး" ခေါ် တိုင်းရင်းဆေးကို တိရစ္ဆာန်သွေး၊
အမဲသားစိမ်းနှင့် ဆေးမြစ်တစ်မျိုးဖြင့်ဖော်စပ်ထားပြီး
ထိခိုက်ရန်ဒဏ်ရာများ အတွက် သုံးသည် ။

ကျောက်ရောဂါအတွက် "ကီကုယူ" လူမျိုးစု တိုင်းရင်းဆေးကတော့
ကလေးတွေက ရောဂါကို တုတ်ဖြင့် မောင်းနှင်ရိုက်ထုတ်ခြင်း ဖြစ်၏။

"အဲဒီဆေးတွေကို မသုံးပါနဲ့ တော့၊ မထိရောက်ဘူး" ဟု
ဒေါက်တာကတိတေလာက ပြောတော့ "အသားထဲအပ်ချွန်နဲ့
ထိုးတာထက် ပိုကောင်းတယ်" ဟု တိုင်းရင်းသားတွေက ပြန်ပြောသည်
။

ဆေးခန်းဆိုသည် မှာ ခွဲစိတ်ရန်အတွက် သစ်ပင်ရိပ်တွင်
တန်းစီးချထားသည့် စားပွဲများ ဖြစ်သည် ။ ဆရာဝန်များက တစ်နေ့လျှင်
လူနာရာပေါင်းများစွာ စမ်းသပ်ကုသပေးရသည် ။
အနာကြီးရောဂါသည် ၊ အဆုတ်ရောဂါသည် ၊
ကြက်ညှာချောင်းဆိုးရောဂါသည် ၊ ကျောက်ရောဂါသည် နှင့်
ဝမ်းကိုက်ရောဂါသည် များ တန်းစီနေသည် မှာ မျက်စိတစ်ဆုံး
ရှည်လျားသည် ။

ပေ့ဂျီနှင့် အယ်လ်ဖရက်တို့ သည် ဘယ်တော့မှ မခွဲစတမ်း
စုံတွဲဖြစ်သည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက် တစ်မိုင်ခရီးလျှောက်၍
ဈေးဝယ်သွားကြသည် ။ သူတို့ ၏ အနာဂတ်ဘဝစီမံကိန်းများကို
တစ်လမ်းလုံး ဆွေးနွေးသွားကြသည် ။

ဆေးပညာသည် ပေ့ဂျီ၏ ငယ်ဘဝအစိတ်အပိုင်း တစ်ခုဖြစ်သည် ။
သူသည် လူနာပြုစုနည်း၊ ဆေးထိုးနည်း၊ ဆေးပေးနည်းတို့ ကို
သင်ယူပြီး အဖေအလုပ်ကို ကူညီသည် ။

ပေ့ဂျီက အဖေကို အလွန်ချစ်သည် ။ သူ့အဖေသည်
စေတနာကောင်းသည် ။ ကိုယ်ကျိုးစွန့်သည် ။ လူတွေကို
နှလုံးသားမေတ္တာဖြင့် ကူညီသည် ။ ဤစိတ်ဓာတ်ကို ပေ့ဂျီ အမွေရခဲ့၏။
သူသည် ဘယ်လောက် ပင် အလုပ်များများ သမီးကလေးအတွက်
အချိန်ရအောင်ယူသည် ။

ပေ့ဂျီနှင့် သူ့အမေတို့ ဆက်ဆံရေးကတော့ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်သည် ။ သူ့အမေက ရုပ်ချောသည် ။ မိဘ ချမ်းသာသည် ။ အေးစက်စက်နှင့် တသီးတခြားနေတတ်သောကြောင့် ပေ့ဂျီနှင့် အလှမ်းဝေးပြီး စိမ်းနေသည် ။ ရပ်ဝေး၊ မြေခြားသို့သွား၍ အမှုထမ်းရသော ဆရာဝန်နှင့် လက်ထပ်တော့ သူ့အဖို့ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်ခဲ့သည် ။ သို့သော်လည်း ဘဝကြမ်းဒဏ်ကို ကြာကြာမခံနိုင်။ လင်တော်မောင်ကို ခဏခဏ ကျီတိုက်ခဲ့သည် ။

"ဘုရားမကြိုက်တဲ့ ဒီနေရာကိုမှ ဘာဖြစ်လို့ လာလုပ်ရတာလဲ" "ဒီက လူတွေက တိရစ္ဆာန်နဲ့ အတူတူပဲ ဒီအတိုင်းသာဆို ကျွန်မတို့ ကို သူတို့ ရောဂါတွေ ကူးတော့မှာ ပဲ"၊ "အမေရိကန်ပြန်ပြီး လုပ်ပါ လား၊ တခြားဆရာဝန်တွေ သူဌေးဖြစ်ကုန်ကြပြီ" စသည် ဖြင့် အမြဲလိုလို ပူပူဆာဆာလုပ်သည် ။

သူ့အမေက သူ့အဖေကို ယင်းသို့ နားပူနားဆာလုပ်လေလေ ပေ့ဂျီက သူ့အဖေကို ပိုချစ်လေလေ ဖြစ်၏။ ပေ့ဂျီ ၁၅ နှစ်အရွယ် ရောက်သောအခါ သူ့အမေသည် ဘရာဇီးလ်မှ ကိုကိုးခြံသူဌေးကြီးနှင့် လိုက်ပြေးသွားလေသည် ။

"သူ ပြန်လာဦးမှာ လား ဖေဖေ"

"ဟင့်အင်း... ပြန်မလာတော့ဘူး၊ စိတ်မကောင်းစရာပဲ သမီးရယ်"

"သမီးတော့ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ဘူး၊ စိတ်ချမ်းသာတယ်"

သူက ထိုစကားကို မပြောချင်။ သို့သော်လည်း သူ့အဖေကို မချစ်၍ ပစ်ပြေးသွားသောကြောင့် သူ့အမေကို သူ့အလွန် စိတ်နာမိ၏။

ဒါကြောင့်လည်း သူက အယ်လ်ဖရက်တန်နာအပေါ် ပို၍

သံယောဇဉ်တွယ်မိခြင်း ဖြစ်သည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက် အတူတကွ
ကစားကြသည် ။ ခရီးထွက်ကြသည် ။ စိတ်ကူးယဉ်ကြသည် ။

"ငါ ကြီးလာရင် ဆရာဝန်လုပ်မယ်" အယ်လ်ဖရက်က ပြောသည် ။

"ပြီးတော့ တို့ လက်ထပ်ကြမယ်၊ အတူတူ အလုပ်လုပ်ကြမယ်"

"ဒါဆို ကလေးတွေ အများကြီးရလာမှာ ပေါ့"

" ဒါပေါ့ ... မင်းသဘောတူရင်ပေါ့"

နှစ်ယောက်သား ရွှင်မြူးစွာ ရယ်လိုက်ကြ၏။

ပေ့ဂျ်၏ ၁၆ နှစ်ပြည့် မွေးနေ့ညမှာ တော့ နှစ်လရှည်ကြာ
ထိန်းသိမ်းထားခဲ့သည့် သူတို့ ၏ "အချစ်ဗုံး" ဝုန်းခနဲ
ပေါက်ကွဲပါလေတော့သည် ။ အရှေ့အာဖရိက ကျေးရွာကလေးတွင်
အရေးပေါ်ကိစ္စ ကြောင့် ဆရာဝန်များ မကြာခဏဆိုသလို
အပြင်ထွက်၍ ကုသကြရ၏။ ထိုနေ့ညတွင် သူတို့ ၏ တဲစခန်း၌
ပေ့ဂျ်ရယ်၊ အယ်လ်ဖရက်ရယ်၊ ထမင်းချက်သမားရယ်တို့ သာ
ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည် ။

သူတို့ နှစ်ယောက် ပျော်ပျော်ပါးပါး ညစာစားကြပြီးတော့ အသီးသီး
အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြသည် ။ သန်းခေါင်လောက်ကျတော့
တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်အော်သံတွေကြောင့် ပေ့ဂျ် လန့်နိုးလာသည် ။
သူအိပ်ရာ ထဲမှာ လှဲနေသည် ။ တော်တော်ကြာတော့ အော်သံတွေ ပို၍

နီးလာသည် ။ သူကြောက်လာသည် ။ အသက်ရှူ မြန်လာသည် ။ သူ့အဖေနှင့် အခြားဆရာဝန်တွေ ဘယ်တော့မှ ပြန်လာကြမည်မသိ။

သူ အိပ်ရာပေါ် ထထိုင်သည် ။ အယ်လ်ဖရက်တို့ ၏ တဲအိမ်က သိပ်မဝေး၊ ပေ့ဂျ်သည် ရုတ်တရက် ထပြီး တဲအိမ်အကာကို မ၍ ဖွင့်သည် ။ ပြီးနောက် အယ်လ်ဖရက်တို့ ၏ အိမ်သို့ ပြေးလာခဲ့တော့သည် ။

အယ်လ်ဖရက် အိပ်ပျော်နေသည် ။

"အယ်လ်ဖရက်" ခပ်ကျယ်ကျယ်ဟု ခေါ်လိုက်သည် ။

အယ်လ်ဖရက် ချက်ချင်းနီးလာသည် ။

"ဟင် ... ပေ့ဂျ်၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ"

"ကျွန်မကြောက်လို့ ၊ တိရစ္ဆာန်အော်သံတွေ ကြားရတယ်၊ ကျွန်မ ဒီမှာ ခဏနေပါရစေ"

"ရပါတယ်၊ နေပါ"

ချုံတောထဲ တိရစ္ဆာန်များ တိုးသွားသံတွေကို နားစွင့်ရင်း နှစ်ယောက်သား ကွပ်ပျစ်ခုတင်ပေါ်တွင် ဘေးချင်းကပ်ထိုင်နေကြသည် ။ အတန်ကြာတော့ တိရစ္ဆာန်အသံတွေ ဝေးသွားသည် ။

အယ်လ်ဖရက်သည် ပေ့ဂျ်၏ နွေးထွေးသည့် ကိုယ်ငွေ့ကြောင့် စိတ်ထဲ မရိုးမရွ ခံစားနေရသည် ။

"ပေ့ဂျ် ... မင်းတို့ တဲကို ပြန်ပါတော့လား"

"အယ်လ်ဖရက်"

"အင် ..."

"တို့ နှစ်ယောက် လက်ထပ်ကြမယ်ဆို"

"ဟုတ်တယ်လေ"

"ဟုတ်ရင် ပြီးပြီပေါ့"

ပေ့ဂျီသည် မနက်အရုဏ်တက်ချိန်မှ သူတို့ တဲသို့ ပြန်လာခဲ့၏။

သူ့ဖခင် ကတ်တေလာသည် ပေ့ဂျီအား အမေရိကန်သို့ပြန်ပြီး ရှိကာဂိုမြို့ မြောက်ပိုင်း ဒီယားဖီး မြို့နယ်ရှိ သူ့ဘကြီး၏ အိမ်ကြီးရခိုင်တွင် သွားနေဖို့ မကြာခဏ တိုက်တွန်းသည် ။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဖေဖေ"

"သမီး ဗိုင်းကောင်းကျောင်းဖိ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင်လို့ ပေါ့"

"အခုရော သမီး ဘာဖြစ်နေလို့ လဲ"

"ဣန္ဒြေရှိတဲ့ အမျိုးသမီးဆိုတာ မျောက်ရိုင်းတွေကို မစဘူး၊ မြင်းကျားလေးတွေကို မစီးဘူး"

သို့သော်လည်း ပေ့ဂျီ၏ အဖြေကတော့ အမြဲတမ်း အတူတူပင်။

"သမီး ဖေဖေကို မခွဲနိုင်ဘူး"

ပေ့ဂျီ၊ အသက် ၁၇ နှစ်ပြည့်သောအခါ ကမ္ဘာ့ကျန်းမာရေးအဖွဲ့ ဆရာဝန်များ သည် တိုက်ဖွိုက် ရောဂါ နှိမ်နင်းရေးအတွက်

တောင်အာဖရိက တောတွင်းကျေးရွာတစ်ရွာသို့ ထွက်သွားကြသည် ။
ဆရာဝန်တွေ ရောက်သွားပြီးနောက် မကြာမီတွင် အခြေအနေမှာ
ကပ်ရောဂါထက် ပိုဆိုးလာသည် ။ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးစု နှစ်စုတို့
စစ်ဖြစ်ပွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ ဒေါက်တာ ကတ်တေလာ အပါအဝင်
ဆရာဝန်များအား ပြန်သွားရန် ရပ်မိရပ်ဖများက တိုက်တွန်းကြသည် ။

"ကျုပ်တို့ မပြန်နိုင်ဘူး၊ ပြန်သွားရန် လူနာတွေ
အကုန်သေကုန်လိမ့်မယ်"

နောက်လေးရက်အကြာတွင် ရွာကို ဝင်စီးသည် ။ ပေဂျ်တို့
သားအဖနှစ်ယောက် တဲကလေးထဲတွင် ကုပ်နေရင်း အော်ဆဲသံများ နှင့်
သေနတ်သံများကို နားစွင့်နေကြသည် ။

ပေဂျ်မှာ ကြောက်စိတ်ကြောင့် ဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။

"သမီးတို့ ကို သူတို့ သတ်ကြတော့မယ် ဖေဖေ"

အဖေကြီးက သမီးငယ်ကို ဖက်ထားရင်း ...

"သူတို့ တို့ ကို မသတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ တို့ က သူတို့ ကို
ကူညီနေတာ၊ တို့ ဟာ မိတ်ဆွေတွေဆိုတာ သူတို့ သိပါတယ်"

သူပြောတာ မှန်ပါသည် ။ လူမျိုးစု ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်
လက်နက်ကိုင် နောက်လိုက်တွေနှင့် တဲထဲသို့ဝင်လာသည် ။

"ဘာမှ မကြောက်နဲ့ ၊ ခင်ဗျားတို့ ကို ကျုပ်တို့ စောင့်ရှောက်မယ်"

မှန်ပါသည် ။ သူတို့ တကယ်ပင် စောင့်ရှောက်ကြသည် ။

နောက်ဆုံးတွင် တိုက်ပွဲ ပြီးသွားသည် ။

သို့သော်လည်း မနက်မိုးလင်းတော့ ကတ်တေလာက

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချလိုက်၏။ သူ့အစ်ကို ထံသို့ သံကြိုးရိုက်လိုက်သည် ။

"လာမည့် လေယာဉ်တွင် ပေ့ဂျ် ပါလာမည်။ အသေးစိတ်ကို သံကြိုးထပ်ရိုက်မည်။ သူ့ကို လေဆိပ်မှာ ကြိုပါ"

သည် ကိစ္စသိရတော့ ပေ့ဂျ် အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်သည် ။
ငိုယိုရင်းနှင့်ပင် လေယာဉ်ကွင်းသို့ လိုက်ပါလာသည် ။
လေယာဉ်ကွင်းကလေးတွင် ဖုန်တထောင်းထောင်း ထနေသည် ။
ဂျီဟန်နက်စဘတ်မြို့ သို့သွားပြီး နောက်ထပ် လေယာဉ်စီးရဦးမည်။

"ဖေဖေက သမီးကို မောင်းထုတ်ချင်လို့ အခုလိုပို့တာ မဟုတ်လား"

ပေ့ဂျ် ငိုနေသည် ။

အဖေက သမီးကို ဖက်ထားရင်း ...

"ဖေ ဖေ မှာ သမီးထက်အပြင် ချစ်စရာ မရှိပါဘူးကွယ်၊ သမီးကို ဖေဖေ အမြဲသတိရနေမှာ ပါ၊ ဒါပေမဲ့ မကြာခင်မှာ ဖေဖေလည်း ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်၊ အဲဒီတော့မှ တို့ သားအဖ အတူတူနေကြတာပေါ့နော်"

"ဖေဖေ တကယ်ကတိပေးတာလား"

"တကယ် ကတိပေးတာ"

အယ်လ်ဖရက်ကလည်း လိုက်ပို့သည် ။

"ဘာမှ မပူနဲ့ ၊ ငါ ပြန်လာခဲ့မယ်၊ မင်းကို လက်ထပ်မယ်၊ မင်း

စောင့်နေမှာ လား"

တကယ်တော့
အလကားဖြစ်သွားခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်းမှာ ထိုမေးခွန်း

"စောင့်မှာ ပေါ့"

နောက်သုံးရက်အကြာတွင် ရှိကာဂိုမြို့၊ အိုဟဲယားလေဆိပ်သို့
ရောက်လာသည်။ ပေ့ဂျ်၏ ဘကြီး ရစ်ချက်တေလာ လာကြိုနေသည်။
သူ့ကို ပေ့ဂျ်တစ်ခါမှ မမြင်ဘူး၊ အလွန်ချမ်းသာသည့် လုပ်ငန်း
ရှင်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဇနီးဆုံးသွားတာ ကြာပြီဖြစ်ကြောင်းလောက်သာ
သိထား၏။ "မိသားစုထဲမှာ သူက အအောင်မြင်ဆုံးပဲ"ဟု ပေ့ဂျ်၏ အဖေ
အမြဲပြောလေ့ရှိသည်။

ဘကြီး၏ ပထမဆုံးစကားကြောင့် ပေ့ဂျ် လန့်ဖျပ်သွားသည်။

"ပြောရမှာ စိတ်မကောင်းဘူး သမီးရယ်၊ ငါ အခုပဲ သတင်းရတယ်၊
တိုင်းရင်းသားချင်း တိုက်ပွဲမှာ သမီးအဖေ အသတ်ခံသွားရပြီ"

ပေ့ဂျ်၏ ဘဝတစ်ခုလုံး အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ပြိုကွဲသွားသည်။
ခံစားရသည့် ဝေဒနာက အလွန် ပြင်းထန်လှသည်။
တာရှည်ခံနိုင်ရည်ရှိပါ့မလားလို့ တောင် တွေးမိသည်။

ပေ့ဂျ် အသက် ၂၁နှစ်တွင် အထက်တန်းပညာရေး ပြီးဆုံးသွားသည် ။ ဆေးကျောင်း ဆယ်ကျောင်း ကိုလျှောက်ထားရာ အားလုံးက လက်ခံသည် ။ သူက ဘော့စတွန်ကကျောင်းကို ရွေးလိုက်၏။

ကမ္ဘာ့ကျန်းမာရေးအဖွဲ့တွင် အချိန်ပိုင်းဝင်လုပ်ရင်း ဇိုင်ယာနိုင်ငံသို့ ရောက်နေသည့် အယ်လ်ဖရက် နှင့် ဖုန်းဆက်ရန် နှစ်ရက်တိတိ ကြိုးစားရသည် ။

ပေ့ဂျ်က သူ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်သည် ။

"သိပ်ဝမ်းသာတယ် ဒါလင်၊ ကိုယ်လည်း ဆေးသင်တန်း ဆင်းခါနီးပါပြီ၊ ပြီးရင် ဒီမှာ ခဏတော့ နေရဦးမယ်။ ပြီးတော့ နောက်နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်ဆိုရင် ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် ဆေးကုစားလို့ ရပြီ၊ မင်းကို ကိုယ် သိပ်ပြီး တွေ့ချင်တယ်၊ ကိုယ် သုံးလေးရက်လောက် ခွင့်ရရင် မင်းက ဟာပိုင်ယီမှာ လာတွေ့နိုင်မလား ဟင်"

ပေ့ဂျ်က မဆုတ်မယုတ်ပင် ...

"လာတွေ့မယ်"

သူတို့ နှစ်ယောက် ကြိဖန်စီစဉ်ကြသည် ။ အယ်လ်ဖရက်အနေဖြင့် သည် ခရီးရှည်ကြီးကို သွားနိုင်ဖို့ အတွက် တော်တော် ခက်ခက်ခဲခဲ စီစဉ်ခဲ့ရသည် ။ ဒါကို ပေ့ဂျ်က မမေးဘဲနှင့် မှန်းကြည့်ပြီးသိသည် ။ အယ်လ်ဖရက်ကလည်း သည် အကြောင်း လုံးဝမပြော။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ သည် ဟာဝိုင်ယီသို့ ရောက် လာပြီး
"ဆန်းနီးကော့ဗ်" ဟိုတယ်မှာ တည်း ကြသည် ။ ပေဂျက်
အယ်လ်ဖရက်အား ဘော့စတွန်သို့ ပြန်လိုက်စေချင်သည် ။
သို့သော်လည်း သူ့အနေဖြင့် အတ္တဆန်လွန်းမည်ကို စဉ်းစားမိ၏။
အယ်လ်ဖရက်၏ အလုပ်က ပို၍ အရေးကြီးသည် မဟုတ်လား။

နောက်ဆုံးနေ့တွင် အဝတ်အစားလဲရင်း ပေဂျက် မေးသည် ။

"သင်တန်းပြီးရင် ရှင် ဘယ်ကိုသွားရမလဲ"

"ဂမ်ဘီယာ ဒါမှ မဟုတ် ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်"

သူ့ကို သိပ်ပြီး လိုအပ်နေတဲ့ လူတွေကို ကူညီဖို့ ၊ သူတို့ ရဲ့ အသက်ကို
ကယ်ဖို့ ...

ပေဂျက် အယ်လ်ဖရက်ကို တင်းတင်းဖက်ပြီး မျက်လုံးတွေ မှ
ဝတ်ထားသည် ။ သူ့ချစ်သူကို ဘယ်ကိုမှ မသွားစေချင်တော့။

အယ်လ်ဖရက်က ပေဂျ်၏ အတွင်းစိတ်ကို သိသည့်အလား ...

"ငါမင်းကို ဘယ်တော့မှ ခွဲမသွားပါဘူး အချစ်ရယ်"

ပေဂျ် ဆေးကျောင်း စတက်သည် ။ သူနှင့် အယ်လ်ဖရက်တို့
စာအဆက်အသွယ် ပုံမှန်ရှိနေသည် ။ အယ်လ်ဖရက်
ဘယ်နေရာပဲရောက်နေနေ ပေဂျ်၏ မွေးနေ့နှင့် ခရစ္စမတ်နေ့တိုင်း
ဖုန်းဆက်သည် ။ ခရစ္စမတ်နေ့မတိုင်မီ ပေဂျ် ဒုတိယနှစ်အရောက်တွင်

အယ်လ်ဖရက် ဖုန်းဆက်သည် ။

"ပေ့ဂျီ"

"ဒါလင် ... အခု ဘယ်ရောက်နေလဲဟင်"

" ဆီနီဂေါ ရောက်နေတယ်၊ ‘ဆန်းနီးကော့ဗ်’ဟိုတယ်ကဆိုရင်
မိုင်ပေါင်း ၈၈၀၀၀ လောက် ဝေးလိမ့်မယ်"

"အဲဒီတော့"

"နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်အတွင်း ဟာပိုင်ယီကို လာခဲ့ပါလား"

"ရတယ်၊ လာခဲ့မယ်"

အယ်လ်ဖရက်သည် ပေ့ဂျီနှင့် တွေ့ဆုံရန် ကမ္ဘာတစ်ဝက်
ခရီးထွက်ခဲ့ရ၏။ သည် အကြိမ်တွင် ပို၍ ပျော်ကြရသည် ။ သူတို့
အတွက် အချိန်စက်ယန္တရားသည် မရွေ့လျားဘဲ ရပ်တန့်နေသလို
ထင်ရ၏။

"နောက်နှစ်ဆိုရင် ကိုယ်တို့ အုပ်စုမှာ ကိုယ်က
ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာမယ်။ မင်းကျောင်းပြီးရင် ငါ လက်ထပ်ချင်တယ်"

"ဆန်ရန်စစ္စကိုသို့ လာနေပြီ"

ပေ့ဂျီသည် အယ်လ်ဖရက်၏ သံကြိုးစာကို ငါးခေါက်တိတိ
ဖတ်သည် ။

ကက်နှင့် ဟန်နီတို့ က သူတို့ အိပ်ခန်းအသီးသီးတွင် အိပ်ပျော်နေကြသည်။ ပေဂျီက သူတို့ ကို အတင်းလှုပ်နှိုးသည်။

"ဟေ့ ... ထထ၊ ထကြ၊ အယ်လ်ဖရက် လာတော့မယ်၊ သူလာတော့မယ်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ ရောက်မယ်တဲ့ "

"ဟယ် ... ဝမ်းသာစရာပဲ" ကက်က ပြောသည်။ "အဲဒီနေ့ကျ တို့ ပါလိုက်ကြိုမယ်"

ဟန်နီက ပိုက်နေသည်။

"အတော်ပဲ၊ ငါလည်း သူ့ကို သိပ်တွေ့ချင်နေတယ်၊ မင်းတို့ မတွေ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ"

"နှစ်နှစ်၊ ဒါပေမဲ့ အမြဲတမ်း အဆက်အသွယ်ရှိနေတယ်"

"မင်း သိပ်ကံကောင်းတာပဲ ... ပေဂျီ"

ကက်က သက်မတစ်ချက်ချပြီး ပြောသည်။

"တို့ အိပ်ပျက်သွားပြီ၊ ငါ ကော်ဖီဖျော်လိုက်မယ်"

သုံးယောက်သား မီးဖိုခန်းစားပွဲမှာ ထိုင်ကြသည်။

"အယ်လ်ဖရက် ရောက်တဲ့ နေ့မှာ ပါတီပွဲပေးရင် မကောင်းဘူးလား" ဟန်နီက အကြံပြု၏။ "သတို့ သား ကြိုဆိုပွဲပေါ့"

"သိပ်ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးပဲ" ကက်က ထောက်ခံသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ရောက်ရန် လေးရက်လိုသေး၏။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ထိုနေ့တွင် သူတို့ သုံးယောက် စလုံး အားကြသည်။

စနေနေ့တွင် ပေဂျီအလှပြင်ဆိုင်သွားသည်။ ။ ဈေးဝယ်သည်။ ။ ဝတ်စုံသစ်ဝယ်သည်။ ။

"ငါ လှရဲ့ လား ကြည့်ပါဦး၊ သူ ကြိုက်ပါ့မလားဟင်"

"အမယ်လေး ... စက်စက်ယို ... လှမှ လှ၊ သူ အရမ်းကြိုက်မှာပဲ"
ပေ့ဂျီမှာ အပျော်လုံး ဆို့နေတော့သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ရောက်တော့ နေ့လယ်စာကို အပြင်မှ မှာယူပြီး
စားသောက်ခန်းတွင် တခမ်းတနား ပြင်ဆင်ထားကြသည်။ ရေခဲစိမ့်
ရှန်ပိန်တစ်ပုလင်းလည်း တင်ထားသည်။ သူငယ်ချင်းမသုံးယောက် တို့
သည် အယ်လ်ဖရက်အလာကိုစောင့်ရင်း ဂနာမငြိမ်
အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသည်။

နှစ်နာရီတွင် လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ပေ့ဂျီ
တံခါးဆီသို့ အယ်လ်ဖရက် ရောက်လာပြီ။

ခရီးပန်းလာပုံရပြီး ပိန်လည်း နည်းနည်းပိန်သွားသည်။ သို့သော်
အယ်လ်ဖရက်ကတော့ အယ်လ်ဖရက်ပါပဲ။ သူ့နောက်က အသားညိုညို
ဆံပင်နက်နက်နှင့် အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ် အမျိုး
သမီးတစ်ယောက်လည်း ပါလာ၏။

"ပေ့ဂျီ..." အယ်လ်ဖရက်က ခေါ်လိုက်သည်။

ပေ့ဂျီက သူ့ကို ပြေးဖက်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ဟန်နီနှင့် ကက်တို့
ဘက်လှည့်ပြီး ဂုဏ်ယူစွာ ပြောလိုက်သည်။

"ဒါ အယ်လ်ဖရက်တန်နာလေ၊ အယ်လ်ဖရက် ... ဒါက ကျွန်မရဲ့

တစ်ခန်းတည်းနေ မိတ်ဆွေတွေပဲ၊ ဟန်နီတပ်ဖ်နှင့် ဟတ်ဟန်တာ"

"တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်" သူ့ဘေးက အမျိုးသမီးဘက်လှည့်ပြီး
"သူက ကာရင်တာနာ၊ ကျွန်တော့် ဇနီးပဲ"

ပေ့ဂျီက အသံမပွင့်တပွင့်ဖြင့် ...

"ဟင်... ဒါဆို ရှင်လက်ထပ်လိုက်ပြီပေါ့"

"ဘာစာလဲ"

"ငါပို့လိုက်တာ တော်တော်ကြာပြီ"

"ဘာစာမှ မရဘူး"

"ဟာ ... ငါ အရမ်းစိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ၊ စာထဲမှာ ငါ
အကြောင်းစုံရှင်းပြထားတယ်" သူ့အသံ ပျော့သွားသည် ။
"တကယ်ဝမ်းနည်းပါတယ် ... ပေ့ဂျီ၊ ငါနဲ့ က သိပ်ပြီး
အလှမ်းဝေးနေကြတာ ကိုး၊ အဲဒီမှာ ငါကာရင်နဲ့ တွေ့တယ်၊
ဒီလိုအခြေအနေကို မင်း နားလည်ပါလိမ့်မယ်"

"ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်" သူ့အသံ ဝါးနေသည် ။ ကာရင်ဘက်သို့
လှည့်ပြီး ပြုံးရင်း " ရှင် ... ရှင်တို့ နှစ်ယောက် သိပ်ပြီး
ပျော်ကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မမျှော်လင့်ပါတယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

တစ်ခန်းလုံး ပိတ်ပိတ်သား တိတ်ဆိတ်နေသည် ။ ထို့နောက်
ကာရင်က ပြောလိုက်သည် ။

"ဒါလင် ကျွန်မတို့ ပြန်ဖို့ ကောင်းပါပြီ"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့"

အယ်လ်ဖရက်က ဆံပင်ကို လက်နှင့် ထိုးဖွရင်း ...

"ငါ တကယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး ပေ့ဂျီ ... ငါ ... အဲ ... ကဲ ...
ခွင့်ပြုပါဦး"

"ကောင်းပါပြီ"

ကြင်စဦး ဇနီးမောင်နှံ ပြန်ထွက်သွားသည် ကို
မိန်းမသားသုံးယောက် ကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ။

"ခွေးမသား" ကက် က ကျိန်ဆဲလိုက်သည် ။ "သစ္စာမဲ့တဲ့
သူယုတ်မာ"

ပေ့ဂျီ၏ မျက်လုံးများ တွင် မျက်ရည်တွေ ရွန်းဝေလာသည်။ ။

"သူ ... သူ ... သူ့စာထဲမှာ တော့ အကြောင်းစုံ ရှင်းပြထားမှာ
သေချာပါတယ်"

ဟန်နီက သူ့ သူငယ်ချင်းမကို လှမ်းဖက်လိုက်ပြီး ...

"ငါသာ အစိုးရဆိုရင် ဒီလိုယောက်ျားတွေအားလုံး
သင်းကွပ်ပစ်လိုက်မယ်"

"ငါတော့ ဒီအတွက် အရက်သောက်မှာပဲ" ဟု ကက်က
ပြောလိုက်သည်။ ။

"ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါ"

ပေ့ဂျီသည် အိပ်ခန်းသို့ ပြေးဝင်သွားပြီးနောက် တံခါးကို ဝှန်းခနဲ
ဆောင့်ပိတ်လိုက်၏။

သူသည် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး အပြင်သို့ လုံးဝမထွက်တော့။ ။
